

The background of the cover is a rich, textured red. A large, ornate circular medallion (shamsa) is centered, featuring intricate gold and brown patterns. This medallion is surrounded by a wide border composed of repeating geometric and floral motifs in gold, brown, and red. Four small, dark blue circular elements are positioned at the corners of the central panel. Arabic calligraphy in a stylized script is visible in the top and bottom margins of the central panel.

Sosyal Medyada
SOHBETLER
(3. Bölüm)

Prof. Dr. Mehmet Halil Oryan

www.ilimvetasavvuf.com

Önsöz

Bir süredir sosyal medyada İslam ve Tasavvuf ile ilgili yazılar yayınlamaktayım. Bu yazılarımda insanları bu konularda bilgilendirmeye ve toplumda bu konularda oluşmuş yanlış inanç ve düşünceleri eleştirmeye gayret etmekteyim. Bu yazılarımı www.ilimvetasavvuf.com adlı web sitemde yayınlamaktayım. Ayrıca bu yazılarımın bazılarını İngilizce'ye çevirerek www.scienceandsufism.com adlı web sitemde yayınlıyorum.

Bu yazılarımın amacı, insanların tasavvuf ile ilgili merak ettikleri konuları ele almak ve müspet bilim ile tasavvuf arasındaki ilgi ve çelişkileri ortaya koymaktır. Ayrıca İslam inancı ile ilgili bazı konuları ehl-i sünnet itikadı çerçevesinde ele alarak, bunlarla ilgili yorumlarımı dile getiriyorum.

Yayınladığım yazılar aslında sosyal medyada insanlarla bir çeşit sohbet yapmaktır. Artık insanlarla sohbet yapmak için internet ortamı kullanılmaktadır. Bu nedenle web sitelerimde yayınladığım yazıları Facebook, Twitter ve Instagram'da oluşturduğum hesaplarla insanlara ulaştırmaktayım.

Yayınladığım yazıları e - kitaplar halinde de neşretmeyi hedeflemekteyim. Sohbetlerimin 1. ve 2. Bölümlerini yayınladım. 3. Bölümünü bu e – kitap ile yayınlıyorum.

Allah Teâlâ'nın beni bu konuda muvaffak kılmasını dilerim.

Prof. Dr. Mehmet Halil Oryan

(Özgeçmiş)

Prof. Dr. Mehmet Halil Oryan

1947 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. 1964-1968 yıllarında İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Fizik Bölümünde lisans eğitimi gördü. 1968-1973 yıllarında Almanya'daki Göttingen Üniversitesi'nde matematik lisans eğitimi aldı. 1977 yılında İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Matematik Bölümü'ne asistan olarak girdi. 1979 yılında burada doktorasını yaptı. 1985 yılında aynı bölümün Cebir ve Sayılar Teorisi Kürsüsüne doçent olarak atandı. Aynı kürsüde 1996 da Profesör oldu. Buradan 2004 yılında emekli oldu. Profesör Oryan ulusal ve uluslararası dergilerde makaleler yayınlamıştır. Yüksek lisans ve doktora tezleri yönetmiştir. İÜFF Mecmuasının yayın kurulu ve İMKB Dergisi'nin hakem heyetinde görev yapmıştır. 1998-2000 yılları arasında İÜ Matematik Araştırma Merkezi Müdürlüğü görevinde bulunmuştur.

Mehmet Halil Oryan Sufi'dir. Küçük yaştan beri tasavvufu ilgilidir. Hacı Bayram Veli (ks)'in müridi olan Hakkı Şiştâr (ks)'in talebesidir. Tasavvuf ile ilgili makalelerini www.ilimvetasavvuf.com ve www.scienceandsufism.com adlı web sitelerinde yayınlamaktadır.

İçindekiler

Önsöz

Özgeçmiş

Batının İslâm'la Kavgası

İlimli İslâm

Dinler Arası Diyalog

Biz Nasıl Bir Müslümanız?

İslam Bilinci ve Koronavirüsü Salgını

Biz İnsanlar Neden Dünyadayız?

Şeriatla İnsan Bedeninin Terbiyesinin Sırları

Tarikat Yoluyla Kalbin Arınmasının Sırları

Hakikat Yoluyla Ruhun Süslenmesinin Sırları

Tarîkat-ı Muhammediyye

Allah'tan Korkmadan Yaşayan İnsanlar

İslâm Dini Evrenseldir

Kaynaklar

Batının İslâm'la Kavgası

İslam bugün, batılı çıkar çevrelerinin İslam dünyasını politik ve ekonomik olarak sömürülmesinde, uluslararası sömürü sisteminin karşısında bir engel olarak durmaktadır. İslam ortaya çıktığı günden itibaren Yahudi ve Hristiyanların hedefi olmuştur. Bütün İslam tarihi boyunca bunlar, İslam'ı dejenere etmek ve yok etmek için, her türlü hile ve sahtekarlıkla İslam'a karşı mücadele etmişlerdir. Bunun örnekleri tarihte çoktur. Anti-İslamcı bu gayretler çeşitli kisveler altında bugüne kadar süregelmıştır.

Örneğin Fransız Yahudileri Ulusal Komitesi başkan yardımcısı 1988'de şöyle diyor: "Fransa'da ırk sorunu diye bir şey yok. Sorun, İslam'ın güçlenmesi ile birlikte mahvolmamak için çeşitli yollar bulma meselesidir." Tutucu bir İngiliz milletvekili de 1988'de şöyle diyor: "İngiltere, İngilizler için yeniden fethedilmelidir. Eğer Müslümanlar Salman Rüşdi'nin fikirlerini ifade etme özgürlüğüne sahip olduğu bir ülkede yaşamayacaklarsa evlerine geri gönderilmelidir."

Doğu Avrupa'daki Osmanlı ve İspanya'daki Arap yönetimleri Avrupa topraklarında birçok savaşa neden olmuştur. Ortaçağdaki Haçlı seferleri tecrübesi, batılıların ruhunda yenik düşmenin büyük yara izlerini bırakmıştır. Kuzey Afrika, Orta Doğu, güney ve güneydoğu Asya ve Afrika'daki Müslüman ülkeler batılılar tarafından sömürge haline getirildi. Bu, batılılarla İslam arasında birçok savaşlara neden oldu. İslam'ın yeniden dirilişi fikri batılılar için korkulu bir rüya oldu. Bu da batıda anti-İslam (İslamofobi) görüşünü güçlendirdi.

Hristiyanlık

Hristiyanlar Hz. İsa'dan 600 sene sonra, yeni bir peygamberin yeni bir dinle Ortadoğu'da ortaya çıkmasını hazmedemediler. Oysa yeni din olan İslam, Hz. İsa'yı peygamber olarak kabul ediyor, fakat şeriatına son veriyordu. İslam'ı kabullenmek kilise için hakimiyetini kaybetmesi demektir. Bunun için olanca güçleriyle İslam'ın yayılmasına karşı çıktılar. Bu onların İslam düşmanı olmalarına neden oldu. John of Damascus (675-749), Aziz Peter (1094-1156) ve Martin Luther (1483-1546) gibi Hristiyan papazlar yazdıkları risalelerde İslam'ı daima kötülediler. Bunların eserleri gelecekteki bütün İslam karşıtı münakaşaların cephanesi olarak değerlendirilebilir.

John, Kuran'ın vahyolunmadığını, Hz. Muhammed tarafından Bahira adında bir Arap keşişten öğrendiklerini yazdığını ileri sürmektedir. Aziz Pedere göre, Allah Resulü güç ve kudret peşinde koşan, son derece kurnaz bir kişidir; hilekarlık ile amacına ulaşmakta dolayısıyla bir peygamber değil şeytanın bir müridiydi.

Bu kitapları yayarak İslam'a karşı saldıran Hristiyanlar, Orta Doğu'daki gelişmelerden ürktüler. Çünkü Moğollar Anadolu'yu istila etmişlerdi. Moğolların sonradan Müslüman olması, Sultan Gazan Han'ın (1295-1304) İslam'ı kabul etmesi Hristiyanları korkuttu. Böylece İslam'ın kolayca saf dışı bırakılamayacağına kanaat getirdiler. Osmanlı'nın Doğu Avrupa'da ilerlemeleri ve Fatih Sultan Mehmet'in 1453'te İstanbul'u fethetmesi İslam düşmanlarını iyice bozguna uğrattı. Bu şaşkınlık içinde Luther "Türklerin öldürülmesi" için bir emirname hazırlayarak, Türklerin Tanrı ve İsa düşmanı olduklarını, dolayısıyla öldürülmelerinin caiz olduğuna dair fetva verdi. Onlar için Türkler şeytandılar ve Kuran da şeytan tarafından oluşturulmuştu. Luther'in bu düşünceleri ve İslam'a duyduğu nefret Avrupa'da anti-İslam düşüncelerin kuvvetlenmesini neden oldu. Protestanlığın kurucusu olan Luther hiçbir zaman İslam'ın araştırılması için bir kapı açmadı.

İslam düşmanlığı bir polemik konusu olarak kullanıldı. İslam'a yönelik Hristiyanlık husumeti onları o kadar körleştirmişti ki, bu konuda alimler de, halk da objektif olamadı. İslam'ı kilisenin yüksek gayeleri için yalan yanlış anlattılar. Bu yalana ve iftiraya yönelik 17. yüzyılın sonuna kadar devam etti. Bu da Avrupa'da İslam'a karşı tam anlamıyla toplumsal bir husumet ve nefretin doğmasına neden oldu.

17. yüzyıldan sonra Osmanlı zayıflamaya başladı. Bu durum batının Osmanlı'ya saldırmasına cesaret verdi. Eski mağlubiyetlerinin acısını çıkarmaya çalıştılar. Kosova'nın 1912'de Osmanlı'dan geri alınması ve sonradan komünist rejime bağlanması bile, İslam'a ve Türklere olan nefreti azaltmadı. Sırp ve Bulgarların 20. yüzyılın sonlarında Müslümanlara yaptıkları zulüm doruk noktasına ulaştı. Bosna-Hersek'te batılıların Müslümanlara yaptıkları katliam anti-İslamcılığın oluşturduğu nefretin bir sonucudur.

Fakat bütün bunlarla batı ve Hristiyan alemi bir şey kazanmadı, bilakis kaybettiler. İslam'a olan korku ve nefretleri kendilerinin uykularını kaçırdı. İsmi Mehmet, Alpaslan, Cihat olan Müslümanları karşısında gördükçe yürekleri geçmişî hatırlayarak korku ile titreyecek, fakat kalpleri hiçbir zaman emin ve tatmin edilmiş olmayacaktı.

Haçlı Seferleri

Batıda İslâm'a karşı olan korku ve nefretin sonucu yıllarca tekrarlanan Haçlı seferleri ortaya çıkmıştır. Hristiyanlık Doğu Avrupa'da güçlenince Asya ve Orta Doğu'da yayılmak istediler. Fakat bu hedeflerine Anadolu'da ortaya çıkan Müslümanlar engel oluşturdu. Bu Müslümanlar Selçuk Türkleri idi. Sultan Alparslan 1071 de Bizans'ı Malazgirt'te bozguna uğrattınca , Avrupa'da İslam düşmanlığı daha da arttı.

1081 de Bizans imparatoru olan Alexis Comnenus 1093 te Papa II. Urban'a ve Flanders Kontu Robert'a mektup yazarak askeri yardım istedi. Bunun üzerine Papa'nın önderliğinde Avrupa'da bir haçlı ordusu oluşması sağlandı. Bunun için Papa Avrupa şehirlerinde devamlı yolculuk yapıyor ve halkı bu savaşa katılmak için kışkırtıyordu.

Haçlı ordusu 1096 yılında Ortadoğu'ya doğru yola çıktı. İstanbul yolu üzerindeki Hristiyan köylerini yağmaladılar. Bu ordu Antakya, Urfa ve Kudüs'ü ele geçirdi ve Haçlı krallıkları kurdular. Suriye ve Filistin'in bir kısmı haçlıların denetimi altına girdi. Bu birinci Haçlı seferi 600.000 kişilik bir ordu ile başladı. Kudüs'e geldiklerinde 100.000 idiler. Yoldaki çatışmalarda büyük kayıplar verdiler. Haçlılar bu bölgelerde çok katliam yaptılar. Kudüs'te öldürülen Müslümanların akan kanlarının ayak bileği hizasına kadar çıktığı söyleniyordu. Bu haçlı ordusu içinde yalnız soylular yoktu. Avrupa'nın ne kadar suçlusu, yoldan çıkmışları varsa bunların arasındaydı. Dolayısıyla bunlar her yeri talan ederken birçok yamyamlık örnekleri de gösterdiler. İnsanları kazanlarda pişirip yediler.

Türk lideri Zengi 1130 da Kuzey Suriye'yi, 1144 te Urfa'yı geri aldı. Bunun üzerine Papa III. Eugenius tekrar Müslümanlara karşı haçlı sefer çağrısı yaptı. Bu Haçlı ordusuyla Zengi'nin oğlu Nurettin mücadele etti. 1154 te Şam'ı geri aldı. Onun Kürt generallerinden biri olan Selahattin Eyyubi 1169 da Mısırı aldı. Eyyubi 1187 de Kudüs'ü fethetti. Bunun üzerine Papa VIII. Gregory tekrar Haçlı seferi çağrısı yaptı. Ancak bu ordu da Eyyubi karşısında başarılı olamadı. Ancak Eyyubi askerlerinin katliam yapmalarına izin vermedi. Fakat haçlıların 1197 de Akka'da 2700 Müslüman mahkumunu hunharca katletmeleri üzerine, Eyyubi bu katliamın yarattığı nefret üzerine Hristiyan tutsakların hepsini kılıçtan geçirdi. Diğer zamanlarda da Müslümanlara zalimce davrananların canlarını bağışlamadı. Müslümanlara çok eziyet eden ve katleden Karak Prensi Humphrey 1187 de Hattin Savaşı'nda yenilince kendisi tarafından tek bir kılıç darbesiyle öldürüldü.

Papalar savaşın cennetlik olacağını vaat ediyorlardı. 1118 yılında harp için bağışlar ve vergiler toplanıyor, bunlara "Selahattin vergisi" diyorlardı. 4. Haçlı seferinde Hristiyanlar Hristiyanları katletti. Bu haçlı ordusu 1203 yılında İstanbul'a geldi ve 1204 te şehri ve Hristiyan halkını katledip yağmaladılar. Papa III. Innocent bu olayı kınadı, ancak 1215 de yeni bir Haçlı seferi çağrısında bulundu. Bu 5. Haçlı seferinde 1218 de Mısır'a saldırıldı. Ancak tam bir bozgun ile sona erdi. 1245 de Papa IV. Innocent tekrar Haçlı çağrısında bulundu. Ancak bu 6. Haçlı ordusu Müslümanlar tarafından yenilgiye uğratıldı ve Fransa kralı IX. Louis esir alındı. Sonra kral fidye karşılığı serbest bırakıldı.

Bu sırada Moğol tehdit ederek Bağdat'tan Şam'a yönelmiş ve Mısır'a saldırmıştı. Ancak Mısır'da yeni Türk sultanı Baybars Filistin'i alarak Moğolları bozguna uğrattı. Müslümanlar 1268 de Antakya'yı ve 1291 de diğer yerleri ele geçirdiler. Akka'yı da ele geçirince, burada "Ricard" ın yaptığı Müslüman katliamını unutmayıp intikam olarak 2000 Hristiyan öldürüldü.

Selçuklu Devleti'nin yıkılmasından sonra 1299'da Osmanlı devleti kuruldu. Osmanogulları Orhan ve 1. Murat balkanlarda ilerlediler. Bu ilerleyişi karşı Hristiyanlar bir Haçlı seferi daha düzenlediler. Fakat bu haçlı ordusu 1389 da Kosova'da yenilgiye uğradı. 1. Beyazıt Bizans İmparatorluğu'nu İstanbul surları içinde tecrit ederek, Osmanlı sınırlarını daha da genişletti. Buna karşı Türkleri uzaklaştırmak için tekrar bir Haçlı seferi düzenlendi. Fakat bu ordu da 1396 da Niğbolu'da mağlup edildi. Burada 3000 Hristiyan esir Müslümanlar tarafından kılıçtan geçirildi.

Ankara'da 1. Beyazıt'ın kuvvetleri 1402 de bir Mogol olan Timur tarafından yenilince Osmanlı devleti Fetret dönemine girdi. Ancak 1. Mehmet tekrar Osmanlı Devleti'ni topladı ve Balkanlar üzerindeki denetimi yeniden sağladı. Buradaki Venedik, Macaristan, Sırbistan ve Eflak ile muharebeler yaptı. Hristiyan Avrupa bir kez daha haçlıları harekete geçirdi. Bu ordu Osmanlı'yı yenince Sırbistan ve Eflak'ı geri aldılar. Daha sonra Haçlılar tekrar Osmanlılara saldırsalar da, bu sefer Osmanlılar haçlıları Varna Savaşı'nda bozguna uğrattılar.

2. Mehmet 1453'te İstanbul'u fethetti. Bizans İmparatorunu öldürdü, ünlü Hristiyan Ayasofya katedralini camiye dönüştürdü ve şehri başkent yaptı. 1459 da Papa II. Puis burayı kurtarmak için tekrar bir Haçlı seferi çağrısında bulundu, ancak bu çağrı pek rağbet bulmadı. Böylece papaların Müslümanlara karşı tertip ettikleri Haçlı seferleri dönemi artık sona ermişti.

Bu Haçlı savaşları ortaçağın başına dert olmuştur. Bu savaşlar Müslümanlar ile Hristiyanlar arasında nefret ve güvensizliği pekiştirmiştir. Bunlar bu iki dinin tarihinde asla silinemeyecek olan bir dönüm noktasıdır. Çünkü İstanbul'un alınması ile Hristiyanlar, Müslümanları Anadolu'dan ve Ortadoğu'dan silah zoruyla atmalarının imkansız olduğunu anladılar. Fakat Batı kaybeden taraf olduğu için daima İslam'ı olumsuz ve korku salan bir şey olarak tasvir edegeldiler.

Seyyahlar Eliyle Yapılan Casusluk

18. ve 19. yüzyıllarda Avrupa'dan gelen çok sayıda seyyah İslam topraklarının en uzak köşelerine kadar yolculuk ettiler. Bu seyyahlar Müslüman isimleri almışlar, Müslümanlar gibi giyinmişler ve böylece Müslüman topluluklar içinde serbestçe dolaşabilmişlerdir. Bu seyyahların amacı salt bir ülke tanımak değil, yıkıcı bazı amaçlara sahiptiler. Bunların bir kısmı Hristiyanlığın İslam'dan üstün olduğunu kanıtlamak istedikleri için, diğerleri ise ticari sömürü ve politik istihbarat temin için oralardaydılar. Ticari bahaneler, politik hakimiyete yönelik birer kılıf idiler. Örneğin İngiliz Doğu Hindistan şirketi ve Hollanda Doğu Hint Adaları şirketi sadece Hindistan ve Endonezya'yı sömürgeleştirmek için tasarlanmıştı.

Cambridge'de ilk Arapça profesörü olan Edmund Castell (1606-1685) bir misyonerdi. Aynı şekilde Oxford'da Arapça profesörü olan Edward Pococke (1604-1691) bir misyonerdi. Arapçaya karşı büyüyen bu ilgiyle Avrupalılar Ortadoğu'ya yolculuklara başladı. Bu kişiler yazdıkları kitaplarında Müslümanları "kafirler" ve İsa'nın ezeli düşmanı olarak görüyorlardı.

19. yüzyılda İngilizler İslam ülkelerinde yalnız ticari yollarla değil aynı zamanda politik yollarla da nüfus tesis etmişti. Bu topraklarda yatan servetlere göz dikilmişti.

Bunlardan biri Şeyh İbrahim ibn Abdullah adını alan John Lewis Burchhardt'dır. Bunun yazdığı "Bedeviler ve Vehhabiler" adlı kitapta Müslüman halkların son derece olumsuz imajlarını yansıtıyor ve Türkleri Araplardan daha zalim görüyordu. Arapları, başlıca meşguliyetinin yağmacılık olan haydut bir millet olarak ifade ediyordu. Mansur Efendi ismini alan Edward Williams (1801-1876), yazdığı kitabında Mısır'daki erkekleri hoppa, kadınları ise çapkın olarak tasvir ediyordu. Arabistan gecelerini, "Binbir gece masalları" adıyla tercüme etti.

Fitne ve fesat tohumları taşıyan diğer bir seyyah Richard Burton (1821-1896) Pakistan'da casusluk yaptı. Burada Mirza Abdullah ismini alarak İranlı kılığına girdi. Mekke ve Medine'yi gezen bu kişi Arapların kolayca satın alınabileceğini rapor ediyordu. Yazdığı erotik hikayelerde kadınları cinsel köle olarak tasvir ediyordu.

William Blunt (1840-1922) Osmanlı İmparatorluğu içinde nifak tohumları ekiyordu. Arapları Osmanlı'ya karşı kışkırtıp, İslam Hilafetinin Arapların hakları olduğunu yağıyordu. Onun fikirleri Lawrence tarafından I. Dünya Savaşı'ndan sonra uygulandı.

Batılılar İranlı'ları da ihmal etmediler. Robert Porter, James Morier, Henry Layards, Curzon gibi seyyahlar İran hakkında çeşitli aşağılayıcı kitaplar yazdılar. Bu bölgelerdeki İslam düşmanı hareketleri kışkırttılar. İran'daki Bahailerini teşvik ettiler. Hindistan'da Kadiyanileri teşvik ettiler. Bu grupların İslam dışı düşüncelerinin yayılmasına yardımcı oldular.

İngiliz olsun veya başka milletlerden olsun anlattığımız bütün seyyahlar ırkçı ve emperyalistti. Hepsi de ülkelerinin çıkarları için çalıştılar. Müslüman Arap kılığına bürünüp, kendilerine misafirperverlik gösteren, güven duyan insanları kullandılar. Doğuyu aşırı şehvetin hüküm sürdüğü bir yer olarak gösterdiler. Ayrıca bu bölgelerin insanların şiddet yanlısı ve kendilerini yönetmekten aciz olduklarını yaydılar. Bu fikirleri, ortaçağdaki düşmanlık saçan düşüncelerden kazanmışlardı. Bu tür gerekçelerle kendi halkını kandıran sömürgeciler, politik hakimiyet ve ekonomik sömürü için İslam ülkelerine müdahalelerde bulundular. Bu devirdeki seyyahlar kendilerine yeteri kadar bilgi ve istihbarat vermişlerdi. Ancak bu türlü casusluk faaliyetleri sır olarak saklandı ve hiçbir zaman açık bir şekilde kabul ve itiraf edilmedi.

Günümüzde bu tür seyyahlar yerine CIA, Mossad, MI6 gibi batılı ülkelerin istihbarat örgütleri faaliyette bulunmaktadır. Bu örgütlerin elemanları gazeteci veya iş adamı gibi çeşitli kisveler ile Müslüman toplumlara sızmaktadır. Toplanan istihbaratlar ileri teknoloji sayesinde teferruatlı bir şekilde kullanılmaktadır.

Oryantalistlerin Faaliyetleri

Batı sömürgecilerin en korktukları şey İslam'dır. Bunun için İslam'ın nasıl etkisiz hale getirilmesi gerektiği araştırılmış ve çeşitli çareler teklif edilmiştir. Fransız Katolik Enstitüsü üyesi olan Baron Carra De Vaux, Fransız hükümetine sunduğu raporda şu çözüm yollarını önermektedir: "Etnik ve politik bölünmeleri kullanmak suretiyle İslam dünyasını parçalamak ve manevi birliklerini kırmak için çaba sarf edilmelidir. Bundan dolayı bir taraftan milliyetçilik duygusunu canlandırmak, diğer taraftan değişik Müslüman ırkları arasında dini cemaat duygusunu zayıflatmak için bu farklılıkların vurgulanması, yani tek kelime ile İslam'ın parçalanması gerekir. Hiçbir zaman büyük uyanışlara güç yetiremeyeceği hale gelmesi için İslam'ı zayıflatalım."

Bu “böl ve yönet” prensibi olarak bilinmektedir. Bu prensip bütün batılı sömürgeci güçler tarafından İslam topraklarında uygulanmaktadır. Fakat buna rağmen İslam batıyı korkutmaya devam etmektedir. Çünkü İslam hakkında ciddi bir şekilde araştırmalar yapılsa da, bu çalışmaları Müslümanlar kuşku ile karşılamaya başlamışlardır. Bu nedenle, batılılar çalışmalarında İslam'ın gerçek ruhunu ve hükmünü özenle ortaya koymamaya çalışıyorlar. Cezayirli Muhammed Bin Rahal bunu şöyle özetliyor: “ Düşmanlık, Avrupa'nın İslam'a ilişkin mütalaasında hakim olan bir özelliktir. Eğer bir Müslüman vatanını, dinini veya ulusunu savunsa vatanperver olarak değil vahşi bir kimse olarak görülür. Eğer cesaret veya kahramanlık gösterirse fanatik olarak adlandırılır. Yenilgi esnasında tevekkül gösterecek olsa kaderciler diye çağrılır. İslam, toplumdan tecrit edilmekte, sistemli bir şekilde iftiralara maruz bırakılmakta ve alay edilmektedir.”

Sömürgecilerin bu uygulamalarına oryantalistler (müsteşrikler) destek verdiler ve İslam'ı dize getirmeye çalıştılar. 17. ve 18. yüzyıllara kadar batıda doğu üzerine araştırmalar yapıldı. Napolyon Mısır'ı alırken yanında birçok oryantalist götürdü. Onlar bu bölgeyi barbarlıktan kurtarmaya, mutlu ve yaşanabilir bir ülke haline getirmek için kendi modern usullerine göre oluşturdukları teorileri halka empoze etmeye koyuldular.

19. yüzyılda oryantalizm bağımsız bir bilim dalı oldu. Oryantalizm etkili ve emperyalist yöneticilerin çıkarları ve politik ilgileri ile uyumlu hale getirildi. Sömürgecilerin istilalarını meşrulaştırmakta oryantalistler yardımcı oldular ve sömürgeleştirilen memleketlerin pasifize edilmesinde kılavuz oldular.

Bu amaçla, dini siyasetten ayırma yollarını araştıran sekülerist doktrinler oluşturdular. Bu sekülerist fikirler Arap, Türk ve İranlı entellektüel arasında pek çok yeni taraftar buluyordu. Anayasa, parlamento, demokrasi gibi kavramlarla Ortadoğu'daki siyasi yapılar reform edildi ve radikal biçimde değiştirildi.

Bu şekilde, oryantalizm İslam'ın tahrip edilmesine yönelik önemli bir vasıta oldu. Oryantalizm İslam'a batılaştırılmış bir yorum getirdi. Cihad, Ümmet, Tevhid gibi İslami kavramları gerçek manalarından saptırdı. Böylece İslam ülkelerindeki politik hakimiyet, İslam'ın sosyal ve dini hayatının özüne yabancı olan bir duruma getirildi.

19. yüzyılın ikinci yarısında oryantalistlerin bir kısmı Peygamberin hayatı üzerine kitaplar kaleme aldılar. Bu kitaplarda Peygamberin hayatı ve görüşü saptırılarak ifade edildi. Bu kitaplarda Peygamberin sara nöbetleri geçirdiği, ilahi misyonundan kuşku duyulduğu, Müslümanların kendisine put gibi taptıkları, Musevilik ve Hristiyanlığı taklit ederek İslam'a biçim verdiği ifade ediliyordu. Böylece Peygambere yönelik bir karakter suikastı yapılmaktaydı. Bu şekilde Peygamberin doğruluğu konusunda kuşku uyandırılmaya çalışılmışlardı. Ancak bunlara sadece batılılar inanmış, Müslümanlar ise inanmamıştır.

Oryantalistler Kuran'ı da hedef alarak onun sahte olduğunu ve ilahi bir kitap olmadığını yaymaya çalıştılar. Onu Peygamberin yazdığını ispata çalıştılar. Ancak bu fikirlere kendileri de gerçekten inanmıyordu. Bu nedenle Kuran, hiçbir yaratıcı düşüncenin böyle bir eseri terkip edemeyeceği konusu, pek çok oryantalist için hala bir muamma olarak durmaktadır.

Oryantalistlerin elinde hadis çalışmaları da saptırılmaktaydı. Onlara göre hadis literatürü keyfi olarak oluşturulmuştu. Goldziher ve Schacht gibi oryantalistler bu konuda birçok şüpheler ortaya attılar. Bu kişiler kendi çalışmalarında, Müslümanların aşağılığını ve batının üstünlüğünü yazıp çizdiler. Batı medeniyeti dinamik iken Müslümanların medeniyetini çökmüş kabul ediyorlardı. Bu nedenle sömürgecilik Müslümanları uygarlaştırmak için atılmış bir adımdı. Bunun için İslam hukukunun batılı hukukla yer değiştirmesine önem verdiler.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra Ortadoğu'da yeni bir güç olarak Amerika emperyalizmi doğdu ve yeni oryantalistlerin eserleri ortalığı kapladı. Harvard'da Ortadoğu Araştırmaları Merkezi kuruldu. Hamilton Gibb gibi oryantalistler çok kültürlü bir yaklaşım ihtiyacını gidermek için çalışmalar yaptılar. Birçok oryantalist İslam'ı aslında az gelişmiş bir din olarak algılıyordu. Bu nedenle de Ortadoğu az gelişmiş bir bölge durumundaydı. Bugüne kadar da oryantalistlerin bu görüşleri değişmedi.

Oryantalistlerin oluşturduğu bilim dalının dogmaları şunlardır:

- 1) Ulusal, gelişmiş, insancıl ve üstün olan batı ile doğru yoldan sapmış, az gelişmiş ve aşağı derecede olan doğu arasında mutlak bir fark vardır.
- 2) Doğu hiç değişmeyen ve kendini tanımlanmaktan aciz bir yerdir. Bu nedenle batının bu konu için kavramsal tanımlar yapması gerekir.
- 3) Aslında doğu, ya korkulması ya da kontrol altına alınması gereken bir yerdir.

Bu dogmaların ışığı altında birçok kitaplar yazıldı. Bunlar sayesinde doğu hakkında çeşitli fikirler ve imajlar ortaya çıktı. Bazıları mezhepçilik ve fırkacılık ateşini körüklediler. Suni bir Arap, İran bölünmesi meydana getirmeye çalıştılar. Sünni ve Şii İslam'ı birbiriyle kavga ettirmeye gayret ettiler.

Oryantalizm, İslam'ın yorumlanmasına yönelik tasarlanmış bir sömürge stratejisiydi. Sömürgeciler ve oryantalistler demokrasi, milliyetçilik, siyasi partiler ve seçimler gibi batılı ideoloji kavramlardan oluşan seküler modelleri, politik sistemlerinin yerine geçirmek suretiyle Müslüman toplumların yapısını değiştirdi. Onlar aynı zamanda, kendi seküler kanunları ile birlikte kendi hukuk sistemlerini buralara ithal ettiler. Oryantalistler de İslam hakkında şüpheler yayarak İslam'ı içeriden baltaladılar.

Misyonerlik Faaliyetleri

Batılı misyonerler, sömürgeleştirilmiş İslam ülkelerine gelerek, Müslümanların dinlerini değiştirmeye çalıştılar. Anadolu'nun ellerinden alınarak İslam ülkesi haline dönüşmesini batı asla unutmadı. Amerika Dış Misyonlar kurulu 1820 den beri Türkiye'ye misyonerler gönderdi. 1847'de ülkemizde ilk Protestan kilisesi kuruldu. İncil'in tebliği eğitim kurumları, hastaneler, evsiz ve yurtsuzlar için evler, radyo yayınları vasıtasıyla yapıyordu. Ancak bu faaliyetler fazla bir sonuç vermedi. Çünkü Türkiye'deki Hristiyan nüfusu hala %1'in altındadır. Bu nedenle İslam, Türkiye'de Hristiyanlığın önündeki en büyük engeldir.

Cumhuriyet döneminde Türkiye bir dereceye kadar sekülerleşse de, bu Müslümanların dini görevlerini yerine getirmelerine engel olamadı. Çünkü Müslüman halk gene camilere gitti, hacca gitti ve İslami siyasi partiler kurdu. Hristiyan misyonerler din değiştirme konusunda başarılı olamasalar da, halkın bir kısmının İslam'a olan duyarlılığını yok ettiler. Bu faaliyetler bugün de hala devam etmektedir.

Diğer İslam ülkelerinde de misyonerlik faaliyetleri 19. yüzyıla kadar uzanır. Bu bölgelerde Hristiyanlar 1000 yıldan beri vardır. Buralarda Hristiyanların kiliseleri, eğitim kurumları ve yayın organları vardır. Misyonerler bu bölgelerde Müslümanları Osmanlı imparatorluğuna düşman yapmak istediler. Bunlar aynı zamanda sömürgeciliğin de ajanlarıydılar. Milliyetçilik idealleri yaydılar, İslam'ın esas inançlarını baltalamaya çalıştılar. Tıpkı oryantalistler gibi İslam hakkında yazdıkları kitaplarla Peygamber, Kuran ve sünnet hakkında şüpheler yaymaya devam ettiler. Bunların faaliyetleri bugün de bu ülkelerde Fransız ve İtalyan misyonerleri ile devam etmektedir. Bu misyonerler kitaplar dağıtmakta, eğitim kurumları işletmekte ve dini programlar yayınlamaktadır.

Misyonerlerin faaliyetlerinin en başarılı olduğu dönem sömürgecilik dönemindedir. Hristiyanlığa ikna edilebilsinler diye Müslümanların zihinlerinde İslam'ı lekelemeye yönelik her çabayı gösterdiler. Bunların en meşhurları Samuel W. Zwemer ve Duncan B. Mac Donald'dır. Zwemer Amerikalı , Mac Donald (1863-1943) ise İngilizdir.

Zwemer, Amerikan Protestan Kilisesi'nin misyoneridir ve İslam hakkında şunları yazmaktadır: “İslam Hristiyanlık için bir tehlike ve onun baş düşmanıdır. Çünkü aralarında hiçbir barış yoktur. Biz ya galip gelmeliyiz ya da mağlup. Kökeni, tarihi ve şu anki yaklaşımlarıyla İslam, anti Hristiyan'dır. Onlar ve bizler biliyoruz ki, Hristiyanlık ve İslam birbirlerine dünya hakimiyeti konusundaki rakipleridir.”

Zwemer, İslam'ın tanrının oğlu olarak Hz. İsa'nın ilahilik vasfını çaldığına ve yerine İslam Peygamberini koyduğuna inanıyor. Hz. Muhammed (sav)'in bir gerçek peygamber olduğuna inanmıyordu. Onun akıllı bir sahtekar olduğunu, Medine'deki Yahudilerden fikirler ve hikayeler toplamış ve bunları tanrıdan gelen yeni vahiy diye yutturduğunu söylüyordu. Bu strateji, Hristiyan polemistlerin takip ettikleri yol ve Peygamber hakkında olumsuz telkinlerde bulunmaktı. İslam'dan çok korkan Zwemer sömürge yöneticilerinden İslam'ı yok etmelerini bekliyordu.

Mac Donald İskoçya Presbiteryan Kilisesinin bir misyoneriydi. Yazdığı kitaplar Pakistan'da üniversitelerde ders kitabı olarak okundu. Mac Donald kitaplarında “Avrupa medeniyetinin şiddetli saldırısıyla İslam çöktüğü zaman Müslüman toplumlarının acı çekeceğini, Muhammed efsanesini dağılır dağılmaz bütün yapının çözüleceğine, o zaman bu insanları Hristiyanlığın kurtaracağını” yazıyordu. Ne garip ki bu fikirler bazı İslam ülkelerinde ders kitabı olarak okutulmaktadır. Bu sömürgecilerin, bu devletlerin yönetimini ne derece ele geçirdiklerinin bir ölçüsüdür.

Misyonerlik faaliyetlerinin İslam ülkelerinde iki taraflı amacı vardır. Birincisi Müslüman halkı Hristiyan yapmaktır. Fakat bunda fazla bir başarı sağlayamadılar. İkinci amaçları Hristiyan olmayan Müslümanları sekülerleştirmektir. Böylece Müslümanlar, sömürgeci yayılmaya ve sömürüye yönelik bir tehlike oluşturmuyacaktı. Açılan misyoner okullarında batı medeniyeti öğretilirdi. Batılı olmayı ilerlilik ve aydın olma ile özdeşleştirildi. Ancak bu Müslüman toplumlarda ters tepki yarattı. Seküler Müslümanlar kötü Müslüman olarak kabul edilirken, Hristiyanlığa geçenler ise aşağılandı. Batılılaşma ve sekülerizasyon ile olan bağlantılardan dolayı misyonerler, İslam dünyasında düşmanlıkla karşılanmışlardır.

Batıdaki Irkçılık Propagandaları

İrkçilik, batının diğer ülkeleri sömürürken kullandığı bir şablondur. Örneğin, İngiltere Afrika kıtasının büyük bölgelerini sömürgeleştirirken, ırkçılık, beyaz insanın siyah insan üzerindeki hakimiyetini meşrulaştırmak için kullanıldı. Siyahlık kavramına yoğun bir anlam yüklediler. Böylece beyaz ve siyah, temizlik ve kirlilik, iffetlilik ve günah, fazilet ve alçaklık, güzellik ve çirkinlik, hayır ve şer, Tanrı ve şeytanı ifade eder oldu. Bu türlü yaklaşımlarla Afrika'yı istila edenler aklanıldı. Afrikalının barbar olarak gösterilmesi, onun yeraltı zenginliklerinin sömürülmesi ve köle ticareti için sadece bir mazeret oldu. Avrupalı olmayanların aşağılığı karşısında, Avrupalıların üstünlüğü imajı yaratıldı. Bu imajla Avrupalıların insanlara daha ileri bir medeniyet getirdiği ileri sürülerek, Avrupalıların istilaları meşru gösterilmeye çalışıldı.

Amerika'daki liselerin ders programlarında Ortadoğu konusu bu prensiplerle işlenmektedir. Türkler, Mısırlılar ve Arapları olumsuz karakteristikler ile derslerde ele alınarak, bunların Müslümanların ortak karakterleri olduğu kabul ve ifade edildi. 1970 yıllarında Amerika'da ilk ve orta dereceli okullarda okutulan sosyal ders kitaplarında yapılan bir içerik analizinde şunların anlatıldığı tespit edilmiştir: "Ortadoğu göçebe Arap toplumunun yaşadığı bir yerdir. Akın yapma, yağmalama ve savaş göçebe hayatının bir karakteridir. İslam Muhammedçiliktir. İslam Peygamberi çölde sağa sola yolculuklar yapmış bir kervancıdır. İslam Tanrı vahyi değildir, buna mukabil Musa ve İsa Tanrının peygamberleridir. Müslümanlar inançlarını kılıçla yaymaktadırlar. Cennet kadınların köle olduğu bir yerdir. Kuran Muhammed'in sözleridir. Türkler Hristiyan soyan, işkence ile öldüren, köle olarak satan barbar insanlardır. Bu bilgiler Amerika'daki gençlerin kafasında nasıl bir çarpık İslam imajı yarattığı aşikârdır. Bu şablonlar 1980 yıllarında da okutulmaya devam edilmiştir. Bu dini ders programlarının aynısı Kanada'da da uygulanmıştır.

Bu ders kitaplarında İsrail'in Araplara göre daha üstün oldukları, dolayısıyla Filistin'e ait taleplerini haklı göstermeye çalışılmaktadır. Ortadoğu'daki sorunların ana sebebi Araplardır. Araplar İsrail tipi demokrasilerden endişeye kapılıyorlardı ve Arap yöneticileri halklarının İsrail'deki demokrasi örneğini talep edeceklerinden korkuyordu. Bu nedenle de İsrail'e düşmanlık beslemekteydiler.

Kilise okullarında okutulan, Protestan kilisesinin bastığı kitaplar incelendiğinde, onlarda da olumsuz İslam imajının verildiği tespit edilmiştir. Haçlı seferlerinde Müslümanların Hristiyanları nasıl kılıçtan geçirdikleri anlatılıyordu. Bu savaşlarda Müslümanlar suçlanıyor ve Hristiyanların ise gördükleri zulme karşılık verdikleri anlatılıyordu.

Alman ders kitaplarında yapılan incelemede ise, önceden tasarlanmış, çarpıtılmış bir görünüm İslam'a yapıştırılıyordu. Kuran'ın bir vahiy kitabı olmadığı, Muhammed'in Tanrı konusundaki fikirlerini olduğu belirtiliyordu. Hazreti Peygamberin hayatı anlatılırken aşağılayıcı ifadeler kullanılmaktaydı. Cihad'ı kutsal savaş olarak yazıyorlardı. İslam, kızların başlarını örten ve domuz etini yasaklayan ilkel bir din olarak tavsif ediliyordu. Bu kitapların esas amacı, Müslümanların aleyhine fikirler ileri sürerek güçlenmelerini engel olmaktı.

İngiliz okullarında Hazreti Peygamber (sav) ile ilgili okutulan ders kitaplarında da saptırmalar vardı. İslam bir vahiy dini olarak değil, Yahudi ve Hristiyan kaynaklardan ödünç alınan bir biçim olarak görülüyordu. Hz. Muhammed'in hayatı çeşitli iftiralarla lekeleniyordu.

Bu araştırmalar, İslam ve Müslüman halklar konusunda nasıl bir yalan yanlış tablonun öğrencilere öğretildiğini göstermektedir. Bu kitaplarla yetişen neslin bir İslam düşmanı olacağı aşikardır. Sömürgeciliğin bugün için sistem olarak ortadan kaybolmasına rağmen, sömürgeci düşünüş ve görüşlerinin batının eğitim kurumlarında çok güçlü bir biçimde yerleşmiş olarak kalmıştır. Sömürgeciliğin görüşlerini devam ettirmek için, ders kitapları ve çocukların hikaye kitapları gençlerin zihinlerine İslam aleyhine düşüncelerle doldurmak için kullanılmaktadır. Bu düşüncelerle donanan nesiller ile Müslüman halkların arası, devamlı düşmanlık tohumlarının yeşereceği bir konuma getirilmiştir. Bunun dünya barışına bir katkısı olmayacağı aşikardır. Ancak ileride batı ile Müslümanların çatışması çok zararlı sonuçlara neden olabilir. Bunun sorumlusu da eskiden beri devam eden, batıda yayılan İslam düşmanlığı düşünceleri olacaktır.

Sosyal Bilimlerin İslam Karşıtlığı

19. yüzyılın sonları ve 20. yüzyılın başlarında yeni sosyal bilim dalları ortaya çıktı. Bunlar antropoloji ve sosyolojidir. Bu bilimler sömürgecilerin Müslümanlar üzerindeki hakimiyetlerini sağlamlaştırmada yardımcı oldular.

Antropoloji ilk sosyal bilimdir ve “emperyalizmin çocuğu” kabul edilir. Çünkü onlar batılı olmayan insanların kültürlerini araştırdılar ve onların elde ettikleri bilgiler sömürgeciler tarafından kullanıldı. Antropoloji, politik, ekonomik ve sosyal değişiklikleri istila edilen ülkelerin insanlarına nasıl aktarılacağı konusunda somut metotlar üretti. Herhangi bir toplumu değiştirmek için, onun iç yapılarının yıkılmalarının ve yenilenmelerinin gerekli olduğunu öğretiler. Etnisite, din ve kültür kavramları sömürgeciler tarafından iyi kullanıldı. Böylece etnik gruplar birbirleriyle savaştılar. Hindular ile Müslümanlar dini nedenlerle savaşmaları bunun bir örneğidir. Batının politik kültürü Müslüman toplumlara aşılandı. Eğitimleri İngilizce ve Fransızca dillerinde yapılmaya başlandı. Buna elit tabaka da tam bir uyum sağladı.

ABD de İslam ülkelerinin politik, ekonomik ve stratejik analizlerine yönelik birçok Enstitü, Merkez ve Organizasyonlar kuruldu. Ortadoğu Araştırmalar Birliği kurularak kitaplar ve dergiler yoluyla Amerikan yanlısı bakış açıları dile getiren bir büyük bilimin ağı oluşturuldu. Bu bilim ağı Canneige, Rockefeller ve Ford tarafından finanse edildi.

Dışişleri ve savunma bakanlıkları da, İslam dünyasına dair bilginin başlıca kullanıcıları oldular. RAND Corporation, Savunma Analizleri Enstitüsü, Deniz Harp Analizleri Merkezi bunlar arasındadır. Beyrut'taki Amerikan Üniversitesi, Kahire Amerikan Üniversitesi ve Kahire'deki Amerikan Araştırma Merkezi aynı amaçlar için kurulmuştur. Bunlar Amerikan emperyalizminin çıkarlarına hizmet vermeye devam etmişlerdir. Bu ülkelerde anti Amerikan nitelikteki araştırmaların yayınlanmasına da müsaade edilmemektedir.

Batı medeniyetinin teknolojik ve materyalist ilerlemenin sonucu olarak, sosyal bilimler “modernizm” kavramını uydurdular. Bu kavram insan bilgisinin ilerlemesini yansıtan ve bilimsel devrimlere eşlik etme anlamında tanıtıldı. Batılı olmayan toplumlar geleneksel olarak ifade edilirken, batılılar modern olarak gösterildi. Geleneksel olmakla modern olmak birbirine zıt iki kutup olarak ifade edildi. Batılılar geleneksel toplumların, batılaşmış Müslümanlar eliyle modernliğe doğru bir değişim temin edeceğini düşündüler. Bu da Ortadoğu'yu değiştirmede bir ilke idi. Fakat modernizmin teorisyenleri İslam ülkelerinde İslam'ın yeniden diriliş ile birlikte bir engelle karşılaştılar. Çünkü bu toplumların politik yöntemleri yozlaşmış durumdaydı ve yönetilenleri hayal kırıklığına uğratmışlardı. Bu da bu toplumlarda bir politik meşruiyet krizine neden oldu. İslam'ı görünmek ve İslam'ı kullanmak için Müslüman yöneticilerin yaptıkları girişimler başarılı olmadı ve böylece kitleler arasında çatışmaların büyümesine neden oldu.

Marksist ve Neo Marksist görüş, Arap ülkelerindeki petrol zenginliğinin 1970'lerden itibaren bir İslami diriliş başlattığını iddia etti. Bu olay yeni bir burjuva sınıfı oluşturmuştu. Bu da dinden uzaklaşmaya zorlamıştı. Bu nedenle çatışma aslında materyalizm ile İslam arasındaydı.

Sosyal bilimciler İslami diriliş anlayabilmek için İslam'ın tarihsel bir din olarak ele almak zorunda kaldılar. Bu görüşün arkasına sığınarak İslam medeniyetinin bu yüzyılda bir kriz ve çöküş dönemine girdiğini ifade ettiler. Ancak Müslümanlar buna inanmadılar.

Sosyal bilim girişimi, İşlam'ı sekülerize etmek ve dini siyasetten ayırmak için atılan bir adım olmuştur. Ancak bu teorilerin Müřlőman toplumların tetkikinde kullanılması mümkün müydő? Burada takip edilen strateji, batılı seküler fikirleri Müřlőmanların beyinlerine zerk etmektir. Başarıya ulaşan bu fikirlerden biri "milliyetçilik" düşőncesi idi. İşlam ümmeti milliyetçilik merkezli mücadelelere bölündő. Ancak bu ölkeler ulusal bağımsızlıklarını elde ettikleri zaman bütün politik ve ekonomik gelişmelerini eski sömürgeciler tarafından kendilerine öğretilen modeller üzerinde inşa ediyorlardı. Hiçbir sömürgeleştirilmiş İşlam ölkesi, zihinlerini bu sömürge izlerinden kurtaramadı. Sömürgeciliğin etkisi altına aldığı böyle zihinler yalnız milliyetçilik ile ilgili değıl, demokrasi, sosyalizm, siyasi partiler, parlamento gibi kavramlarda da batının fikirlerin takipçisi olmaya devam etmektedirler.

Batı Medyasının İşlam Karşıtlığı

Dőnyadaki kitle iletişim araçları, batılı haber ajanslarının denetimi altındadır. Batı medyası batı kamuoyunu etkilemek için güçlü bir araçtır ve batının politik, ekonomik ve stratejik çıkarlarına hizmet etmektedir. Herhangi bir öлке batının çıkarlarına aykırı davranırsa, bu batı medyası tarafından tam doğru olarak yansıtılmamakta ve bu ölkenin cahilliğı olarak ileri sürőlmektedir. Dőnya medyası büyük çapta batının propaganda silahıdır ve İşlam ise onun en çok hedef aldığı bir düşmandır.

İşlam, her konuda Batı medyasının şamar oğlanı yapılmıştır. İşlam, sağ kesim için barbarlığı, sol kesim için ortaçağı teokrasisini, ılımlı grup için ise tatsız bir egzotizmi temsil etmektedir. Onlara göre batı insanının İşlam hakkında bir şey bilmeleri önemsizdir. Dolayısıyla İşlam'ın batı medyasında dürüst bir şekilde işlenmesi beklenmemelidir.

Ancak İşlam, batı dőnyası için hala bir tehlike olarak görőlmektedir. Çünkü Hindistan ve Çin'de dahil, doğunun öteki büyük medeniyetleri yenilgiye uğratılmış oldukları için sürekli bir endişe kaynağı değıllerdir. Ancak İşlam bir türlü batıya tamamen boyun eğdirilememiş durumdadır. İşte batı tarihinin İşlam karşıtlığının temelinde yatan husus budur.

Müslümanlar batı medyasında barbarlar, fanatikler veya fundamentalistler diye damgalanmalarının nedeni şudur: “Müslümanlar ne kadar seküler hale getirilirse, herhangi bir ülkedeki batı çıkarlarını o kadar az tehdit ederler ve dolayısıyla da medenileşmiş olarak görülürler. Onlar ne kadar dinle ilgili hale gelirlerse o kadar batı aleyhtarı olurlar ve bu nedenle de batının politik ve ekonomik çıkarlarını tehdit ederler.”

Batının anti-İslam oluşunda aktif lobilerin de katkısı vardır. Örneğin bir Yahudi lobisi ABD de büyük bir nüfus sahibidir. New York Times'ın önemli bir köşe yazarı şöyle diyor: “İsrail ABD deki en güçlü lobiye sahiptir ve bana göre su götürmez bir biçimde bütün köşe yazarları konu ile ilgili görüş beyan ederken son derece dikkatli davranmaktadırlar.” Buna göre daha önce de ifade ettiğimiz gibi batı medyasının objektifliği bir masaldır. Batılı bir yazarın İslam hakkındaki kaleme aldığı bir yazı bu görüş ile ele alınmalıdır.

Batının İslam ülkeleri üzerinde yapmaya çalıştıkları ılımlı İslam ve dinler arası diyalog çalışmalarına da aynı gözle bakılmalıdır. Bu çalışmalarda da İslam'ı yok etme amacı taşıyan unsurların varlığı araştırılmalıdır. Bütün bu yaklaşımların samimi olduğuna inanmamak gerekir. Eğer batı ve İslam arasında samimi çabalar sarf edilmesi isteniyorsa, önce batının kendi İslam anlayışını yeniden gözden geçirmeli ve kendisini şöyle ciddi bir soru sormalıdır: “Her fırsatta İslam'a leke sürmeyi ve onu çarpıtmaya uğraşıyorken İslam ülkeleri ile samimi bir ilişkiyi sahip olması veya işbirliği yapması ne kadar mümkün olacaktır?”

İngilizlerin İslam Düşmanlığı

Batının İslam karşıtlığında en önde gelen devletlerin biri İngiltere'dir. İngilizler asırlarca İslam ülkelerini sömürmesinde İslam dinini gerçek bir engel olarak gördüğü için, İslam dinini yok etmek için elinden geleni uygulamıştır. Ehli sünnet temsilcileri olan Hindistan'daki Gürganiye Devletini ve üç kıta üzerinde yayılmış olan Osmanlı İmparatorluğunu yıkmada baş rolü oynamıştır. Gürganiye devletini hızlı bir şekilde ele geçirmeye başlayan İngilizler, 1857 senesinde Bahadır Şah'ın ülkesini kurtarmak için yaptığı ayaklanmayı bastırdı. Böylece 1858 de Gürganiye devletine son verdiler.

Destek verdikleri Hinduları, Müslümanlar ile çarpıştırıp, milyonlarca Müslümanın kılıçtan geçirilmesine sebep oldular. Bu zulme Osmanlı devleti maalesef müdahale edemedi. Çünkü Osmanlı başına sarılan birçok gaileler ile uğraşmak zorundaydı.

İslam coğrafyasında son yüzyıldaki bütün acılar, parçalanmalar, sefaletlerin baş müsebbibi İngiltere'dir. Diğer batılı emperyalist ülkeler onun işbirlikçileridir.

Çanakkale'de Osmanlı'yı çökertmek için saldıran emperyalistlerin başında İngilizler vardır. Burada İngiliz kuvvetleri ve donanması ağır hezimete uğrayarak geri çekilmiştir. İngilizlerin Çanakkale'de kullandıkları zehirli gaz bombaları savaş hukukuna aykırıdır. Ancak bunu soran bir milletvekiline karşı Churchill şu cevabı vermiştir: “Evet, doğru. Savaşta insanlara karşı zehirli gaz bombaları kullanmak uluslararası savaş hukukuna göre suçtur ve yasaktır. Ancak biz Çanakkale'de zehirli gaz bombalarını insanlara karşı kullanmıyoruz ki Türklere karşı kullanıyoruz.” Bu sözler İngiliz parlamentosunda kahkahalarla ve alkışlarla karşılanmıştır.

Birinci Dünya harbinden sonra Yunanlıları Anadolu'ya işgal etsin diye gönderen İngilizlerdir. Fakat Yunanlılar İstiklal harbinde yenilmişler ve perişan edilmişlerdir.

Lozan Antlaşması imzalandıktan sonra uzun bir süre İngiltere devleti ve Milletler Cemiyeti tarafından onaylanmadı. Ancak 3 Mart 1924 tarihinde Türkiye Cumhuriyeti Hilafeti kaldırıp halifeyi sınır dışı ettikten sonra, Nisan 1924'te İngilizlerin avam kamarasında gündeme alınmış ve kabul edilmiştir. Ayrıca Lozan anlaşması Eylül 1924'te Cemiyet-i Akvam tarafından tescillenmiştir. Batılı Lozan Antlaşmasını tanımak için hilafetin kaldırılmasını mı bekledi? Bu konuda İngiltere kralı V. George Avam Kamarasında yaptığı bir konuşmada şöyle demiştir: “Bu tasarı kabul edilir edilmez Lozan antlaşması onaylanmış olacak ve yeni bir çağ açılacaktır.” İngiliz kralı bununla ne demek istemektedir? Lozan'ı onaylamak için hilafetin kaldırılmasını bekledikleri ve hilafetsiz bir İslam dünyasının kendileri için yeni bir çağın açılması anlamına geleceğini düşündükleri açıktır.

Cemiyet-i Akvamın Lozan antlaşmasını Eylül 1924'te tescil etmesinden sonra diğer ülkeler tarafından TC resmen tanınmaya başlamıştır. O zamana kadar TC nin kurulmasından 1 yıl geçmesine rağmen, hiçbir ülke tarafından tanınmamıştır. Hilafetin kaldırılması ile İslam ümmeti başsız kalınca, imamesi koparılmış bir tespihin tanelerinin dağılması gibi parçalanmıştır. Böylece İslam ülkeleri kolaylıkla böl - yönet metotlarıyla sömürülebilir hale getirilmiştir.

Süreçten habersiz olan İngiltere Musul resmi temsilcisi, hilafetin kaldırıldığı haberini duyar duymaz şok geçirmiş ve Londra'ya çektiği telgrafta, halifeliğin lağvedilmesi ile Türklerin kendi bindikleri dalı kestiklerini ve bunun da İngiltere için inanılmayacak kadar mükemmel bir şey olduğunu ifade etmiştir. İngiltere artık bir bayram havası vardır. Özellikle Musul meselesinde artık Kürtleri keklemenin kolaylaşacağını görerek “petrol işi de” tamam diyerek ellerini ovuşturmuşlardır. Fransız Le Journal İngilizlerin bu sevincini şu başlıkla manşete taşıdı: “İstanbul'un dini saygınlığını yok etmeye çalışan İngilizler bu şansı hayal bile edemiyorlardı.” Hilafetin kaldırılması ile İngiltere'nin yıllardır yönlendirdikleri Şerif Hüseyin gibi 9 sömürge valisi de halifeliklerini ilan ettiler.

Hilafet Türkiye Meclisinde ilga edilince, Hint Müslüman liderleri Ankara'ya mektup yazıp kararın geri aldirmek için bir heyet ile Türkiye'ye gelmek istemeleri üzerine, İngiltere'nin heyet üyelerine pasaport ve vize vermemesi İngiltere'nin bu olaydaki etkisinin bir delilidir.

Sultan Abdülaziz'in katledilmesinde ve Sultan Abdülhamit Han'ın tahttan indirilmesinde İngilizlerin başrolü oynadığı bilinmektedir. Çünkü esas hedefleri Osmanlı devletini yıkarak halifeliği ortadan kaldırmaktı. Böylece İslam ümmeti başsız kalacak ve kolayca dağılacaktı.

Mısır'da Afgani, Abduh ve Reşit Rıza gibi masonları kullanarak İslam dinini dejenere etmeye ve yıkmaya çalışanlar İngilizlerdir.

1932'de ehl-i sünnet dışı olan vehhabi devletini kurduran ve onun başına Suud oğullarını kral olarak geçiren İngilizlerdir. Vehhabiler İngilizlerin yardımı ile Hicaz'da Müslümanlara büyük zulümler yapmışlardır.

Hempher adlı İngiliz casusu, İslam ülkelerindeki İngiliz casuslarının İslam'ı yıkmaya nasıl çalıştıklarını hatıralarında anlatmaktadır.

İngiliz mandası altındaki Filistin'de bir Yahudi devletinin kurulması, 19. yüzyılın ikinci yarısında ortaya çıkmıştır. 29 Ağustos 1897'de İsviçre Basel'da yapılan bir kongrede Yahudiler Filistin'de bir yurt kurmalarını kararlaştırdılar. İngilizlerin I. Dünya savaşı sırasında Filistin'i işgal etmeleri sonucu 1917'de Siyonist Federasyonu Başkanına resmen Filistin'de bir Yahudi Devleti'nin kurulmasını kabul ettiğini bildirmiştir. II. Dünya harbinden sonra İngiltere sorunu Birleşmiş Milletler teşkilatına götürdü. Burada Filistin'in Araplar ve Yahudiler arasında bölünmesine karar verildi. Bu karar üzerine Araplar ve Yahudiler arasında 1947 Aralığından itibaren savaşlar başladı. Kurulan İsrail devleti bu bölgede büyük bir sorun olup, büyüme ve genişleme politikaları ile bu bölgede sonu gelmeyecek olan bir kaosa sebep olmuştur. Bu kaosun da mimarı İngiltere'dir.

Büyük İslam alimi Seyyid Abdülhakim Arvasi Hazretleri (1865-1943) İngilizler hakkında şunları söylemektedir: "İslam'ın en büyük düşmanı İngilizlerdir. İslamiyeti bir ağaca benzetirsek, başka kafirler fırsat bulunca bu ağacı dibinden keser, Müslümanlar da bunlara düşman olur. Fakat bu ağaç bir gün filiz verebilir. İngiliz böyle değildir, bu ağaca hizmet eder, besler. Müslümanlar da onu sever. Fakat gece kimse anlamadan köküne zehir sıkar. Ağaç öyle kurur ki bir daha süremez. Vah vah çok üzüldüm diyerek Müslümanları aldatır. İngilizlerin İslam'a böyle zehir salması demek, para, mevki ve kadın gibi nefsanî arzular karşılığında satın aldığı yerli münafıkların, soysuzların elleri ile İslam alimlerini, İslam kitaplarını ve bilgilerini ortadan kaldırılmasıdır."

Batı, İslam Dünyasından Daha Fazla Şiddet Yanlısıdır

Batılılar, daima Müslümanları şiddet yanlısı ve barbar olarak göstermeye çalışırken, gerçeğin böyle olmadığı batının daha çok şiddet yanlısı ve barbar olduğu aşağıdaki olaylarla tescillenmiştir.

Fransızlar Cezayir'i işgal ederek Müslümanları katletmişlerdir. Bir Fransız albayı Lucien François de Montagnac 1842 de Cezayir'den yazdığı mektupta şöyle diyor: “Öldürüyoruz, boğuyoruz. Ölenlerin çıkardıkları ses, böğüren, meleyen davaların sesine karışıyor. Kadınların birkaçını rehin tutuyoruz. Diğerlerini de davar gibi satıyoruz. Bazen de can sıkıntısından başlarını kesiyoruz.”

III. Napolyon bunun için şöyle diyor: “Fransa Cezayir'in sahibi ve efendisidir.” 1954 ten 1962 e kadar bağımsızlık savaşı sırasında 8000 Cezayir köyü Fransızlar tarafından Napalm bombaları ile yakılıp yıkıldı. Bu savaşta 2 milyondan fazla Cezayirli öldürüldü.

Churchill 1920'de İngiliz hakimiyetine ayaklanan Iraklıları “nankörler” diye suçluyordu. Çünkü onları kendi akıllarına göre Osmanlı'dan İngilizler kurtarmıştı. Direnci kırmak için halkın üstüne kimyevi silahlar kullanan Churchill'dir. Şöyle diyordu gururla bir pilot hava saldırılarından sonra, “Araplar ve Kürtler şimdi gerçek bir bombardımanın ne olduğunu öğrendiler. 45 dakika içinde bütün köyü haritadan sildik.”

İtalyan sömürgecileri Libya' da ayaklanan sivil halka karşı fosfor ve hardal gazı kullandı. Aşiret liderlerini bir uçağa doldurup aşağıya attılar. Yüzbinlerce sivil çölde toplama kamplarında zorla tutuldu. Bunların yarısı hayatını kaybetti. Libyalı kızlar sömürgeci askerlere seks kölesi yapıldı. İspanyollar Fas'taki ayaklanmada kimyevi silahlar kullandılar, sonuç korkunçtu.

Son 200 yılda hiçbir İslam ülkesi bir batılı ülkesine saldırmadı. Saldıranlar hep batılı devletlerdir. Dolayısıyla günümüzün şiddet sorunu batılıların çıkardığı bir şeydir.

Alman tarihçisi Alexander Demandt “Küçük Dünya Tarihi” adlı eserinde: “Beyaz ırk, görev baskısı, keşif ruhu, macera ve kazanma zevki ile dünyayı ele geçirdi. Savaşçı Viking ruhu, tesirli silahlar, teknik üstünlüğü ile başka bir kültürün özellikle de Müslüman medeniyetinin gelişmesine izin vermedi.” Bu nedenle sahte bir üzüntülü çehre ile batılı ruhani liderlerin “Bir vakitler ekonomisi ve kültürü de ileri olan İslam medeniyeti ne zaman geri gelecek? diye sormaları terbiyesizliktir.

Sömürgecilik İslam dininde yasaktır. Bu nedenle İslam devletleri hiçbir zaman sömürgeci olmamışlardır. İslam'a inanmayan insanların sömürgeci olması kendileri için bir kazanç değildir. Bu yolla kazandıkları dünya zenginliği kendilerini yarın ahirette kurtaramayacaktır. Çünkü Müslümanlar inanır ki, yarın ahirette mahşer günü Allah Teâlâ insanlar arasında adaletle hükmedecek ve her haksızlığa uğrayana hakkı ödenecektir. Bu nedenle bugüne kadar Müslümanlara zulmedenler yaptıklarının hesabını ve cezasını ahirette görecektir. Bundan hiçbir kuşkumuz yoktur. Ancak tarih boyunca ve bugün de Müslüman kendine zulüm edenlere karşı koymuştur. Elinden geldiğince mücadele etmiştir. Bazen galip gelmiş bazen de yenilmiştir. Fakat bu davranışı onun ahiret hayatını kazanmasına sebep olacaktır. Çünkü kimseye zulüm etmemiş, sadece zulme karşı durmuştur. İşte İslam inancı budur.

Yayınlama Tarihi : 28.01.2020

İlimli İslam

İlimli İslam, İslam ülkelerindeki radikal İslami hareketler bahane edilerek, batı sömürgecilerinin İslam dinini dejenere etmek, gerçek çizgisinden saptırmak için hazırladıkları bir projedir. Bu proje ABD düşünce kuruluşlarında hazırlanan modernist, protestan bir İslam yorumudur. Bu proje ile İslam ülkelerindeki İslami anlayışı ılımlaştırmak, gerçek çizgisinden çıkarmak, yani temel İslami inanışları bozarak yerine batının ilkelerine uyan bir humanizm dini oluşturmak istenmektedir. Bunun nedeni gerçek İslam'ın sömürgeci ülkelerin stratejilerinin karşısında bir engel olmasıdır. Bu engeli şiddet kullanarak ortadan kaldıramayacaklarına kanaat getiren sömürgeciler, onun yerine İslam dinini saptırmaya çalışmaktadırlar.

1970'li yılların sonunda Sovyet blokunun çöküşü ile birlikte komünist yayılmacılığı artık ABD'nin küresel çıkarları için bir tehdit olmaktan çıkmıştı. Batı kendi toplumunu motive ederken daima bir düşman hedeflemek zorundadır. Böylece batı toplumunun kendini yönetenlerin sömürge faaliyetlerini bir uygarlık ve kurtarıcı hareketi olarak görmeleri temin edilmektedir. Bu nedenle 1980'lerde yeni düşman hedef olarak İslam dini belirlendi ve ilan edildi. Bununla iki husus amaçlanmaktadır. Birincisi İslam ülkelerinde Hristiyanlığı yaymak, ikincisi buralardaki sömürgeye karşı olan İslam anlayışını ortadan kaldırmaktır. Bu hedeflere ulaşmak için radikal ve terörist olan Müslüman gruplar oluşturularak eylem yaptırıldı. Bu eylemlerde onlara her türlü yardımı sağlandı. 11 Eylül'deki ABD'deki kulelere saldırıların mahiyeti böyleydi.

Komünizmin çökmesi ve liberalizmin zaferini ilan etmesi ile, ulus-devletler küreselleşmenin baskılarına boyun eğmek zorunda kaldılar. Yeni neo-liberal ekonomik düzende ABD'nin ticaret üzerindeki etkisi çok daha fazla hissedildi. ABD ve Avrupa ülkeleri bu düzeni sürdürebilmeleri için, mevcut düzenin kendisini koruyucu küresel bir siyasi ve askeri güce ihtiyaç duymaktaydı. İşte bu yüzden yıkılan komünizm yerine yeni bir düşman gerekliydi. Böylece bazı Amerikalı düşünce kuruluşları ve medya organları yeni bir düşman olarak İslam'ı ifade etmeye başladılar. Bunlar içinde en çok tartışılan Amerikalı siyaset bilimci Samuel Huntington'un "Medeniyetler Çatışması" adlı tezi olmuştur. Bu tez batı ve İslam medeniyetini karşı karşıya getirmektedir. Bu ve buna benzer düşüncelerin doğru olduklarını göstermek için dünyadaki radikal terör eylemleri arttırıldı. Bunun sonunda batı ülkelerinde yaşayan Müslümanlara karşı 1990 yıllarından itibaren ayrımcılık, dışlama ve fiziki saldırılar arttı. Böylece batı toplumlarında artan islamofobi (İslam karşıtlığı) vasıtasıyla, sömürgeci emperyalistler az gelişmiş ülkelere müdahale etme konusunda, kendi toplumlarında kamuoyu desteğini temin etti.

Avrupa'da yükselmekte olan islamofobi ve göçmenlere yönelik saldırılar ile Dünya Ticaret Merkezi'ne (ikiz kuleler) yapılan terörist saldırılar, Şarm el-Şeyh'te batılı turistlere yönelik saldırılar, İstanbul'da sinagog ve İngiliz bankasına yönelik saldırılar, Madrid ve Londra metrolarına yapılan terörist saldırılar, Müslümanlar ile batılılar arasında çatışma senaryolarını ve teorilerini savunanların görüşlerine hizmet etmiştir. ABD eski başkanı George Bush'un yeni bir Haçlı seferinden söz ederek, dünyayı kendi yanlarında ve karşılarında yer alanlar şeklinde ikiye ayırması da medeniyetler çatışması tezinin resmi olarak kabulü ve bizzat ABD tarafından ilanı anlamına geliyordu. Bu görüşler pek çok diğer dünya ülkeleri tarafından da desteklendi.

Bu şekilde batının Afganistan'ı sonra Irak'ı işgal etmeleri yasallaşıyordu. Ancak bu işgaller başarılı olamamış ve istedikleri şey tam olarak gerçekleşmemiştir. Bu nedenle, terörü besleyen radikal düşünceleri ortadan kaldırmak için İslam'ın ılımlaştırılması gerektiği fikri ortaya atıldı ve uygulamaya konuldu.

Amerikan istihbaratının önde gelen Ortadoğu, Türkiye ve İslam uzmanlarından Graham Fuller, 1990'lı yılların başından beri ılımlı İslam projesini ortaya atan kişidir. Fuller'e göre doğudaki Müslümanların yaşamlarında dini nasıl yorumladıkları önemli değildir. Önemli olan bu ülkelerin anti - Amerikan bir niteliğe sahip olmamalarıdır. Bu da ancak ılımlı bir İslam modeli geliştirmekle mümkündür. Amerikalı strateji uzmanı Dinesh D'Souza 1995'te yazdı bir kitapta şöyle demektedir: "Biz İslam köktendinciliğini dönüştürmeli, onları liberalleştirmeliyiz."

ABD'deki düşünce kuruluşlarından olan RAND Düşünce Kuruluşu'nun Milli Güvenlik Araştırmalar Dairesi'nin 2003 yılında yayınladığı "Uygar ve demokratik İslam partnerleri, kaynaklar ve stratejiler" isimli araştırmasına göre, "çağdaş İslam değerleri, kimliği ve dünyadaki yeri ile ilgili dahili ve harici çatışmaların sürdüğü istikrarsız bir vaziyettedir." Bu rapora göre bu çatışmanın getirdiği ciddi bir maliyet vardır ve bu çatışma dünyanın geri kalanına iktisadi, toplumsal, siyasi ve güvenlik açısından tesir etmektedir. ABD ve diğer sanayileşmiş memleketler ve tabii ki milletlerarası toplum, sistemin geri kalanı ile yani İslam ülkeleri ile uyumlu, ekonomik olarak güvenilir, siyasi olarak istikrarlı ve milletlerarası kurallara ve normlara riayet eden bir İslam dünyasını tercih eder.

Bu rapor İslam ülkeleri ve İslam dinini, batının çıkarlarına engel olmayacak ve ona yardımcı olacak şekilde dizayn edilmesi gerekliliğinin ifade etmektedir. İşte Müslüman ülkelerindeki ılımlı İslam uygulamaları bu niyetin bir sonucudur.

Bu uygulamalar Müslümanlar arasında kısmen kabul görse de, birçok Müslümanın tepkisini çekmiş ve itirazlar yükselmiştir. Bugün batı bu uygulamayı finanse etmek için büyük masraflar yapmaktadır. ılımlı İslam'ı tanıtip kabul ettirmek için özellikle birçok ilahiyatçı çalışmaktadır. Her gün medyada İslam'ın temel inanışlarına aykırı yüzlerce görüş dile getirilmekte ve böylece Müslümanların kafaları karıştırılmaktadır. Birçok cemaat ve tarikatlar bu yolda organize edilerek Müslümanların önüne çıkarılmaktadır. Fakat bu kişi ve cemaatlerin İslam'ı yeniden yorumlamaları çelişkiler içindedir ve ehli sünnet İslam anlayışına ters düşmektedir.

İlimli İslam tabiri doğru ve yerinde bir tanım mıdır? İslam'ın ılımlısı olabilir mi? İslam'ın ne olduğu 1400 yıldan beri değişmeyen bir şekilde tanımlanmıştır. Kuran, sünnet ve müçtehit imamların icma ve kıyasları ile oluşan fıkıh, İslam'ın bütünü oluşturur. Bütün bunlar esas alınmadan İslam'ın ilkelerinin sulandırılması İslam'la bağdaşmaz.

İlimli İslam, İslam dinini dönüştürme projesidir. İslam dinini Kuran'da ortaya konulan din olmaktan çıkarıp, batılı anlamda bir hümanist, modernist yapıya dönüştürülmek istenmektedir. Burada öngörülen demokratik bir İslam oluşturmaktır. Bunun anlamı İslam'ı sekülerleştirmek ve böylece İslam olan her şeyi yok etmektir. Bu şekilde, ortadan tamamen kaldıramadıkları İslam'ı, batının kendi siyasetlerinin ve ideolojilerinin yanına çekerek uzlaştırmak ve kendileri için zararsız bir hale getirmek istenmektedir. İslam'dan kurtulmak mümkün olmayınca, İslam'la birlikte yaşamak tek çıkar yol olarak kalmaktadır. Fakat bunun için de İslam'ın demokratikleştirilmesi gerekmektedir.

Demokrasi ve demokratik kültürün temel şartları olan özgürlük, insan hakları, feminizm, çoğulculuk gibi kavramlar Müslümanın zihninde ne kadar yer ederse, demokratik İslam da o oranda gerçekleşme imkanı bulacaktır.

İlimli İslam yorumu, demokrasi adı altında, sosyal ve bireysel hayatı kendi heva ve heves ile insanın kendisinin düzenlenmesini öngörmektedir. Oysa bu İslam ile taban tabana zıttır. Çünkü İslam tevhid dinidir. Gökte ve yerde yalnız Allah Teâlâ'nın egemenliği kabul edilir. İnsanın bu egemenlikte hiçbir dahli yoktur. İnsan hayatının tevhid inancına göre düzenlenmesi emredilir. Allah'ın egemenliğini tartışan ve ona ortak olmak isteyen düşünce şekli, bir Müslüman düşüncesi olamaz. Bu nedenle ilimli İslam'ı savunan zihniyetler maluldür, sakattır ve İslam'a aykırıdır.

İslam'ın ılımlaştırması girişimleri İslam dininin ortaya çıkmasıyla birlikte başlamıştır. Hz. Muhammed (sav)'e Mekke kâfirleri, "biraz sen bizim dinimizi kabul et, biraz da biz senin ilahına tapalım" şeklinde teklifler getirdikleri bilinmektedir. Mekke kafirleri Peygamberin kendilerine yumuşak davranmasını arzu ettiklerini, böylece kendilerinin de Muhammed'e yumuşak davranacaklarına söz vermişlerdir (Kalem, 68/9). Ancak bu tekliflerin hepsi geri çevrilmiştir.

Batının elleri ile kurulan radikal terörist çeteler, dünya kamuoyunda gerçek İslam diye tanıtılmaktadır. Bu terörü önlemek için ılımlı İslam'ı Müslüman toplumlara uygulamak gerektiğini, insanların zihinlerine enjekte edilmektedir. Bu politika er veya geç iflas edecektir. Çünkü İslam dininin bir sahibi vardır ve onu muhafaza edecektir. (Hicr,15/9) Bu nedenle gerçek Müslüman alimlerin ılımlı İslam'a bakış açısı çok farklıdır. Bir Müslüman alimin ifadesi ile, "İlimli Müslüman, zulmün safında ve mazluma silahını çevirerek konuşlanan, ancak namaz vakti geldiği zaman yine aynı safta riya namazı kılan Müslümandır." Bu proje, Müslümanları kurtlar sofrasındaki kuzular gibi olmalarını hedeflemektedir. Bu nedenle ılımlı İslam bir nifak hareketidir. Eskiden beri devam eden İslam'ı yok etme projelerinden bir tanesidir. İlimli İslam'ı destekleyen Müslümanlar bilinçsiz, basiretsiz namaz kılan, ama eleştiri oklarını kâfirlere değil bilmeden İslam'a yöneltten kimselerdir. Bunlar şuursuz Müslümanlardır.

İlimli İslam'da İslam, tanımlanan olmaktadır. Halbuki İslam tanımlayandır. İslam'ın kendisi siyasetin kurallarını ve dünya görüşünü belirler. Fakat ılımlı İslam projesi, insanların hariçten İslam'ı kendi değer yargıları ile ölçüp biçmelerini ve yeni şekil vermelerini istemektedir. İslam bunu bir iman meselesi olarak görür ve asla bu türlü uygulamalara izin vermez.

İlimli İslam, İslam dışı insanların tanımıdır. Bizim İslam'ı tanımlamamızın kaynağı Kuran'dır. İslam sadece İslam'dır. Onun radikali olmaz. İslam dini, Hz. İbrahim'den, Hz. Musa'dan, Hz. İsa'dan beri süregelen ve en son Hz. Muhammed Mustafa (sav) ile ortaya konulan Allah Teâlâ'nın sahih dinidir. Bu din bizim dinimizdir ve bir tek bizim dinimiz geçerlidir (Ali İmran, 3/19).

İlimli İslam Projesindeki görüşlerin eleştirileri

1) İslam'da demokrasi olmadığı ılımlı İslamcılar tarafından iddia edilmektedir. Evet İslam'da batının anladığı anlamda demokrasi yoktur. Batının uyguladığı demokrasilerde, bazı insanlar tarafından oluşturulan yasalara toplumun diğer bütün üyelerinin uymaları istenir. Bu kuralların tümüne anayasa denir. Halkın seçtiği temsilciler ile oluşan parlamentoda toplumu yönetecek yasalar oy çokluğu ile belirlenir. Bu yasalar bütün toplum için bağlayıcıdır. Bu sistem tam ve mutlak mükemmel bir sistem değildir. Çünkü bu sistemin perde arkasında nelerin konuşulup kararlaştırıldığını insanların hepsi bilemez. Propagandalar insanların zihinlerini yanıltabilir. Bu ortamda insan aklı ile hazırlanan yasalar çelişkilidir ve tam mükemmel değildir. Bu yasalar ile mutlak adaleti sağlayamazsınız.

İslam'da da insanların uyması istenilen bir anayasa vardır. Bu anayasa Kuran'ın kendisidir. Bu anayasa insan aklının oluşturduğu bir şey değildir. Bu anayasa Allah Teâlâ tarafından oluşturulmuştur. İnsanların hem dünya ve hem de ahiret saadeti için uygulanmaktadır. Devlet yöneticileri bu anayasaya uymaları gerekir. Devlet yapacağı uygulamaların bu anayasaya uygun olup olmadığını bilmesi için Şeyhülislamlık denilen ve gerçek din alimlerinden oluşan bir makamdan bu konuda fetva almak zorundadır. Fetva makamı yapılması istenilen uygulamaların İslam şeriatına uygun olup olmadığına karar verir. Bunun için kullandığı kaynaklar Kuran, sünnet, icma ve kıyastır. Bu verilen fetvalar devlet yöneticisini İslam şeriatına göre davranmasını temin eder. İşte İslami demokrasi budur. Buradaki anayasa Allah yapısıdır, kul yapısı değildir. Dolayısıyla içinde hiçbir şekilde çelişki ve yanlışlık yoktur. İçindekilerinin hepsi toplumun maslahatı ve menfaati içindir. Bu durumda hangi demokrasi daha iyidir? İslam demokrasisi mi? Batı demokrasisi mi?

İslam demokrasisinde sömürü yoktur, haksızlık yoktur, tam bir adalet vardır. Eğer insanlar İslam demokrasisini uygularlarsa bütün dünya rahat eder. Osmanlı devleti İslam demokrasisini uyguladığı için Osmanlı sınırları içinde yaşayan insanlar asırlarca rahat ve mutlu olarak yaşamışlardır. Asrı Saadet ve dört halife döneminde, İslam demokrasisi uygulandığı için insanlar İslam beldelerinde huzur ve zenginlik içinde yaşamışlardır. İslam'ın hakim olduğu dünyada sömürüye yer yoktur. İnsan hak ve hürriyetlerinin ihlal edilmesi mümkün değildir. Çünkü İslam inanışında, dünyada hiçbir canlı yaptığı haksızlığın hesabını ödemededen cennete giremeyecektir.

Bütün peygamberlerin geliş sebebi, yeryüzündeki zulmü ortadan kaldırmaktır. Zulüm adaletin yok olması, haksızlıkların artması, insan hak ve hürriyetlerinin ihlal edilmesi, güçlülerin güçsüzleri köleleştirip sömürmesi, topraklarının gasp edilmesi, hukukun kişilere göre düzenlenmesidir. Peygamberlerin bu görevi ona tabi olan ümmetinin de görevidir. Bu nedenle bir Müslümanın görevi zalime karşı çıkmak ve yeryüzünde zulmü ortadan kaldırmaya İslam'ın temel ilkelerinin izin verdiği şekilde çalışmaktır.

ABD'nin Müslüman ülkeler arasındaki otoriter ve totaliter rejimleri sırf müttefikleri olduğu için desteklemeyi sürdürmesi ılımlı İslam'ın demokrasi kartının göstermelik hale getirmiştir. Huntington'a göre demokrasi, hukuk devleti, insan hakları, halk egemenliği ve laiklik gibi aydınlanma ilkeleri batı medeniyetine aittir. Onun talebesi Francis Fukuyama, "Tarihin Sonu" tezi ile batının demokrasi, insan hakları gibi konularda üstünlüğünü kanıtlamış olduğunu ifade etmektedir. Ona göre insanlığın ulaşabileceği en mükemmel siyasi ve felsefi anlamdaki arayışın sonuna gelinmiştir. Ancak bu tezler de boşa çıkmıştır. Çünkü dünyadaki çatışmaların çoğu zaman ABD ve Avrupa ülkeleri tarafından kışkırtıldığı anlaşılmıştır. Özellikle balkanlardaki etnik çatışmalarda, ABD ve Avrupa devletlerinin yöneticileri, kendi kamuoyları tarafından suçlanarak zan altında kalmışlardır.

Fukuyama İslam'ın demokrasi için bir engel olduğunu ileri sürmektedir. Fakat problemin İslam'dan kaynaklandığını düşünmek pek gerçekçi değildir. Çünkü bugün modern demokrasinin destekçisi olarak gördüğümüz Hristiyanlık, pek de uzak olmayan bir dönemde, köleliği ve hiyerarşiyi meşrulaştırmak için kullanılıyordu. Nesilden nesile dini öğretiler siyasi yorumlamalardan geçmektedir. Bugün kültürel olarak İslam'ı benimsemiş toplumların siyasi pratikleri arasında muazzam bir çeşitlilik vardır. Seyyid Kutub'un yazıları ya da Usame Bin Ladin ve El Kaide'deki ideologların devlet, devrim ve şiddetin birleştirilmesi ile ilgili politik düşünceleri İslami gelenekten ziyade faşizm ve komünizm gibi 20. yüzyıl Avrupa'sının aşırı sol ve sağ ideolojilerinden beslenmektedir. Çok tehlikeli olan bu öğretiler İslam'ın hiçbir temel öğretisini yansıtmadığı gibi İslam'ı politik amaçlarının bir aracı haline getirmektedir.

Fukuyama bir yandan bütün dinlerin siyasal amaçlara göre yorumlandığını söylerken, aslında İslam'ın şiddete, dolayısıyla batı ile çatışmaya müsait olduğunu savunmaktadır. Böylece Huntingto'nun tezleri desteklenmektedir. Körfez savaşı ve ardından yaşanan Bosna Savaşı'nda 250.000 insanın bir etnik kıyım kurban edilmiş olması aslında tarihin sona ermediğini ve batı medeniyetinin değerlerinin de insanı tümüyle kuşatan değerler olmadığını ortaya koymaktadır.

2) İlimli İslam teorisyenleri, İslam dininin katı ve tek türlü bir şekilde yorumlandığından şikayet ediyorlar. Böylece İslam'ın hoşgörülü, herkesi kuşatıcı, birleştirici olmasını, bölücü ve dışlayıcı olmamasını istemektedirler. Bu istekleri ilk bakışta "soft" söylemler olduklarından, dini şuuru soft olan insanı kolayca etkilemektedir. İslam'ın katı yorumlanması kaypak bir ifadedir. Katılıktan neyi kast ediyorlar? Eğer katıldıktan kastedilen İslam'ın tevhid eksenli temel ilkelerinden taviz vermemek ise, zaten İslam böyle bir dindir. Hiçbir şuurlu Müslüman tevhid inancından ve onun uygulama ilkelerinden sapmayı kabul etmez. Çünkü İslam'ın ilkelerinden taviz verilmeyeceği temel bir kuraldır.

İslam'ın herkesi kuşatıcı ve birleştirici olması mümkün değildir. Çünkü İslam'a göre, herkes denilen sayısal üstünlük bir delil olarak algılanmaz. İslam herkesi tevhid akidesi üzerinde birleşmeye davet eder. Buna uymayanlara göre dini değiştirmek kabul edilen bir şey değildir. Tevhidi pazarlıksız, kayıtsız, şartsız bir şekilde kabul etmeyenler kim olursa olsun, İslam onlar için birleştirici olamaz. Herkes denilen insan yığınlarını İslam hakikatin ölçüsü olarak kabul etmez. Bilakis herkese tabi olmanın insanı dalalete düşüreceğini ikaz eder.

Aslında ılımlı İslamcılar da herkesi kucaklamış değillerdir. Radikal ve fundamentalistleri dışlamakta ve onları kendi kuşatıcılık alanlarına dahil etmemektedir. Yani kuşatıcılık ifadesi pratikte onu yüceltenler yanında da bir değeri yoktur.

İslam'ın katı uygulamasının teröre sebep olduğu ileri sürülmektedir. Bunu radikal İslam, terörist İslam olarak isimlendiriyorlar. Fakat bu yanlış bir görüştür. Çünkü radikal İslam diye bir kavram anlamsızdır.

İlimli İslam'ın temel ilkelerinden biri aşırılıkların reddi ve İslam'ın terörle birleştirilemeyeceği söylemleridir. Burada aşırılık kavramı ne anlama gelmektedir? Eğer aşırılıktan kasıt aşırı namaz kılma, aşırı oruç tutma, aşırı şekilde haramdan kaçınma mıdır? Aslında onların aşırılıktan kastı, İslam dininde tamamen Allah'ın otoritesine teslimiyetin terk edilmesini istemeleridir. Bu tanımla bütün peygamberler aşırıdır, bütün gerçek Müslümanlar aşırıdır. Böyle bir anlayış ve yaklaşım kabul edilemez. İslam Allah'ın dinine teslim olup, onun bütün Emir ve Yasaklarına tamamen uymaktır. Bu konuda hiçbir suretle pazarlık yapılamaz. Ancak bu kesinlik batılı emperyalistlerin işine gelmemektedir. Çünkü İslam zalime yardım etmeyi ve kafirleri dost edinmeyi yasaklar.

“Müminler, müminleri bırakıp da kafirleri dost edinmesin ve onu her kim yaparsa Allah'tan ilişiği kesilmiş olur. Ancak onlardan bir korunma yapmanız başkadır. Bununla beraber Allah sizi kendisinden korunmanız hususunda uyarır. Nihayet gidiş Allah'adır.” (Ali İmran, 3/28)

“Kim bir zalime yardım ederse Allah o zalimi ona musallat eder.” (Hadis)

İslam'ın terörü reddettiği kesindir. Fakat buradaki terörle neyin kastedildiği açıklanmalıdır. İslam'ın reddettiği söylendiği terör, Kuran'ın tavizsiz yorumlanması mıdır? Acaba batılılar İslam'ın tevhid akidesini, Allah'ın vaaz ettiği hükümleri, helal haram ayrımını, namazını, başörtüsünü terör kapsamında mı ele almaktadır? Batılı, İslam terörünü reddederken, kastettiği terörün ne olduğunu açıklığa kavuşturmalıdır.

Terör haksız yere insanlara ve topluma zarar verme ve zulmetme eylemidir. İslam bu şekilde yapılan bütün eylemleri yasaklar. Fakat ülkesinin çıkarlarını korumak ve sömürülmesine engel olmak için yapılan eylemler terör değildir. İslam şeriat'i'nin öngördüğü şekilde cihad etmek terör değildir. Filistinlilerin ülkelerinin işgal edilmesine karşı yaptıkları eylemler terör değildir. Anadolu'da Yunanlılara karşı yapılan Kurtuluş Savaşını da batı bir süre terör eylemleri olarak değerlendirdi. Fakat Kurtuluş savaşı terör değil bir cihattır. Bu cihat emperyalistlerin, saldırganlarının emellerini engellemiştir. Batılılar İslam'ın bu tarafını, yani ülkesini işgalden kurtarmak için yapılan hareketleri terör olarak tanımlayarak Müslümanların çıkarlarını korumakta etkisiz kalmalarını temin etmeye çalışmaktadırlar.

İslam emperyalizmin önünde aşılamayan bir engel olduğundan, İslam'ı terör ile özdeşleştirmek ve böylece onun temel hükümlerinden vazgeçilmesini istemektedirler. Bu konularda dikkatli olunmalıdır.

Müslümanlar aşırılık ve teröre dönük tepkisel değerlendirmelerde bulunmuşlardır. Ancak bu yöndeki bilinç oluşumunda kendilerinin öz eleştirileri etkili olmaktadır. Bu tepkisel değerlendirmelerde ılımlı İslam'ın faaliyetlerinin sonuçları söz konusu değildir.

İlimli İslamcılar kastettikleri katılık ve aşırılık, "İslamiyet'in dünya hayatını düzenlemek için inzal edildiği ve İslam'ı tamamen Allah'ın otoritesine teslimiyet düzeni olduğu inancından taviz vermeyen ve hiçbir ideoloji ile hiçbir siyasi güçle İslam'ın bu temel vasıfları üzerinde pazarlık masasına oturmayı kabul etmeyen" dini düşünce ve tavidir. Bu ise ilimli İslamcılarının radikal İslam adını verdikleri Kuran İslam'dır.

Şuurlu Müslümanlar ılımlı İslam'ı eleştirmiş ve bu projenin emperyalistlerin amaçlarına uygun bir doğrultuda, İslam'ı ve Müslüman toplumları dönüştürüp, zararsız ve kullanışlı hale getirmek için yapıldığını ileri sürmüşlerdir. Şuurlu Müslümanlar, bu projenin mimarlarının bu hedefi gerçekleştirmek için seküler, muharref (tahrif edilmiş) bir din teşkil etme gayreti içinde olduklarını iddia etmektedirler.

3) İlimli İslamcılar, İslam'ın bütün insanlara hoşgörü, sevgi ve merhametle yaklaşmasını istemektedirler. Fakat batılı emperyalistler bütün insanlara karşı bu özellikleri taşıyor mu? Uygulamalarda görüyoruz ki insanlar zulüm altında bulunmakta ve öldürülmektedirler. Geri kalmış ülkelerin doğal servetlerini ele geçirmek için çıkarılan vesayet savaşlarında, insanlara merhametin, sevginin ve hoşgörünün zerresi bile yoktur. Ama Müslümanlardan herkese karşı bu özelliklere sahip olunması isteniyor.

İslam'da hoşgörü, sevgi ve merhamet tanımlanmıştır. İslam'ın adalet anlayışı ayet ve hadislerle açık olarak ifade edilmiştir. Bu bakımdan İslam, insanların kendi akılları ile kurdukları sistemlerin hepsinden üstündür.

Bu kavramlar kullanılarak İslam'ın sadece sevgi kavramına indirgenmesi görüşleri yayılmaktadır. Şöyle diyorlar: "Allah'ın sizin ibadetimize ihtiyacı yok, Allah'ı sevin yeter." Bunun İslam'la hiçbir ilgisi yoktur. Ancak gerçek İslam şuuruна sahip olmayanların, bu etkilerle dinden çıkmaları söz konusudur. Bu uygulamalarla ılımlı İslam projesinin neyi amaçladığı açıkça belli olmaktadır.

Müslümanlar kafirlere asla sevgi besleyemezler, onlardan dost edinemezler, onların İslam'a aykırı değerlerine meyledemezler. Kim böyle yaparsa Allah ile olan bağını kesmiş olur.

"Onlar müminleri bırakıp, kafirleri mi dost ediniyorlar, onların yanında İzzet ve şeref mi arıyorlar? Halbuki bütün İzzet ve şeref Allah'a aittir." (Nisa, 4/139)

"Ey iman edenler! Kendi dışınızdakilerden sırdaş edinmeyin. Çünkü onlar size fenalık etmekten asla geri kalmazlar. Hep sıkıntıya düşmenizi isterler. Kin ve düşmanlıkları ağızlarından taşmaktadır. Kalplerinde gizledikleri ise daha da büyüktür. Düşünürseniz biz size ayetleri açıkladık." (Ali İmran, 3/118)

İlimli İslam anlayışına göre karşı gelmek olmayacak, sömürü düzenlerine karşı çıkılmayacak, işgaller kınanmayacaktır. Bu anlamdaki İslam teslimiyetçi İslam olacak, yanı sıra Protestanlaştırılacaktır. Bu din anlayışında faiz dünya gerçeği olmuş, para dinsizleştirilmiştir. BM'nin kararları meşru sayılmıştır

Savaşsız ve dostça yaşamak elbette herkesin arzu ettiği şeylerdir. Ancak son yüzyılların hiçbir döneminde Müslümanlar savaşı başlatan taraf olmamıştır. Savaş çıkaranlar da, ülkeleri işgal edenler de, milyonlarca Müslümanı katledenler de, Müslüman kadınların namusunu kirletenler de, Bosna'da, Irak'ta hep emperyalistler olmuştur. Hiç kimse çıkıp da, son yüzyıllarda Müslümanlar şu bölgeye saldırdı ve insanları öldürdü diyemez.

Hiç kimse İslam savaş dinidir diyemeyeceği gibi, koşulsuz barış dinidir de diyemez. Onur ve gururunu, şeref ve haysiyetini korumak için savaşır, maslahat için barış yapabilir. Hiçbir zaman İslam Müslümanlardan, haksızlıklara karşısında susmayı ve zalimlerin elinde yok olmayı istemez.

İslam'ın emirlerinin tamamını ele alıp ortak bileşke çıkarmak gerekir. Sürekli merhametten bahsetmek yanlıştır, sürekli şiddet ve cezadan bahsetmek yanlıştır. Doğru İslam bir bütündür. Nasların tamamının birbirinden ayırmadan anlamalı ve kavranmalıdır. İslam yerine göre merhamet, yerine göre zulme başkaldırmaktır. Yine yerine göre affetmek, yerine göre cezalandırmaktır. Yerine göre barış, yerine göre savaştır. Dolayısı ile Müslümanlar ne ifrata gitmelidir ne de tefritte kalmalıdır. Orta yol her zaman tavsiye edilmiştir. Müslüman her konuda dengeli ve mutedil, yani orta anlayışında olmalıdır.

Egemen ve sömürücü güçler, İslam'ın bir bütün olarak anlaşılmasını istemezler. Her dönemde onları yok etmeye çalışırlar. İlimli İslam'da Yahudi ve Hristiyanları dost olarak kabul etmek vardır. Ancak İslam bunu yasaklar. Ancak onlardan gelebilecek tehlikelerden korumak için onlarla anlaşma yapılabilir. Fakat bu onlarla dost olmayı gerektirmez. Çünkü onları dost kabul etmek zulümdür.

“Ey iman edenler! Yahudileri ve Hristiyanları veli (dost) edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o onlardan olur. Şüphesiz Allah zalim kavmi doğru yola iletmez.” (Maide, 5/51)

Ancak İslam din konusunda Müslümanlarla savaşmamış, onları yurtlarından çıkarmamış kimselere iyilik etmekten, onlara adil davranmaktan men etmez. Çünkü Allah adil olanları sever (Mümtebine, 60/8). Ancak Allah sizinle din konusunda savaşan, sizi yurtlarınızdan çıkaran ve çıkarılmanız için destek verenleri dost edinmekten meneder. Kim onları dost edinirse işte onlar zalimlerin ta kendileridir (Mümtebine, 60/ 9).

İlimli İslam, İslam'ı sadece iyiliği emretmek olarak görmektedir. Kötülöklere mani olmayı görmezden gelirler. Halbuki bunlar bir bütünün parçalarıdır. Müslümanlar bir kötölük gördüklerinde kayıtsız ve ilgisiz kalamazlar, bana ne diyemezler. İyiliği emredip kötölükten sakındırmak kadın-erkek bütün Müslümanların üzerine farzdır.

“Sizden her kim bir kötölük görürse onu eliyle düzeltsin, buna gücü yetmezse diliyle düzeltsin. Buna da gücü yetmezse kalbiyle buğzetsin. Bu (sonuncusu) imanin en zayıfıdır.” (Hadis)

Sevgi, muhabbet, hoşgörü yıllarca işlenmektedir ve İslam adına kabul ettirilmeye çalışılmaktadır. Bunun için Kuran ve sünnetten deliller getirilmektedir. İlk bakışta güzel ve sevimli gelen bu başlıklar, önü ve arkaları ile incelendiğinde bir büyük planın parçası olduğu görülür. Bu başlıklar elbette İslam'da da vardır. Ancak bunların bir bütün olarak ele alınması gerekir.

Bu konuların muhatapları kimlerdir? Müslümanlar kimlere sevgi gösterecek, kimlere hoşgörüde bulunacaktır? Müslümanlar arasındaki farklı mezheplere mi, yoksa Müslüman olmayanlara mı? İslam toplumlarına mı, yoksa İslam'la savaşanlara mı? Müslümanlara karşı sevgi ve merhameti olmayanların, zor günlerinde onlara destek olup sahip çıkmayanların İslam'la savaş halinde olanlara sevgi beslemeleri ne kadar samimidir?

“Müminler o kimselerdir ki, kafirlere karşı şiddetli, Müslümanlara karşı ise merhametlidir.” (Fetih, 48/29) emri ne olacak? Bu emrin tam tersini yapanların İslam'la ne kadar bağlantısı olabilirler? Bir sufiye alaycı ve istihza nazarla bakan, Vatikan'a ise methiyeler düzen anlayış İslam'ın hangi ekseninde bulunmaktadır. Sevgi, merhamet, hoşgörü önce Müslümanların birbirlerine göstermesi gereken bir bakış açısı değil midir?

Müslümanlara bu bakış açılarını çok görenler, bütün insanlığa bu anlayış ile yaklaşımları ne kadar samimi bir davranıştır.

Müslümanların kafirlere karşı şiddetli olmaları ne demektir? Onların Müslümanların aleyhine düşündüğü ve yaptığı her türlü plan ve projeye tavır koymak, onların yanında yer almaya meyletmemektir. Onlara karşı kalplerde sevgi bulundurmamaktır. Onlara benzememek ve onlara karşı mesafeli olmaktır. Onların işgal planlarına destek olmamak, mazlumlardan yana olmaktır.

Sevgi, kardeşlik, hoşgörü gibi anlayış ve tavsiyeler bizim geçmişimizde Mevlana, Yunus, Hacı Bektaş gibi büyüklerin tavsiyelerinde de vardır. Onların bu tavsiyeleri yanlış değildir. Ancak o dönemlerde yeryüzünde adalet vardı ve İslam güçlüydü. Eğer güç sizde ise bu anlayışların yaygınlaşması size hizmet eder, güç başkalarında ise bu anlayış onlara hizmet eder. Bu ince fark göz ardı edilmemelidir.

Bu anlayışları yayan batılı emperyalistler, insanlara bu anlayışı verip dünyadaki canlıları sevgi ile karşılamalarını isterken, bir yandan da dünyada olmadık zulüm ve haksızlıklar yapmaktadırlar. Bu durumda Filistin'de, Irak'ta, Suriye'deki cinayet ve haksızlıkların anlatılmasında zorluk çekeriz.

Hz. Muhammed (sav) bir rahmet ve merhamet peygamberi olmakla beraber, bir savaş peygamberi değil miydi? Yerine göre bütün insanlara sevgi ve merhamet göstermiş, İslam'ı yok etmeye çalışanların ise korkulu rüyası olmuştur. Cihattan cihada, savaştan savaşa koşmuş ve ashabını da koşturmuştur.

İlimli Müslümanlıktan memnun olanlar, Peygamberin savaşlarını gözden geçirsinler. O'nu taşkınlık, haksızlık, zulüm ve cinayet işleyenlere karşı nasıl şiddetli olduğunu unutmasınlar.

Nurettin Topçu, "Ahlak" adlı kitabında şunları ifade ediyor: "Zulüm karşısında yıpranmayan vicdanlar isyan, başkaldırma hareketine geçerler. İsyân, adaletin çiğnediği yerde onu çiğneyen kuvvete karşı vicdanının hareket halinde tepki yapmasıdır. İsyân ancak, zulme karşı vicdanındaki adalet duygusunun tepkisi olduğu zaman ahlaki değer taşıyabilir. Öyle olmadığı yerde düzeni bozar ve ahlak dışı bir hareket olur. Bazen yaşama hakkını bile fedadan çekinmeyen ahlaki isyan, zalim ne kadar güçlü ise ahlak gözüyle o kadar değerlidir."

Emperyal güçler, dünyaya İslâm'ın sevgi ve merhametten yoksun bir din olduğu propagandasını yapmakla, kendilerine dünya kamuoyunda taraftar kazanmaya çalışmıştır. Bazı ilim adamları da bu yönde kitaplar yazarak insanları şaşırtmaktadırlar. Bunlardan biri Schlegel'dir. Bu kişinin yazdığı "Philosophy of History" (Tarihin Felsefesi) adlı kitapta şöyle denilmektedir: "İslâm uzlaşma, merhamet, sevgi ve saadet gibi bütün kurtuluş unsurlarını göz ardı etmiş, bu sebeple bir medeniyet ortaya koymamıştır." Bu görüşlerin tarihi hiçbir hakikati yansıtmadığı açıktır. İslâm bütün dünyayı kapsayan bir medeniyetin kaynağı olmuş ve bunu her konuda ispat etmiştir. Ancak İslâm'ı hazmedemeyen ve kendilerine bir engel gören emperyalistler, bu kişi gibi yandaş adamları kullanarak İslâm'ı karalama ve küçük düşürme çabaları içindedir. Fakat bu çabalar hiçbir zaman başarılı olmamış ve olmayacaktır. Bunu artık bütün dünya kamuoyu da anlamakta ve tepki vermektedir. Bu tepkilere sert tedbirlerle karşı koyan egemen güçler, dünya dengesini bozmakta ve insanları büyük bir savaşın içine doğru çekmektedir. Fakat Müslümanlar şunu çok iyi bilmektedirler ki, bu savaşın galibi sonunda İslâm olacaktır.

4) İlimli İslam, reforme edilmiş bir İslam tasavvuru istemektedir. Diğer dinlerin de doğru ve geçerli olabileceğinin kabul edilmesini istemektedir. İslam dininin modernize edilmesi, böylece batının değerleri ile İslam'ın değerlerinin uyumlu hale getirilmesi istenmektedir. İslam'ın asla değiştirilemez, değişmez kabul edilmesinin vahim bir hata olduğunun kabul edilmesi istenmektedir.

Ancak İslam'a göre bugün için geçerli olan tek din İslam'dır (Ali İmran, 3/19). Diğer dinlerin şariatlarının geçerliliği yoktur. Hz. Muhammed (sav) Allah tarafından gönderilen son peygamberdir. Onun getirdiği şariat kıyamete kadar devam edecektir. Bu gerçek hata değildir. Bu gerçek, İslam dışında kalanlar istese de istemese de haktır ve kıyamete kadar hak olarak kalacaktır.

5) İlimli İslam projesi, Büyük Orta Doğu Projesi (BOP) ile iç içe, yan yana yürütülmektedir. Çünkü ilimli İslam ABD'nin yakın, orta ve güney Asya ile Ortadoğu'daki siyasal ve ekonomik içerikli emperyal amaçlarının temini için, yakın ve uzak vadede kullanışlı bir araç olarak görülmektedir. Bu proje için milyonlarca dolarlık bir bütçe hazırlandı ve belli bir plan ve program dahilinde 24 Müslüman ülkede çok çeşitli etkinlikler yapıldı. Medreselere alternatif dini okullar açıldı. Ortak ya da müttefik olarak görülen düşünce kuruluşlarına fonlar aktarıldı. Bunlarla sempozyumlar, paneller tertip edildi. Bazı ülkelerde cami imamı eğitildi. Radyo ve TV kanalları hizmete açıldı. Çok sayıda cami ve türbe restore edildi.

Fakat bu türlü faaliyetler şuurlu Müslümanlar tarafından tepkiyle karşılanmış ve arkasındaki oyunun ne olduğu görülmüştür. Bu nedenle BOP İslam ülkelerinde düşünce ortamında geri çekilmektedir. Fakat güç kullanarak uygulanmaya çalışılmaktadır. Arap Baharı bu yönde yapılan bir harekettir. Ancak Arap Baharının bir Arap Kışına dönüştüğünü artık bütün dünya anlamaktadır.

Yayınlama Tarihi : 05.02.2020

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

Dinler Arası Diyalog

İki yüz yıldan beri papalık misyonerlik faaliyetleri ile Hristiyanlığı Ortadoğu'da yaymaya çalışmaktadır. Ancak bu çalışmalarında istedikleri neticeyi alamayan papalık, bu konuda başarılı olabilmek için misyonerlik faaliyetlerini arttırmanın gerekli olduğunu düşündü. Bu yöndeki çalışmalarını organize edecek olan “Dinler Arası Diyalog ve Hoşgörü” projesi oluşturuldu. Bu projenin görüşülmesi için oluşturulan I. Vatikan konsülü 1962'de toplandı. Bu konsülde diyalog projesi resmileşti. 1964 yılındaki II. Vatikan konsülünde bu projenin yürütülmesi için “Hristiyan Olmayanlar Sekreteryası” kuruldu. Önceleri asıl amaçlarını açıklamayan, fakat sonra amaçlarını kesin olarak açıklamaya karar verildiğinde bu insanlara çeşitli beyanlarla duyuruldu. 1973 yılında sekreterlik görevine getirilen Pietro Rossana, sekreteryanın yayın organı olan Bulletin'deki bir yazısında şöyle diyordu: “Diyalogdan söz ettiğimizde açıktır ki bu faaliyeti kilise şartları çerçevesinde misyoner ve İncili öğreten bir cemaat olarak yapıyoruz. Kilisenin bütün faaliyetleri, üzerinde taşıdığı şeyleri yani Mesih'in sevgisini ve Mesih'in sözlerini nakletmeye yöneliktir. Bu sebeple diyalog kilisenin İncili yayma amaçlı misyonunun çerçevesi içinde yer alır.” Pietro Rossana diyalogun İseviliği ilk yayan havarilerin metodu olduğunu da şöyle ifade etmektedir: “Kilisenin henüz bulunmadığı yerlerde tesis edilmesi için yapılan bir faaliyet olarak anlaşılan misyon, artık diyalog olmadan başarıya ulaşamaz.” Hristiyan Olmayanların Sekreteryasının 1984'te ki başkanı olan Kardinal Francis Arinze, Bulletin'de yayınladığı bir yazıda şunları ifade etmektedir: “Papa VI. Paul'un vizyonu gerçekleşmektedir. Çünkü dinler arası diyalog kilise misyonunun normal bir parçası olarak görülmektedir.”

Dinler arası diyalogla nihai olarak neyi hedefledikleri Papa VI. Paul'un 2000 yılı mesajında şöyle ifade edilmektedir: "Birinci bin yılda Avrupa'yı hristiyanlaştırdık, ikinci bin yılda Amerika ve Afrika'yı hristiyanlaştırdık, üçüncü bin yılda da Asya'yı hristiyanlaştırmalıyız."

Soğuk savaşın sona ermesinden, komünizmin bertaraf edilmesinden sonra, batı İslam'ı düşman ilan etti. Gerçek İslam'ı ortadan kaldırmak batının sömürge faaliyetlerinin başarılı olması için gerekliydi. Bu nedenle İslam düşman ilan edildi ve kendi elleriyle kurdukları terör gruplarına İslam yaftası yapıştırıldı. İslam'ın bir terör dini olduğunu ilan ettiler. Ancak bunun yanı sıra İslam'ın içini boşaltmak, onu protestanlaştırmak için, İslam felsefi, ahlaki, hümanist bir sistem haline getirilmek istendi. Bu amaç için dışarıda ve içeride İslam'ı kötüleyen yayınlar yapıldı. Bunun yanı sıra da, Müslümanları hristiyanlaştırmak için diyalog ve hoşgörü projesi uygulamaya koyuldu. Asırlardır Müslümanlara karşı en ufak bir müsamaha ve hoşgörü göstermeyen Vatikan'ın bu hareketinde bir iyi niyet beklenebilir mi?

Bu diyalog projesi ile iki dinin arasında bir orta yol bulmak ve İslam'ı dejenere etmek istenmektedir. Çünkü orta yol olarak her iki dinden de inançlarından taviz vererek bir orta noktada buluşmaları söz konusudur. Böylece İslam ile Hristiyanlık arasında kavga ve çatışma sebebi ortadan kalkacaktır.

Bir dini inanç sisteminin bir kısmı bu şekilde iptal edilirse, o din ortadan kalkmış olur. Papalık da İslam'ı ortadan kaldırmak için böyle bir taktik uygulanmaya denemiş ve ancak başaramamıştır. Akli başında Müslümanlar diyalog ve hoşgörü projesine karşı çıkmışlardır. Papalık diyalogdan maksadın iyi ilişki, iyi karşılıklar, iyi komşuluklar olduğunu iddia etse de, bu zaten toplumumuzda asırlardan beri mevcuttur. Çünkü ülkemizde Müslüman, Hristiyan, Yahudi yan yana yaşamışlar ve kimse diğerinin ibadetine ve yaşayışına karışmamıştır. Buna göre bu projenin maksadı başkadır.

Maksatlarının ne olduğunu kendi dilleriyle anlattılar. Diyalog mimarlarından olan bir ilahiyatçı profesörü şöyle diyordu: “Ben yurtdışına gittiğim zaman sık sık kiliselere gidiyor, çok da lezzet ve zevk alıyorum.” Aynı profesör diyalog konusunda şunları söylüyor: “Efendim, diyalog ve hoşgörü devam edecekse hristiyanlarla konuşurken, sizin kitabınız bozulmuş, sonradan değiştirilmiş, en hakiki din benim dinim demeyeceksiniz.” Ayrıca şunu da telkin ediyorlar: “Sadece “La ilahe illallah” deyin, “Muhammedurrasulullah” demeyin.”

Bu ifadeler diyalogcuların gerçek amacını göstermektedir. Bunların istediği Müslümanların İslam dininin en son ve hak din olduğunu ifade etmemelidir. Böylece Kuran'daki bu konudaki birçok ayeti göz ardı edip, dinden çıkılması istenmektedir. Onların iki dinin ortak noktaların buluşma isteği, İslam'ın bazı emir ve yasaklarının terk edilmesidir. Yoksa maksatlarının iyi ilişkiler olmadığı açıktır.

1964 yılında karar altına alınan diyalog projesi, 1980'li yıllardan itibaren hızlı bir şekilde ülkemizde uygulamaya konulmuştur. İlahiyatçı akademisyenler, yazdıkları tefsirlerde, Hristiyanlığın ve Yahudiliğin İslam gibi meşru ve geçerli birer din olduklarını ifade ettiler. Bir Hristiyan ve Yahudi'nin kendi dinini terk etmeden Müslüman olabileceğini iddia ettiler. Kuran'da geçen “kitap” kelimesinin Tevrat ve İncil manasına geldiği, kitaba Kuran anlamı verenlerin safsata ile uğraştığını söylediler. Bütün kutsal kitapların, Kuran'da dahil, Tevrat'ın eki olduğunu ortaya attılar. Dolayısıyla Kuran-ı Kerim'de geçen Kuran kelimesinin Tevrat anlamında kullanıldığını söylediler.

2000 yıllarının başında, Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından ilahiyat profesörlerine hazırlatılan tefsirde, ilgili ilgisiz birçok ayeti diyalog ayeti olarak ilişkilendirildi. İslam'daki 6 tane olan iman şartlarını 2'ye, 3'e indirdiler. Ayetlerin manalarını bazen daraltarak, bazen genişleterek Vatikan'ın diyalog söylemlerine benzetmeye çalıştılar. Bu şekilde halkın diyaloga karşı çıkmaması için tarihteki örnekler saptırılıyordu. Yani bu şekilde Kuran Vatikan'ın isteği doğrultusunda tahrif ediliyordu.

Bir kısım papazların yaptıkları açıklamalar, niyetlerinin ne olduğunu anlamaya yetiyordu: “Türkiye'nin AB üyeliği, Anadolu'da önceden var olmuş Hristiyan toplumların yaşadığı bölgelerde yeniden Hristiyanların yaşamasına izin vermelidir.” (Patrik Bartholomeos) “Anadolu bizim kaybedilmiş toprağımızdır. Anadolu bizimdir. Gerekirse kan dökeriz. Türkiye'yi Hristiyanlaştırmak için gerekirse 500 sene bekleyeceğiz.” (Am. Board Mis. White) “Bizim, Türkleri İstanbul'dan ve Anadolu'dan atma projemizi Türkler de biliyor. Biz menfaatlerimize uygun bir zemin bulamadığımız için bu projeyi uygulamıyoruz. Türkler de, biz sizin medeniyetinizdeniz diyerek bizi oyalamaya çalışıyorlar.” (İngiliz tarihçi Arnold Toynbee) Bu ifadeler, diyalog ile Anadolu'ya eninde sonunda Vatikan'ın sahip olacağını hedeflendiğini göstermektedir.

Hız. Muhammed'in peygamberliği ile birlikte yeryüzünde tek peygamber ve tek ümmet vardır. Bütün insanlık Hız. Muhammed'in ümmetidir. Müslümanlar Hız. Muhammed'in davetine icabet eden ümmettir. Gayrimüslimler de Hız. Muhammed'in davetine, tebliğine muhatap olanlardır.

Biz İslam'a daveti ve İslam'ı tebliğ içeren diyaloga karşı değiliz. Yalnızca bizinkilerce içi boşaltılmış, karşı tarafça içi doldurulmuş, Müslümanların zaafları sebebiyle kötüye kullanılan, Türkiye'mizi bölmek, küçültmek isteyen, dini azınlıkları ve temsilcilerini öne çıkaran, Hristiyanlığı Müslüman halka mal etmeye çalışan, İslam'ın seviyesini düşüren, Hristiyanlığın seviyesini yükselten tuzaklarla dolu diyaloga, diyalogla uyuşturulup misyonerler tarafından Hristiyanlaştırılmaya karşıyız.

Anadolu'nun “Kutsal İncil Ülkesi” olduğunda bütün Hristiyanlar müttefiklerdir. Kilise nezdinde Türkiye çok önemli bir yere sahiptir. Çünkü Türkiye'de, İncil'de geçen 7 kutsal kilise vardır. Bu nedenle İngilizce kilise metinlerinde Türkiye “Kilisenin Kutsal Toprakları” (Holy Lands of the Church) olarak geçer.

Anadolu'yu silah gücüyle ele geçiremeyeceklerini İstiklal Savaşı'nda öğrenmişlerdir. Fakat emellerine ulaşp Anadolu'yu ele geçirmek için diyalog projesini geliştirdiler. Diyalog toplantıları organize ettiler. Anadolu'da hac merkezleri icat ettiler. Kiliseleri tamir ettirip tapularını aldılar. Yabancıların toprak edinmesi hakkını kullanarak Anadolu'yu başka türlü ele geçirme planları yapıyorlar. Bunları organize eden baş Vatikan'dır, Papalıktır. Onların amacı diyalog değil, geniş halk kitlelerini kandırarak amaçlarının önlerindeki engelleri kaldırmaktır.

Diyalog adına, hoşgörü adına, kültürel varlıkları yaşatma adına Anadolu'da tamir edilen, ihya edilen kiliseler ileride çocuklarımızın başına bela olacaktır. Sultan Alpaslan'dan Sultan Abdülhamid'e kadar sadece bir kilise tamir edilmiştir. Oysa bugün tamir edilen kiliselerin sayısı 3000 i bulunmaktadır. Bu kiliselere hem tapu verilmiş, hem de legal veya illegal papaz tayin edilmiştir. Turizm geliri elde etmek için yapılan bu işlerin yarın toplumumuza büyük beka problemleri açacağı aşikardır.

Bütün dünyanın gözünün olduğu Anadolu'da yaşamamızın olmazsa olmaz şartı, kendi içimizde hem de başka ülkelerde İslam'a davet ve İslam'ı tebliğ faaliyetidir. Bizi egemenlikleri altına almak isteyenlere karşı en güçlü savunma silahımız, İslam'a davet ve İslam'ı tebliğ çalışmalarımız olmalıdır. Aynen Anadolu'ya geldiğimiz günlerdeki gibi, bu işi ciddi olarak ele alırsak, bu topraklarda yaşama hakkımızı koruruz. Bizden önceki dönemlerde de Anadolu'da ancak dindar gruplar ayakta kalabilmiştir.

Ehli kitabın iman etmiş olabilmesi için Müslümanların iman esaslarının tamamına iman etmiş olmaları lazımdır. Gayrimüslimlerin iman etmiş olmaları için, geçmiş saplantıların terk etmeleri, Allah'a ve Allah'a iman gerektirdiği esaslara, meleklerle, kitaplara, peygamberlere, ahiret gününe iman etmeleri ve Kuran ile getirilen şariat esaslarını hayata geçirmeleri gerekir.

Kuran-ı Kerim'de Hadid suresinin 28. ayetinde, bir önceki ayetin son cümlesi ile irtibatlı olarak, Hz. İsa'nın peygamberliğine ve Hz. İsa'ya inen İncil'e iman edenlerin mükafata kavuşmaları, önlerini, yollarını aydınlatan nura kavuşmaları ve Allah'ın affına mazhar olmaları için Kuran'ın öngördüğü takva zırhına bürünmeleri ve Allah'ın Resulü Hz. Muhammed'e (sav) iman etmeleri şart koşulmuştur. (Hadid,57/28)

Bu sebeple Hristiyanların kurtuluşa ermeleri için Allah'a ve ahirete iman etmeleri yeterli değildir. Ayrıca, onların iman ediyoruz dedikleri Tanrı ile Müslüman'ın Allah'ı arasında fark vardır.

Bizim diyalogcular “Dinler Arası Diyalog” kavramını şöyle ifade ediyorlar: “Farklı dinlere mensup insanların kendi inançlarını ve düşüncelerini diğerlerine zorla kabul ettirmek yoluna gitmeden, bazı meseleler üzerinde konuşabilmeyi ve tartışabilmeyi ve ifade eder. Eşitlik, hoşgörü, doğruluk, samimiyet, sevgi ve saygıya dayalı bir iyi niyet içinde, ortak olan olmayan bir meselede barış, hürriyet ve açıklık atmosferinde gerçekleşmesi düşünülen bu faaliyet, ötekini öğrenmek, bilmek, tanımak, dinlemek ve anlamak amacını taşır.” Bu bağlamda diyalogla İslam'ı tebliğ edebileceklerini düşünmektedirler. Ancak bu düşünceleri yanlıştır. Çünkü diyalogun misyonerlik olarak algılanmasının birçok delili vardır. Bu deliller şunlardır:

- 1) Vatikan'ın belgelerinde de ifadesini bulan dinler arası diyalog çağdaş misyonerlik anlayışıdır.
- 2) Her bir Hristiyan için misyonerlik dini bir görev olarak algılanması ve bu düşüncenin Pavlus'tan bu yana devam etmesi.
- 3) Tarihte ve günümüzde yürütülen misyonerlik faaliyetleri.

Papa II. John Paul, “Kurtarıcı Misyon” adlı genelgesinde şöyle diyor: “Dinler arası diyalog, Kilisenin bütün insanları kiliseye döndürme amaçlı misyonunun bir parçasıdır... Esasen misyon ve misyoner şekilleri ile diyalog arasında özel bir bağ vardır. Bu misyon aslında, Mesih'i, İncil'i bilmeyenlere ve diğer dinlere mensup olanlara yöneliktir.”

Diyalogcular şöyle demektedir: “Bütün Müslüman ve Hristiyanlar İsa’nın etrafında bütünleşmelidirler. Ortak bir ilgi alanı olan Tanrıya birlikte yürümek ve bunda işbirliği içine girmelidirler. Türk vatandaşları ateist olacağına Hristiyan olsunlar daha iyi.”

Diyalog Siyasi Bir Projedir

II. Vatikan konsülünde alınan diyalog kararı siyasi bir gaye taşımaktadır. Vatikan sembolik de olsa bir devlettir ve bütün Hristiyan devletlerinin başındaki bir şemsiyedir. Aldıkları diyalog kararıyla, yanındaki ve etrafındaki devletlerin sömürgelerini devam ettirmek ve kendi dışındakileri sömürmeye devamlı hale getirmek istiyorlar.

Alman Filozof Nitché şöyle diyor: “Hristiyanlık bizi antik kültürün birikiminden mahrum bıraktı, daha sonra da İslam kültürünün birikiminden mahrum bıraktı.” Alman filozofu Nitché’ye hak vermemek mümkün değildir. İnsanlığın başına gelecek büyük bir felaketin kuvvetle muhtemel müsebbibi, dini tebliğini siyasi çıkarlara hizmet ettirecek kadar şaşırmış Hristiyanların ihtirasları olacaktır.

Bizim iyi niyetli diyalogcularımız zannettiğinin aksine, Vatikan misyon çerçevesinde barışı değil maalesef bölücülüğü teşvik etmektedir. Vatikan'a bağlı yayın organlarında, “The World Catholic Report”, Türkiye'yi karalamaya ve tüm Hristiyanları PKK'ya destek vermeye çağrılmaktadır.

Diyaloğun Müslüman tarafının en azından dünya barışına katkıda bulunma, savaşları önleme, nihilizme, ateizme, fakirliğe, cinsel sapıklığa, insanı çürüten bütün değer yargılarına karşı kilise ile beraber hareket etmek gerekir, şeklindeki saf ve temiz yaklaşımlar karşı tarafın samimiyetsizliğinden ve diyalogu mutlaka Hristiyan misyonu bir parçası olarak algılamış olmalarından dolayı, gerçek hayatta uygulama alanı bulunmayan iddialardan başka bir anlam taşımaz.

Kiliseler İslam ve Müslümanlar söz konusu olunca kesinlikle menfi bir tavır almaktadırlar. Bu bize diyalogun tamamen göstermelik olduğunu ispat etmektedir. Bizim diyalogcular iyi niyetli temiz ve saf olabilirler ama cehenneme giden yolun iyi niyet taşlarıyla döşendiği unutulmamalıdır. Ayrıca şeytan ayrıntılarda gizlidir.

Diyalogdan amaç Türkiye'yi Hristiyanlaştırmak ve topraklarını ele geçirmektir. Bir Amerikan Koleji'nin müdürü George Edward White, İstanbul'daki Bible House (İncil Evi) müdürü olan Federic Gudsell'e şunları söylüyordu: "Hristiyanlığın en büyük ve en muntazam rakibi İslamiyet'tir. Türkiye en güçlü Müslüman ülkedir. Gerekirse bu amaca ulaşmak için 500 sene bekleyeceğiz. Nihayet buna muvaffak olacağız. Ve unutmayalım ki mukaddes hizmetimiz sona erinceye kadar pek çok şehit kanı akıtacağız."

Hristiyanlar bugünlerde iki şeyin üzerinde fazlaca duruyorlar. Birisi Hristiyanlığın özellikle İslam ülkelerinde meşru bir din olduğunun kabul edilmesi, diğeri de Hristiyanlığın Batı medeniyeti demek olduğunun zihinlere yerleştirilmesidir. Hristiyanlığın Batı medeniyeti ile bir ilgisi yoktur. Çünkü Hristiyanlık bir medeniyete kaynaklık edecek ne teoriye ne de müesseselere sahiptir. Aslında Batı medeniyeti Hristiyanlığa tepki olarak doğmuştur. Kilisenin Batı toplumuna baskısının ağır olduğu dönemlerde, Batı medeniyeti gelişme gösterememiştir. Baskının hafiflediği dönemlerde ilerleme kaydedilmiştir. Batı medeniyetinin kaynağı Roma hukuku ile Yunan felsefesidir. Kilisenin %55'lere varan mensuplarını kaybetmesinin, yani kendisine uyanların ateistleşmesinin sebebi, Hristiyanlığın insanları aklen ve ruhen tatminden uzak oluşturmıştır. Çünkü insanları manen doyuramamaktadır.

Müslümanları Hristiyanlaştırmak için Batı hayat tarzını ve kültürünü benimsetmeye çalışılmaktadır. Hristiyanların geleneksel kutsal günü ve gecelerini kendi kültürleri gibi uygulamaya koymaları sağlanmaktadır. Noel, sevgililer günü gibi kavramlar bu amaçla toplumumuza sokulmuştur. Protestan kökenli fundamentalist gruplar dinler arası diyalog ve misyonerlik faaliyetlerine etkili destek vermektedir. Örneğin işgal ettikleri Irak'ta, Türkiye'nin güneydoğusunda ve Kuzey Irak'ta on binlerce İncil dağıtılmaktadır. İstanbul'da yüze yakın kilise evleri devreye girmektedir. Bizans tarihi, Bizans sanatı, Bizans müziği, Bizans yaşam biçimi gibi seminerler düzenlenmektedir. Türkiye'de bazı yerli yazarlar, "Hepimiz Allah'ın çocuklarıyız" şeklindeki aslı kilise doktrininde yeri olan bu cümleden yola çıkarak Kuran ve Peygamber'i dışlayan yeni bir din projesi ortaya atmaktadırlar.

V. Paul II. Vatikan konsülünde diyalogun gerçek amacı hakkında şunları söylemektedir: " İncil, her yaratığa İncil'i vaaz için tüm dünyaya yayılın, der. Ben ise buna şunları da ilave ediyorum: Misyonerlik için yeni yollar hazırlamak, yeni aksiyonlar, enerjiler meydana getirmek gerekir." Bu düşünce ile ve diyalog şemsiyesi altında misyon faaliyeti yaptılar. Bu bağlamda Türkiye'deki ilahiyat fakültelerinde seminer ve diyalog toplantıları yapmak için Michael Thomas Vatikan tarafından görevlendirildi.

Teoloji konularda diyalogdan bir sonuç çıkmayacağı açıktır. Zira Hristiyanlar ne teslis inancından vazgeçeceklerdir, ne de İslam'ın Allah'ın gönderdiği din, onun Peygamberi hak ve son bir elçi olarak kabul edeceklerdir. Aynı şekilde Yahudiler de asla İsa'nın sahte Mesih olduğu iddiasından vazgeçip, İsa'yı ve aynı zamanda İslam dininin Peygamberini hak olarak kabul edecektir. Bu nedenle diyalog sadece bir Hristiyanlık propagandası aracı olarak kalacaktır.

Hristiyan ve Yahudi dünya asla samimi olmamıştır. Felsefi ve ideolojik radikal inançsızlığını da bu dünyalar üretmiştir. Diğer dünyaların sapma ve kötülükleri adi ve sıradan sapma ve kötülüklerdir. Bir temel felsefeye dayalı ve radikal fikir sistemine malik değildir. Dolayısıyla onlarla mücadele daha kolaydır. Öteki ise zırhlı ordular gibidir. Müşterek düşman dedikleri sapma ve inançsızlıklar ile mücadelede Batı Hristiyan dünyası, birkaç ruhban hariç, samimi davranmamış, siyasi, sosyal ve iktisadi menfaatler gözetilerek hareket etmiştir. Müslümanlar bu konuda hayalperest davranmış, sonunda hep sürpriz ile karşılaşmışlardır. Düşmanlığın müşterek düşmanlara değil önünde sonunda kendilerine döndüğünü görmüşlerdir.

1965'ten sonra yani diyalog kararından sonra, dünyada zengin ve fakir uçurumu artmış mıdır, azalmış mıdır? Buna bakmalıdır. Görünen o ki toptan zenginleşme görünümü altında, taraflar arasındaki uçurum her geçen gün derinleşmiştir. Burada “Diyaloga Ne?” diyemiyoruz, çünkü müşterek kötü gidişin en büyüğü olan bu durumun çözümü, dinler arası diyalogun hedeflerindendi. Bu konuda ruhban ya samimi değildi, ya da başarısız oldu. Hangisinin doğru olduğunu bütün dünya görmektedir.

Batı dünyası, Müslüman Türkler üzerinde bir taraftan samimiyetten uzak laik vurgusuyla, bir taraftan diyalog istismarıyla onları yumuşatmayı, kendisi için zararsız hale getirmeyi denemektedir. Arada sırada hakikati arayan kaliteli ve yüksek seviyeli batılılara ait münferit vakalar bu projeyi değiştirebilmiş değildir. “Ortak iman” ifadesi dini hakikatin ortaya çıkışından ziyade, kilisenin de hoşuna gitmese bile, kapitalizmin yeni yüzü küreselciliğe hizmet etmektedir.

Batı medeniyeti dediklerinin iki ana özelliği öne çıkmış görünüyor: Birincisi aşk yok olmuş yerine şehvet geçmiştir. İkincisi samimiyet kalkmıştır. Samimiyetin kalkması yaşanan gelişmelerde de apaçık görülmektedir. Bir taraftan içki üretir, reklam yapar, diğer taraftan içkiye yasaklar getirir. Bir taraftan ahlaktan bahseder, diğer taraftan porno film oynatır. Bir taraftan genelev ve benzeri yerleri kurar, diğer taraftan evliliklere sınırlama getirir. Bunun gibi sayılamayacak kadar önemli kusurları yaşayan bu medeniyette görülen o ki, diyalog da samimiyetsizlikten nasibini almıştır.

Müslüman Türk vatandaşı soruyor: Bütün şer odakları olanca hızıyla atakta iken, her türlü bela üzerimize üşüşmüşken, her şey bitti de Hristiyanlarla diyalog mu kaldı? Aynı dünyada yaşıyoruz, dertlere birlikte çare bulacağız, buna Bush'un ve Papa'nın samimi olarak inandığı gün biz de varız diyorlar.

İslami Diyalog Nasıl Olmalıdır ?

Samimi ve açık bir diyalog ancak Kuran'ın şu ilahi çağrısı ile mümkündür:

“De ki, ey kitap ehli, sizinle bizim aramızda ortak olan bir söze geliniz. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, ona hiçbir şeyi eş tutmayalım ve Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi ilahlaştırmasın. Eğer onlar yine yüz çevirirlerse deyin ki şahit olun biz Müslümanlarız.” (Ali İmran, 3/64)

Bu ayet açıkça dini anlamda diyalog için tevhid inancını ön koşul olarak ileri sürmektedir. Allah'a şirk koşulmayacaktır. Bunun aksini iddia edenler samimi değildir.

Din, sadece İslam dinidir. İslam'ın kabul ettiği, benimsediği başka bir din yoktur. Çünkü Allah şöyle buyuruyor: *“Allah katında makbul olan din İslam'dır.”* (Ali İmran, 3/19). *“Kim İslam'dan başka bir din ararsa, asla kendisinden kabul edilmez.”* (Ali İmran, 3/85).

Hristiyanların teslis inancına karşı olan ayetler:

“Allah'a ve peygamberlere inanın, Allah üçtür demeyin.” (Nisa, 4/171)

“De ki Allah birdir. Doğurmamış ve doğurulmamıştır.” (İhlas, 112/1-3)

“ Allah Meryem oğlu Mesih (İsa) dır diyen gerçekten kafir olmuştur.” (Maide, 5/72)

“And olsun ki, Allah üç ilahtan üçüncüsüdür diyenler kafir olmuşlardır.” (Maide, 5/73)

Bu ayetlerden anlaşılıyor ki diyalog şemsiyesi altında teslis anlayışını onaylamak asla mümkün değildir.

Bir Hadiste Yahudi ve Hristiyanların İslam dinine uymak zorunda oldukları şöyle ifade edilmektedir:

“Muhammed’in nefsi yed-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, eğer bu ümmetten bir Yahudi veya Hristiyan beni işitir de, sonra benimle gönderilene (Kuran'a) iman etmeden ölürse, muhakkak cehennemlik olur.” (Müslüm)

Diyalog insanlar arasında olur, dinler yani müesseseler arasında diyalog olmaz. Din mensupları arasında diyalog olabilir ve bu diyalog müesseseye zarar vermeyecek tarzda ve sınırdan tutulmalıdır.

Bir Müslüman açısından “dinler” değil, “din” vardır ve o da İslam'dır. Diğer dinler tahrif edilmiş ve geçerli değildir.

Her şeye, mesela üçleme, oğul, İsa, Rab inancına hoşgörü uygulanamaz.

Müslümanlar bugün diyalogda tavizden de öte “doğruyu eğriyi karıştırma” seziyorlar. Eğer dinde diyalog yapılacaksa, Kuran ve sünnetin dışına çıkılmamalıdır.

En uygun diyalog inançsızlara, kötülöklere karşı anlayış müşterekliğı ve işbirliğıdir. Toplamları beraberce iyileştirme faaliyetleridir. Ancak bunun hayalde kaldığını görüyoruz. 1976'da Libya Trablus'ta Kaddafi'nin finanse ettiğı “İslam - Hristiyanlık Diyaloğı Semineri”nde dinsizlikle, Tanrısızlıkla, komünizm ile ahlaksızlıkla, hırsızlık, vurgunculuk ile ilgili konular yer almamıştır. Bu seminerde ele alınan konular şunlardır:

- 1) İslam ve hristiyanlığın modern dünyada bir hayat ideolojisi olma şansları,
- 2) Tanrı inancının sosyal adalet idealine erişmedeki rolü,
- 3) İslam ve Hristiyanlık arasındaki ortak inanç temelleri,

4) Batıl itikatlar ve iki dinin müntesiplerini birbirine düşüren hurafelerle mücadele metotları.

Bu diyalog semineri üzerinden 40 yıl geçti. Filistin ve Kudüs konusunda ilerleme değil gerileme kaydedildi. Papalık hiçbir şekilde kılını bile kıpırdatmadı.

Ne Yapmalıyız?

Misyonerlik ve dinler arası diyalog gibi batı emperyalizmine hizmet eden faaliyetlerle mücadele edebilmek için iyi bir İslami eğitim ve öğretimin yanında, hem Hıristiyanlığı hem Yahudiliği hem de Dünyada yaşayan Budizm, Hinduizm gibi dinleri ve onların yayılma metotlarını çok iyi bilen, en azından papaz, piskopos ve kardinal düzeyindeki misyonerlerle tartışılabilir, mücadele edebilecek ilahiyatçı ve din kültürü ve ahlak bilgisi hocalarının yetiştirilmesine önem verilmelidir. Zira, küresel bir köye dönüşen dünyada sadece polisiye tedbirlerle misyonerlik ve bölücü faaliyetler ile mücadele etmek mümkün değildir. Herhangi bir fikir, doktrin ve benzeri akımlarla mücadele etmenin en etkin biçimi, onları inkar etmek yahut yasaklamak değil, onların dayandığı temel argümanları tüm incelikleriyle bilmekten geçmektedir. Çünkü düşmanın dayandığı, ona güç ve kuvvet veren temel paradigmayı çözemeyenler ne ile savaştıklarını dahi anlayamazlar.

Radikal İslam, köktendinci İslam, siyasal İslam, militan İslam, ılımlı İslam, Modern ve post modern İslam gibi indirgemeci, bölücü, çözücü yaklaşımlarla İslam'ın yapısını değiştirmeye, dönüştürmeye ve yeniden inşa ederek imajını sabote etmeye çalışılmaktadır. Bu yöndeki kavramsallaştırmalara ve anlamlandırmalara prim verilmemelidir. Çünkü bütün bu kavramlar ve anlamların çerçevesi, batının dinsel ve siyasal serüveninde geçerli olan kavramlardır.

Medeniyetimizin parlak dönemlerinde olduğu gibi ilim, hikmet, irfan, meşveret, yardımlaşma, kültür, sanat, medrese dendiği zaman akla camilerin merkezini oluşturduğu bir anlayış ve yapılanma gelmelidir. Zihinleri ve hayal güçleri dönüştürülmüş, geleneğimizden kopartılmış insanımız, ancak sıkıştığı zaman camileri hatırlamaktadır. Modern dönemlerde camilere yüklenen bu yanlış ve eksik anlam ve imaj ortadan kaldırılmalıdır.

Üç Dinin Ortak Kitabı

Diyalog projesi ile Müslümanları Hristiyanlaştırmak için üç dinin kutsal kitaplarını ele alarak, adına Barış dedikleri yeni bir din oluşturma yolunda olanlar, bir de bu dine kutsal kitap uydurmuşlardır. “The True Furqan” yani “Doğru Kuran”, işte yeni dünya düzeni, yeni dini ve yeni kitabı. Böyle bir kitap yazılmadan önce bunun alt yapısını teşkil edecek çalışmalar yapıldı. Bu çalışma hem de Müslümanlara yaptırıldı. Bunun için yazılan tefsirlerde Kuran-ı Kerim ayetlerinin sonuna tahrif edilmiş İncil, Tevrat ve Pavlus'un mektuplarının ilgili bölümleri ve sıra numaralarını referans olarak yerleştirildi.

ABD'nin Teksas eyaletinde Evanjelistlere ait Omega 2001 ve Wine Pres yayınevleri tarafından “Furkan'ul Hakk /The True Furqan” adıyla piyasaya sürülen kitap, Arapça ve İngilizce olarak basılmıştır. Bu kitap, Evangelist rahip Anis. A. Shorrosh tarafından derlenen, giriş ve sonuç kısımları haricinde 77 bölümden oluşan, 368 sayfalık bir kitaptır. Shorrosh ise Filistin kökenli bir Arap -Amerikan rahiptir.

Üç dinin kitabı olarak tanıtılan kitabın CIA tarafından hazırlandığı belirtiliyor. İslam coğrafyasının Hristiyan, Yahudi toprağı olduğu ve Bush'un demokratikleşme projesi ile bu coğrafyanın Hristiyanlığı açılacağı ifade ediliyor. 21. yüzyılın kutsal kitabı olarak tanıtılan kitap “Barış Kitabı” ve “Üç Dinin Kitabı” olarak da isimlendiriliyor.

Hristiyan dünyayı muhatap alırken karşı tarafı Müslümanlık değil, Müslüman fertler olarak görmektedir. İslam'ın bir kurtuluş yolu olduğundan hiç bahsetmemektedir. Oysa İsa Mesih'in kurtarıcılığını dile getirmektedir. Merkezlerde Hristiyanlık vardır. Kilise için diğerleri Hristiyanlığın şefkat, sevgi, merhamet kanatları altında kilise evlatlarıdır.

Sevgi Felsefesi

Sevgi diyaloga dini bir dayanak yapılmaktadır. Buna daha çok Hristiyanlar başvuruyor ve misyonerlikte kullanıyorlar. Sevginin dinde önemli bir yeri vardır. Fakat sırf sevgiden din doğmaz. Yanı sıra ibadet, ahlak ve hukuk da olmalıdır. Sırf sevgi felsefesinde kalmak veya dini sevgi ile odaklandırmak, insanın kurtuluşuna yetmez. Hele aldatıcı sevgi zarara bile yol açabilir.

Sevgiden hoşgörü doğar. Ancak bu hoşgörü kişiseldir. Toplum için ve dini kurallar için hoşgörü olmaz. Müslüman diyalogcularca sevgi konusu abartılarak başka taraflara çekilmektedir. Dini bir hümanizmaya çevirmiştir. Onlara göre Müslümanların eksikliği evrensel olarak yayılmış sevgi kavramıdır, bütün insanlık bu fikri benimsemeli ve ona sarılmalıdır. Onlar diyor ki amacımız başkalarını Müslüman yapmak değil, barış ve diyalog mesajını her yere yaymaktır. Diyalogcu bir hanım öğretmen şöyle diyor: “14 - 17 yaşlarındaki çocuklara ahlak ve adabı muaseret öğretmek yeterlidir. Din konusunu bu çocuklara açmak çok erkendir. Kendi din görüşümü çocuklara aşılamayacağım. Din seçmek konusunda kişi kendi kendine karar vermelidir.” İşte diyalogun manası ve hedefi budur. Bir ilahiyat fakültesinde okuyan ve Müslümanken Hristiyanlığı seçen bir kız öğrenci sebebi sorulunca şöyle cevap vermiştir: “Sevgi; İslamiyette bu sevgiyi bulamadım.”

Bazı ilahiyatçılar Müslümanlara şunları söylemektedirler: “Allah’ın sizin kuru kuruya ibadetlerinize ihtiyacı yoktur. O’nu sevin yeter.” Böylece İslam sadece bir sevgi felsefesine dönüştürülmektedir. İslam’da Allah’ı sevin diye ne bir ayet vardır, ne de bir hadis. İslam ancak şunu emretmektedir: Peygambere itaat edin ki, Allah ta sizi sevsin. Bu yaklaşımların amacı İslam’ı dejenere etmektir. Sevgi kelimesi Hristiyanlıkta Tanrı anlamına da gelmektedir.

Diyalogcuların Görüşlerine Bazı Eleştiriler

1) Diyalog projesi “Dinler arası diyalog” manşeti kullanarak Hristiyanlığın Müslümanlar tarafından gerçek bir din sayılmasına çanak tutuldu. Ancak Vatikan Hristiyanlıktan başka bir hak dinin olmadığını kabul etmiştir. O zaman bu eşit şartlarda bir diyalog değildir. Burada hedef kitle Müslümanlardır. İslam'ı tam içine sindirememiş olan Müslümanlar, bu manşetle kolay bir şekilde İslam'ın tek hak dini olduğu gerçeğini terk edebiliyorlar.

2) Diyalogcular “Üç hak din, üç semavi din, üç ilahi din, üç İbrahimi din” söylemini kullanıyorlar. Vatikan'a göre bu üç din içinde İslam yoktur. Çünkü onlar kendi dinleri olan Hristiyanlıktan başka bir dini hak kabul etmiyorlar. Kuran'da gerçek din, tek ve İslam olduğu ifade edilmiştir (Ali İmran,3/19). Diyalogcular ayetleri saptırarak diğer dinleri de hak dini olduğunu ispata çalışıyorlar.

3) Bazı tefsir yazarları, İslam'ın tebliğ ve davetini diyaloga çevirerek yaptırıyorlar. Diyalogun empoze olmadığını, karşılıklı yakından tanışma, çay kahve içme, insanlara faydalı kararlar alma olduğunu ifade ediyorlar. Fakat bu projede nedense hep Hristiyanlığın tanıtılması yapılıyor. Hatta camilerde hocalar kürsülerde İncil'in özelliklerini anlatıyorlar. Böylece Hristiyanlık Müslümanlar için cazip olan bir din olarak gösterilmek isteniyor.

4) Yahudilere ve Hristiyanlara Kuran'dan meşruiyet çıkaran ilahiyat profesörleri, ayetlerin mevcut İncil ve Tevrat'taki metinlerle irtibatlarını kurarak, Kuran'daki Arapça kelimeleri Süryanice ve İbranice asıllar icat etmişlerdir. Bunu alkışlayan Hristiyan dostları da şöyle söylemektedirler: “Biz Muhammed'in Kuran'ı intihal (çalma) ile meydana getirdiğini söylüyorduk, kimse inanmıyordu. Bakınız hakikat aşığı iki profesör bizim söylediklerimizi teyit etmektedirler. Ey gafiller, siz de bunları dikkate alarak uyanın.”

Bugünkü tahrif edilmiş Tevrat ve İncil'in Kuran ayetleri ile irtibatlandırılması gerçekdışı olup Kuran ve İslam'a hakarettir. Bu şekilde davranan diyalogcuların aslında amaçları farklıdır. Bir ilahiyat profesörünün ifadesi ile “Müslüman ve Hristiyan ümmetler, Hz. İsa'nın şahsiyeti etrafında bütünleşerek, hem kendilerini hem de bütün insanlığı kurtarmaya yönelmeleri hepimizin ideali olmalıdır.” Bu ifadeler açıkça Hristiyanlık propagandasıdır. Burada diyalogun amacının Hristiyanlığı yaymak olduğu açıktır.

5) Diyalogcular bir Müslüman kadınla, İslam'a girdiği söylenen bir Hristiyanın nikahını müftü, haham ve papazın önünde bir camide kıydılar. Bunun anlamı nedir? Camide müftü varken, haham ve papaza ne gerek vardır. Eğer bunlar gayrimüslim iseler, müftüye ne gerek vardır. Bu şekilde dinler birleştirilmiş mi oluyordu? Nitekim nikahı kıyılan Amerikalı, nikahtan sonra şunları söyledi: “Şimdi ben hem Hristiyan hem Müslümanım.” İslam'a tamamen aykırı olan bu durumla diyalogcular, İslam'la Hristiyanlığın birbirlerinin geçerliliğini kabul ettiklerini halka duyurmak istemişlerdir.

6) Diyalogcular “Kafire kafir demek müminin vazifesidir değildir. Kafir demek insanın insanlığa bir saygısızlığıdır.” diyorlar. Oysa bu Kafirun suresine aykırı olduğunu bilmiyorlar mı? Bu surenin başında “Ey kafirler! deyin” denilmiyor mu?

7) Hatay'da yan yana inşa edilen üç mabetli “Dinler Bahçesi” adı verilen mabedin açılması, diyalogcuların değirmenine su taşımaktadır. Çünkü İslam'ın daima Hristiyanlık ve Yahudilik ile birlikte beraber gözükmesi İslam dışı dinlerin meşru kabul edilmesinin ifadesidir. Oysa bu İslam'a aykırıdır. Çünkü İslam'a göre diğer dinlerin geçerliliği yoktur (Ali İmran, 3/19).

8) Hristiyan ve Museviliğin menşe-i itibari ile de hak din olduklarının söylenmesi de mümkün değildir. Çünkü her iki dinin meşru kitaplarında Hz. Muhammed'in geleceğinin müjdesi vardır. Ve o geldiği zaman kendisine tabi olunması gerektiği söylenmektedir. Dolayısıyla bugünkü Hristiyan ve Yahudilerin inandık dedikleri şeylerin Hz. Musa ve Hz. İsa ile alakası yoktur. Bunlara hak dini diyenler de hata ediyorlar. Bunlara Musevi, İsevi de denmez. Onların tebliğ ettikleri din geçmişte kalmıştır. Hz. Muhammed'den sonra başka hiçbir peygambere tabi olunmaz. Çünkü onların şeriatları ortadan kalkmıştır.

9) Hz. İbrahim peygamberlerin atasıdır. Üç dine İbrahim'i dinler denmesi saçmadır. Hz. İbrahim'in kaç tane dini vardır. Bir dini vardı da, üç kola mı ayrıldı. Hakka ve tevhide yönelik İslam dininden başka İbrahim'in dini oldu mu? İbrahim'in İslam'ı tebliğ dışında küfürle ve şirkle ilgisi oldu mu ki, bu küfre ve şirke bulaşmış ehli kitap ile ilişkisi olsun.

10) Hristiyanlar Hz. Muhammed'e iman etmezler, onun peygamber olduğunu kabul etmezler. Ancak Hristiyanlar, Hz. Muhammed'e iman etmemekle peygamberler silsilesindeki bütüne de karşı çıkmaktadırlar. Nasıl bir Müslüman peygamberlerden birisini kabul etmemekle bütün peygamberleri inkar etmiş sayılırsa, bir Hristiyan da Hz. Muhammed'i kabul etmemekle kendi peygamberini de, bütün peygamberleri de inkar etmiş olur.

"Eğer onlar senin Peygamberliğini yalanladılarsa, senden önce açık deliller, hikmetli sayfalar ve aydınlatıcı kitap getiren Peygamberler de yalanlanmıştı." (Ali İmran, 3/184)

11) Ülkemize yönelik bölücü ve yıkıcı faaliyetlerin içinde de bunlar vardır. 1821'de Patrik Gregorios vatana ihanetten cürmü meşhûr olmuş ve idam edilmiştir. Gregorius'un idam edildiği kapının o günden beri kapalı tutulması, Türk Devletine meydan okuma ve Ortodoks Hristiyanları arasında Türkiye Cumhuriyeti'ne olan kini ayakta tutma hareketidir.

12) Kelime-i tevhidin ikinci cümlesini söylemeyenlere ve Peygamberimizin peygamberliğini kabul etmeyenlere rahmet nazarıyla bakılmasından bahsediyorlar. Müslümana herhangi bir peygambere inanmamak ruhsatı veriliyor mu ki, Müslümanın dışındakilere böyle bir ruhsat tanısın. Muhammed'i tanımamanın, Kuran'ı, kendi kitaplarını, vahiy meleklerini tanımamak manasına geleceğini, Peygamberlere imanın iman esaslarının omurgası olduğunu, peygamberleri oradan çıkarırsanız dinin, İslam'ın, ibadetlerin ortadan kalkacağını bilmiyorlar mı?

13) Kuran, önceki kitapların hem söz olarak hem de tevil yoluyla tahrif edildiğini açık bir dille belirtiyor:

“Artık o kimselerin vay haline ki, kendi elleriyle kitap yazarlar da, sonra biraz para almak için “bu Allah katındandır” derler. Artık vay o elleriyle yazdıkları yüzünden onlara, vay o kazandıkları vebal yüzünden onlara!” (Bakara, 2/79)

14) Diyalogda, çağdaş misyonerlikte insanlara Hristiyanlığı benimsetmek için her yol mubahtır. Geçmişte Afrika'da misyonerlik yapanlar köle tüccarları ile işbirliği etmişlerdir. Tüccarların misyonerleri desteklemesi için misyonerler köle ticaretine karşı çıkmamışlardır. Misyonerlik ile birlikte tarihi eser kaçakçılığı ve antika kaçakçılığı yapmışlardır. Gittikleri her yerde etnik ayrılıkçı hareketleri alevlendirmişler, içine girdikleri toplumları kendi kimliklerine ve değerlerine yabancılaştırmışlardır. 1999 depreminden sonra Adapazarı bölgesine yerleşen misyonerler, 3500 insanımızı para vererek Hristiyan yapmıştır. Hristiyanlaştırmada para, kadın, vize sağlama, prim verme şeklinde bütün metotlar kullanılmıştır.

Yayınlama Tarihi : 12.02.2020

Biz Nasıl Bir Müslümanız?

Toplumumuzun %99'unun Müslüman olduğu ifade edilir. İnsanlara sorulduğu zaman herkes Elhamdülillah Müslümanım diye cevap verir. Acaba biz gerçekten tam bir Müslüman mıyız? Bu soruyu kimse kendisine sormaz, belki de sormak istemez. Bunun nedeni cevabını işitmek istemeyişinden midir, yoksa kendisinden emin olup da soruyu gereksiz mi görmektedir? Bizce her Müslüman kendisine bu soruyu sormalı ve tam bir Müslüman olup olmadığını sorgulamalıdır. Ancak bunun için de tam bir Müslüman olmaktan neyin anlaşılması gerektiğini araştırmalıdır. Bu araştırma için kaynaklar Kur'an-ı Kerim, hadisler ve ehli sünnet İslam alimlerinin yazdıkları eserlerdir.

Bu kaynaklar incelendiğinde görülür ki bugünkü Müslüman toplumlarındaki insanların birçok konudaki davranış ve düşünceleri gerçek İslam'a aykırıdır ve temel İslami ilkelere ters düşmektedir. Bu nedenle Müslümanların kendilerine çeki düzen vermeleri ve gerçek İslam'ın ilkelerine göre davranış ve düşüncelerini düzeltmeleri gerekmektedir.

Müslümanların temel davranışlarının nasıl olması gerektiği Allah Teâlâ tarafından Müminun suresinin ilk 10 ayetinde bildirilmektedir. Bu ayetlerin hükümlerini uygulayanların varis olduklarını ve kurtuluşa eren müminler olacağı müjdelemektedir. Bu nedenle bu ayetlerin hükümlerine kendimizin ne kadar uyduğumuzun sorgulanması gerekmektedir.

Allah Teâlâ, Tekvîr suresinde kıyametin nasıl olacağını anlatmaktadır. Kıyamette güneş katlanıp dörülecek, yıldızlar dökülecek, dağlar yürütülecek, gebe develer terk edilecek, vahşi hayvanlar toplanıp bir araya getirilecek, denizler kaynatılacak, ruhlar birleştirilecek, diri diri toprağa gömülen kıza hangi günahattan ötürü öldürüldüğü sorulacak, defterler açılacak, gökyüzü soyulup çıkarılacak, cehennem tutuşturacak, cennet yaklaştıracak ve kişi ne hazırladığını görecektir. İnsanın dünyada yaptığı amellerin ne vasıfta olduğunu o zaman anlayacaktır. Fakat o zaman iş işten geçmiş olacaktır. Dolayısıyla şimdiden o kıyamet gününe hazırlanmalı ve salih ameller işlenmelidir. Bu nedenle Allah Teâlâ aynı surede şöyle devam etmektedir:

“Bu Kuran kovulmuş şeytan sözü değildir. (Ey insanlar!) Nereye gidiyorsunuz? Kuran, ancak içinizde doğru yola girmek isteyenlere ve alemlere bir öğüttür.” (Tekvîn, 81/25-26-27-28)

Kıyametin sonunda hesaba çekileceğimizi bildiren Rabbimiz, bize doğru yolda olmanın ancak Kuran'a uymak ile mümkün olacağını söylemektedir. Kuran'ın alemlere (insanlara ve cinlere) bir öğüt olduğunu, dolayısıyla ancak onun öğütlerini dinleyerek kurtuluşa erilebileceğini ifade edilmektedir. Bu nedenle insanlara *“(Ey insanlar!) Nereye gidiyorsunuz?”* diye hitap edilmektedir. Bu hitap Kuran konusunda yanlış yol izleyenlerin sapıklığını dile getirmektedir. Onların halini ana yolu terk edip, eğri ve ters yola sapanların haline benzetmektedir. Bu insanların sapıklığını kınamak ve dile getirmek için ona *“Nereye gidiyorsun?”* diyor. *“Kuran'ı terk edip başka yollar mı arıyorsun kendine?”* diye soruluyor. İnsanlar ve cinler vaaz ve irşada muhtaçtırlar. Doğru yola girmek isteyenler de, iman ve ibadet ile mükellef olanlardır. Bu yola girmek de ancak hakkın araştırılması ve doğrunun benimsenmesi ile mümkündür.

Aşağıda Kuran ayetleri ve hadislerin ışığı altında bazı konular ele alınarak Müslümanların öz eleştirisi yapmalarına vesile olmak istiyoruz. Her Müslüman bu hususlara ne kadar uyup uymadığını kontrol etmeli, varsa eksik ve yanlış davranış ve düşüncelerini düzeltmelidirler. Allah Teâlâ'nın bu yönde yapacağımız emekleri zayi etmeyeceğini ve bizlere hidayet edip doğru yola eristireceğini ümit ediyoruz.

Namazlarımızı Huşû İçinde Kılıyor muyuz?

“Onlar namazlarında huşû içindedirler.” (Müminin, 23/2)

“Kul, namaza durunca kuşkusuz o Allah'ın huzurundadır. Bu sebeple sağa sola baktığı zaman, Allah ona şöyle buyurur: Kime bakıyorsun? Benden daha iyi birine mi? Ey Ademoğlu! Bana dön! Çünkü Ben, baktığın kişilerden daha hayırlıyım.” (Hadis)

İslam alimleri namazda huşû konusunu şöyle yorumlamaktadırlar. Onlar içleri ve dışları ile huşû içindedirler. Dış görünüşündeki huşû: Başın huşû içinde oluşu eğilmesi, gözün huşû içinde oluşu sağa sola bakmaması, kulağın huşû içinde oluşu dinlemeye amade oluşu, dilin huşû içinde olması okuması ve teenni ile hareket etmesi, ellerin huşû içinde oluşu tıpkı köle gibi saygı ile sağ elin sol el üzerine konması, sırtın huşû içinde olması rükuda eğilip düz hale gelmesi ve ayakların huşû içinde olması da yerde sabit olması ve hareket etmemesidir. İçlerindeki huşû ise nefsin huşû içinde olması, zihni meşgul eden şeylerden ve vesveselerden arınması, kalbin huşû içinde olması sürekli Allah'ı anması ve kendini ona vermesi ve ruhun huşû içinde olması ise muhabbet denizinde boğulmayı arzulamasıdır.

Biz bu şartları ne kadar yerine getirebiliyoruz. Beynimiz ve zihnimiz nefsin ve şeytanın her türlü kötü emir ve arzularının etkisi altında ise, kıldığımız namazda ne kadar huşû içinde olabiliriz. Camiye girerken bile insanlar dünya işlerinin kavgasını yaptıklarına ve caminin içinde bile dünya işleri ile ilgili tartışmalarına şahit oluyoruz. Camide insanlar ellerinde cep telefonlarına bakıyorlar. Gelen haberler ve mesajlar insanın beynini ve kalbini meşgul eder. Namaza durunca gördüğü ve okuduğu şeyler aklına gelir. Bu da namazda huşûyu bozar. Bunlar beynimizi saptırır ve namazda huşûyu ortadan kaldırır. Böyle insanların kıldıkları namaz kendilerine hiçbir fayda getirmez ve sadece yorgunluk veren bir hareketten öteye geçmez.

Bir hadiste Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmaktadır: “*Namazı kılarken kalbimizi yalnız Allah'a yöneltelim ve O'nu önümüzde görür gibi davranalım. Biz O'nu görmesek te O bizi görmektedir.*”

Boş ve Anlamsız Şeylerden Yüz Çeviriyor muyuz?

“*Onlar boş ve anlamsız şeylerden yüz çevirirler.*” (Müminun, 23/3)

Boş ve anlamsız şeyler insanı Allah'ı düşünmekten alıkoyan her türlü davranış ve düşüncelerdir. Bunlardan uzak durabiliyor muyuz? İnsanlar bir araya geldiklerinde çoğu zaman işe yaramayan konuları ele alırlar. Bazı konularda fanatik olarak ısrar ederler. Gereksiz iddialar ve tartışmalar ortalığı kasıp kavurur. Örneğin spor karşılaşmaları ile ilgili tartışmalar bu seviyededir. Spor seyredildiğinde güzel hareketlerle insana haz vermesi gereken bir şeydir. Ancak buradaki şiddet ve olumsuzluklar insanı rahatlatmak yerine gerginliğine neden olmaktadır. Hem sporcular hem de onu seyreden taraftarlar günlerce bu tartışmaları devam ettirirler. Böylece insan, enerjisini ve ömrünü işe yaramayan bir tarzda harcamış olur. Bunları terk etmek gerekir. Çünkü bu, İslami anlamda insanı Allah'ı düşünmekten alıkoyduğu için, hiçbir faydası olmadığı gibi zararlıdır da. Benzer şekilde seyredilen televizyon dizileri, film ve eğlence programlarının da çoğu boş ve anlamsız şeylerdir. Bunlar insana bir şey öğretmez, bilakis yanlış düşüncelere sevk eder. Bunların etkisinde kalanlar kendi hayatlarında da gördüklerini uygulamaya çalışırlar. Fakat sonu hüsrana uğrattı bir gerçektir. Bu nedenle de televizyonun film ve eğlence programları yerine, öğretici tarafı olan belgeselleri seyretmeyi tercih etmelidir. Televizyonun insanı aptallaştırdığı, düşünce melekelerini dumura uğrattı bir gerçektir. Bu nedenle de Müslüman tercihini yapmalıdır. Kendisini Allah'ı düşünmekten ve hakkıyla ibadet etmekten alıkoyan her türlü davranıştan uzak durmalıdır.

Zekatımızı Veriyor muyuz?

“Onlar ki, zekat vazifelerini yerine getirirler.” (Müminun, 23/4)

Zekat önemli bir farz ibadettir. Toplumun sosyal ve ekonomik adaletini ayakta tutar. Bu bakımdan çok önemli bir fonksiyonu vardır. Bu nedenle Kuran'da bununla ilgili bir çok ayet vardır:

“Onların mallarından zekat al ki, bununla onları günahlardan temizleyesin. Bununla onları bereketlendiresin.” (Tevbe, 9/103)

Bu ayete göre zekat insanları arındırmak için gereklidir. Zekat sayesinde insan nefsi, dünya sevgisi gibi yerilen ve hoş olmayan sıfatlardan arındırılmaktadır. Çünkü insan ancak nefsinin arındırılması ile ahiretini kurtarabilir.

“Nefsini temizleyen kurtuluşa ermiş, onu kirleten de ziyana uğramıştır.” (Şems, 91/9-10)

Bu ayete göre asıl hedef, kalpten dünya sevgisini söküp atmaktır. Dünya sevgisinin temelinde ise para ve mal gelmektedir. Para ve mal sevgisinin kalpte yer etmemesi için bunlardan belli oranda fakirlere, karşılığında bir şey beklemeksizin verilmelidir. Bu, kalbi para ve mal sevgisinden korumaya yardım eder.

Bu konuda Hazreti Peygamber (sav) şöyle buyurmaktadır: *“Allah'ın kendilerine cömertçe verdiği maldan infak etme hususunda cimrilik gösterenler sanmasınlar ki bu kendileri için hayırlıdır, tersine bu onlar için çok kötüdür. Cimrilik gösterdikleri şey kıyamet günü boyunlarına (yılan suretinde) dolanacaktır.”*

Toplumumuzda zekatın hakkıyla verildiğine şahit olunmamaktadır. Eğer zenginler zekatlarını şeriatın tespit ettiği oranlarda, İslam'ın öngördüğü insanlara vermiş olsalar, bugün ülkemizde aç ve açıkta kalan insan olmazdı. Böyle önemli bir farz ibadeti yapmamaya insanlar niçin gayret ederler? Bu anlaşılmaz bir şeydir. İnsanın kalbi yaradılıştan dünya malını sevmeye meyillidir. Ancak bu sevgiyi, zekat ve sadaka vererek kalbe sokmamak insanın görevidir. İşte dünya hayatında ahireti kazanmanın yollarından biri de budur.

“Hangi millet mallarının zekatını vermez ise, mutlaka gökten yağmur kesilir. Hayvanlarda olmasaydı tek damla yağmur düşmezdi.” (Hadis)

Ülkemizde zaman zaman kuraklıklar yaşanmaktadır. Bu türlü sıkıntılardan kurtulmak için zekatlarımızı İslam şeriatına uygun bir şekilde vermemiz şarttır.

İffetlerimizi Haramdan Koruyor muyuz?

“Onlar iffetlerini (haramdan) korurlar. Ancak eşleri yahut sahip oldukları (cariyeler) ile ilişki kurarlar. Çünkü bunlarla ilişkiden dolayı kınanmazlar. Bunun dışına çıkmak isteyenler olursa, işte onlar sınırı aşanlardır.” (Müminun, 23/5-6-7)

Toplumumuzda gayri meşru ilişkiler (zina) yayılmaktadır. Batı toplumunu medeniyet diye taklit etmek bize dayatılan bir anormalliktir. Batıda serbest olan zinayı bizlere hoş göstermeye çalışan sözde ilerici geçinenler, aslında toplumun bütün ahlaki yapısının çökmesine sebep olmaktadır. Zinanın ilericiilik, çağdaşlık ve modern olma olarak gösterilmesi toplumun ahlak yapısının çökmesi için yapılan bir sabotajdır. İslam'ı ülkemizden silah zoruyla söküp atamayanlar, insanlarımızın İslami ahlakını sabote etmek için zinayı yaymaya çalışmaktadırlar. Bu propagandalara karşı Müslümanlar uyanık olmalıdırlar.

“Zina eden erkek, zina eden veya müşrik olan kadından başkası ile evlenemez. Zina eden bir kadın da ancak zina eden veya müşrik olan erkek ile evlenebilir. Bu müminlere haram kılınmıştır.” (Nur, 24/3)

Bu konuda bir hadis-i şerifte şöyle denilmektedir: *“Bir millette zina ortaya çıkar ve aleni işlenecek bir hale gelirse, mutlaka o millette taun hastalığı yaygınlaşır ve onlardan önce gelip geçmiş milletlerde görülmeyen hastalıklar yayılır.”*

Toplumumuzda yayılan ve gün geçtikçe daha da etkili olan kanser hastalığı acaba bu hadisin gereği olarak ülkemizde zinanın yayılmasının bir sonucu olabilir mi? Bu gibi toplumu saran ve insanların karşı tedbir almalarında yetersiz kaldıkları hastalıklarda, mutlaka İslam'ın haram kıldığı zina gibi eylemlerden uzaklaşmaya çalışılmalıdır. Çünkü insan ilmi Allah'ın takdir ettiği bela ve musibetleri önleyebilecek bir güce ve kuvvete sahip değildir.

Bugün dünyayı tehdit eden Korona virüsü de bu bağlamdadır. Dünyada zinanın artması bu türlü yeni hastalıkların ortaya çıkmasına neden olmaktadır.

Günümüzde toplumumuzda muta (geçici nikah) cazip hale getirilmeye çalışılmaktadır. İnsan nefsinin en zayıf tarafı olan karşı cinse istek duyması, kolaylıkla suistimal edilebilir bir husustur. İşte muta nikahı da bu suistimallerden birisidir. Muta nikahı geçici bir süre için yapılır. Bu fiil İslam'a tamamen aykırıdır. Çünkü İslam'da nikah ebedi bir müddet için yapılır. Talak (boşanma) Allah Teâlâ'nın hiç sevmediği, fakat bazı durumlar için izin verilen bir işlemdir. Bu nedenle üç günlük, bir günlük, bir yıllık, bir temaslık gibi bir müddet ile sınırlanan nikah İslam'da haramdır. Bu çeşit nikah zinayı andırır ve toplumdaki aile müessesesini bozar.

Bu nedenle İslam meşru evlilikleri öngörmektedir. Ancak ekonomik zorluk gençlerin evlenmelerini engellemektedir. Bu durumda zengin Müslümanların görevi, ekonomik güçlerini gençlerin evlenmelerine ortam hazırlayacak olan yatırımlara ve eylemlere yönlendirmektir. Burada büyük bir sevap vardır ve bu ahiretteki kurtuluş için büyük bir yatırımdır.

Gözlerimizi Haramdan Çevirebiliyor muyuz?

“Resûlüm! Mümin erkeklere gözlerini harama dikmemelerini, ırzlarını da korumalarını söyle. Çünkü bu kendileri için daha temiz bir davranıştır.” (Nur, 24/30)

“Mümin kadınlara da söyle, gözlerini harama bakmaktan korusunlar, namus ve iffetlerini esirgesinler. Görünen kısımları müstesna olmak üzere ziynetlerini teşhir etmesinler. Başörtülerini yakalarının üzerine kadar örtsünler. Ey Müminler! Hep birlikte Allah'a tövbe ediniz ki kurtuluşa eresiniz.” (Nur, 24/31)

İnsanları günahı sevk eden ve onu harama iten en önemli organ gözdür. Gözün gördüğü şeyler insanın beynine ve kalbine hemen etki eder. Bu nedenle insan, kalbinin ve ruhunun selameti için, gözünü haramlara bakmaktan men etmesi gerekir. Bunun için fiziksel bir engel koymak imkânsızdır. O zaman kişi kendi gayretiyle nefsinin bu türlü haramlara bakma eğiliminden korumalıdır.

Bugün çevremizde ve televizyon, cep telefonlarının ekranlarında İslam şeriatına göre giyinmeyen insanlara sıkça rastlanmaktadır. Bu insanlara bakmak yukarıdaki ayetlerin gereği olarak erkek ve kadınlara yasaklanmıştır. Ekranları çıplak kadın ve erkek figürleri doldurmaktadır. Bunlar maalesef herkes tarafından seyredilmektedir. İslam bu seyretmeyi yasaklamıştır. Bunun nedeni insanın nefsinin kolaylıkla bu bakışlarla günaha sapabilmesidir. Seyredilen İslam dışı görüntüler insanın beyninde yer eder. Bu görüntüleri şeytan daima aklımıza getirir ve nefsin haram şeyleri arzu etmesine neden olur. Nefsin bu haram ve kötü olan arzuları insanı yoldan çıkarır. Bu arzuların etkisi altında olanların namazlarında huşû içinde olmaları mümkün değildir. Toplumsal ilişkilerde sağlıklı ve insani davranışlarda bulunmaları da mümkün değildir. Toplumumuzdaki şiddet, taciz ve cinayetlerin büyük bir kısmının altında nefsin bu çeşit haram istekleri yatmaktadır.

İnternete giren insanların çoğu cinsel içerikli, şehvet ve keyif verici yayınlara muhatap olmaktadır. Bunlar ister istemez insanları etkilemektedir ve harama sapmalarına neden olmaktadır. Bunlara karşı yasal engellemelerin yanı sıra eğitim de şarttır. Bu yayınların sebep olacağı olumsuzluklar iyice analiz edilerek insanlara anlatılmalıdır. Burada en büyük görev devlete ve aileye düşmektedir. Toplumun sağlıklı ve güçlü olabilmesi için insanlar arasındaki ilişkilerin İslami kurallara uygun olarak düzenlenmesi gereklidir. Bunun için televizyon ve internetteki yayınların İslami ölçülere uygun olarak yapılması gereklidir. Bazılarına göre bu gericilik olarak algılanabilir. Fakat bu tamamen yanlış bir algıdır. Çünkü aksi halin, toplumu bugün ne durumlara getirdiğini görmekteyiz. Ülkemizde kadın taciz ve cinayetleri artmakta, uyuşturucu ve alkol tüketimi tavan yapmaktadır. Bunlara engel olmanın tek yolu vardır o da, İslam'ın temel yasak ve emirlerini uygulamaktır.

Bu düşünceye karşı olan ve inanmayan insanlar, batıyı örnek olarak göstermektedirler. Bu insanlar batının modern hayatını kendilerine örnek almakta ve bunu kurtuluş olarak görmektedirler. Fakat unutulmasın ki, örnek aldıkları Batı'nın insanları 19. asra kadar insan etini pazarlarda satıp yiyorlardı. İnsanları köle olarak alıp satıyorlardı. Tuvalet artıklarını sokaklara atıyordu. Bu nedenle sokakları pislik içindeydi. Evlerinde tuvalet yoktu. Aynı çağlarda İslam ülkeleri temizlik ve aydınlık içindeydi. Fakat son iki asırda batının silah zoruyla Afrika ve Asya'da ki güçsüz ülkeleri sömürmesi onları zenginleştirdi. Ancak İslam ülkeleri özellikle Osmanlı Devleti, sömürgecilik İslam'a aykırı olduğu için bunu yapmadı. Bu da Batı ile Doğu arasındaki zenginlik farkını çoğalttı. Bugün bu farka bakıp da medeniyeti batıda arayanlara tarihi biraz daha geniş bir çerçevede içinde incelemelerini tavsiye ederiz.

Bu bağlamda başörtüsü konusu da toplumumuzda tartışılmaktadır. Batı hayranı olanlar, başörtüsünü bir paçavra ve gericiliğin bir simgesi olarak görmektedirler. Başını açmakla kadının özgür olacağını söylemektedirler. Soyunmak, dekolte gezmek onlara göre medeni ve modern olmanın bir gereği olmaktadır. Bu gafiller, batı hayranlığı ile yüz seneden beri bu ülkenin hiçbir zaman bağımsız olmadığını, kendi kültürünü unuttuğunu, batının kültürel kölesi olduğunu görememektedirler.

Batı kapitalizmi kadını bir cinsel obje olarak görmekte ve para kazanmak için bir alet olarak kullanmaktadır. Bu nedenle insanları tahrik ederek, beyinleri cinsellikle uyuşturarak istediği şeyleri yaptırmaya çalışmaktadır. Bütün reklamlarda dekolte giyimli kadınlar kullanılmaktadır. Her reklamda kadının cinselliği öne çıkarılmaktadır. Araba reklamlarında çıplak mankenler görülmektedir. Fakat satıcı araba ile birlikte bu mankeni satmamaktadır. O halde amaçları nedir? Amaçları böylece seyredenleri etkilemek istemeleridir. Böyle bir oyunu seyredenler, bunu modernlik zannettikleri için nefislerinin ve şeytanın emirlerinin esiri olmaktadır.

Ancak Müslümanlar böyle düşünmüyorlar. Müslüman hanımların başörtüsü onları koruyan bir nurdur. Müslüman hanımların örtünerek, tesettüre girerek kendisinin bir cinsel obje olarak görülmesini engellemektedir. Bir kadın ancak bu şekilde gerçek kimliğine sahip olabilir. Eğer kadın cinsel tahrik oluşmasına mani olursa, o zaman bir insan olarak görülür ve ona bir insan olarak davranılır. İşte medeniyet budur. Toplumumuzda kapalı hanımlara hala bu saygı mevcuttur. Otobüslerde, vapurlarda insanlar kapalı hanımlara öncelikle oturacak yer vermektedirler. Bu toplumumuzda asırlarca birikmiş olan İslam terbiyesinin bir sonucudur. Bu birikim, batılılar ve onların hayranı olanlar istemese de devam edecektir. Bu nedenle hanımların başörtüsü ve tesettürü onların hem dünyada hem de ahirette kurtuluş vesileleridir. Bu yukarıda söz konusu ettiğimiz ayetin bir hükmüdür.

Toplumda görülen bu türlü olumsuzluklar aslında birer fitnedir. Fitneler konusunda şu sahih hadis vardır: *“Fitneler tıpkı (kamyıldan örülen) hasır gibi, (insanların kalbine) çubuk çubuk atılır. Hangi kalbe bir fitne nüfus ederse onda siyah bir leke hasıl olur. Hangi kalp te onu reddederse, onda beyaz bir benek hâsıl olur. Böylece iki ayrı kalp ortaya çıkar: Biri cilalı taş gibi bembeyazdır; dünya durdukça buna hiçbir fitne zarar veremez. Diğeri ise, alaca siyahtır. Tepetakla duran testi gibidir; bu kalp, ne iyiyi iyi bilir, ne de kötüyü kötü. O, hevadan (beşeri değerlerden) kendisine ne yutturulmuşsa, onu (hak veya batıl) bilir.”* Bu hadis gereğince, Müslümanlar bu fitnelere karşı uyanık olmalıdırlar, kalplerini bu fitnelere karşı korumalıdırlar ki kurtuluşa erebilsinler.

Emanet ve Sözlerimizi Yerine Getiriyor muyuz?

“O müminler üzerlerindeki emanetleri gözetirler verdikleri sözleri tam olarak tutarlar.” (Müminun,23/8)

Emanet insanların güvenle üstlendikleri şeyin adı; verdikleri söz ise, hangi durumda olursa olsun bir şeyi korumak ve kollamaktır. Bu nedenle emanet ve sözlerin yerine getirilmesi, toplumda düzenin, güvenin ve istikrarın sağlanması için şarttır. Ancak günümüzde buna aykırı bir çok örneklerle karşılaşırız. İnsanlar emanete hıyanet içinde olurlar. Yani kendilerine güvenilir olarak verilen şeyleri muhafaza etmiyorlar. Verdikleri sözde durmuyorlar. Bu durumda insanların birbirine olan güven duygusu ortadan kalkıyor, herkes huzursuz oluyor.

Bir Müslüman yukarıdaki ayetin hükmüne uymak zorundadır. Aksi halde büyük bir kul hakkının altında kalır. Bu da kendisi için ahirette ödemek zorunda kalacağı bir borç demektir.

“Yapamayacağınız şeyi söylemeniz Allah katında pek büyük bir gazap sebebidir. (Şaff, 61/3)

“Ahdi de yerine getirin. Muhakkak ki ahitte mesuliyet vardır. (İsra, 17/34)

“Emanetlerine ve ahitlerine riayet edenler.” (Mearic, 70/32)

“Herhangi bir millet Allah ve Resul'ünün ahdini bozarsa, Allah Teâlâ Hazretleri o millete kendilerinden olmayan bir düşmanı musallat eder ve ellerindeki servetlerinin bir kısmını onlardan alır.” (Hadis)

“Sözünü tutmamak münafıklık alametlerinden biridir.” (Hadis)

“Biz emaneti göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten korktular. İnsan onu yükledi. İnsan gerçekten çok zalim ve çok cahildir.” (Ahzap, 33/72)

Bu ayette emanetten kast edilenin, şer'i yükümlülükler ve gözetilen dini işler olduğu ifade edilir. Bu emanetlerin gözetilmesi gereken haklardır. Bu emanetlerin başında akıl gelmektedir. Nitekim insan akıl sayesinde diğer canlılardan üstün tutulmuştur. Sonra da tevhid, ahiret gününe iman, namaz, zekat, oruç, hac, cihad, doğru sözlü olmak, fuzuli şeylerden dilini korumak, emanet bırakılan malları gözetmek, sözünde durmak, yasaklara dikkat etmek, namusunu korumak, dürüst olmak ve diğer sorumluluklar gelmektedir.

Bu emaneti insan dışında hiçbir varlık kabul etmemiştir. Çünkü onlar hakkını yerine getirememekten dolayı azaba maruz kalmaktan korku ve endişe duymuştur. Ancak bu emaneti bünyesinin zayıflığına ve güçsüzlüğüne rağmen insan yüklenmiştir. İnsan bu emanete sahip çıkamamış, hakkını gözetememiş ve akıbetinin içyüzünü kavrayamamıştır. Bu nedenle zalim ve cahildir.

Bu gerçeği bildikten sonra, Müslümanlar bu İslam emanetine sahip çıkmalı ve hakkını vermelidir. Bu da ancak İslam'ın emir ve yasaklarına harfiyen uymakla mümkündür.

Fakat insanların büyük bir kısmının bu emanete sahip çıkmadıkları açık olarak görülmektedir. Çünkü İslam menfaat karşılığı veya hevesler ve şeytana uyularak terk edilmektedir. Böyle insanların cahil ve zalim olduklarını Kuran bildirmektedir. Bunun sonucu da kötü bir azaptır.

Bu tehdidi insanlar yakın zamanda hissetmedikleri için boş vermektedirler. Fakat kendilerine biçilen ömür sona erip toprağa girince gerçeği göreceklerdir. Ancak orada artık iş işten geçmiş olacaktır. Mezara girmeden dünyada insan kendini aklamalıdır. Bu da İslam'ın emanetlerini korumakla mümkündür. Yukarıdaki ayetin devamında Ahzap suresinin son ayetinde Allah Teâlâ mealen şöyle buyurmaktadır:

"Allah münafık erkeklerle münafık kadınlara, müşrik erkeklerle müşrik kadınlara azap edecek; mümin erkeklerle mümin kadınlara da tevbelerini kabul edecektir. Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir." (Ahzap, 33/73)

Bu ayete göre emanetin sorumluluğundan kurtulmak için mümin olmak ve işlenen günahlardan tövbe etmek gerekmektedir. Mümin olmanın ne demek olduğunu da Müminin suresinin başındaki ayetlerde anlatılmaktadır. Müminler hata işledikleri zaman da hemen tövbe etmeli ve af dilemek için Yaraticısına yönelmelidir. Kurtuluş ancak böyle mümkündür.

Yediğimiz Lokmalar Helal mi?

“Sana kendilerine neyin helal kılındığını soruyorlar. De ki : Size iyi ve temiz şeyler helal kılındı.” (Maide, 5/54)

“Allah'ın size verdiği rızıklardan helal ve temiz olarak yiyin ve inandığınız Allah'tan korkun.” (Maide, 5/88)

“Ey iman edenler! Size verdiğimiz rızıkların hoş ve temiz olanlarından yiyin ve Allah'a şükredin, eğer yalnız O'na kulluk ediyorsanız.” (Bakara, 2/172)

“Ey insanlar! Allah'a karşı muttaki olun ve dünyevi talepte mutedil olun. Zira hiçbir kimse yoktur ki Allah'ın kendisine takdir ettiği rızkını eksiksiz elde etmeden ölmüş olsun. Rızkı gecikse bile ona mutlaka kavuşacaktır. Öyleyse Allah'tan korkun ve talepte mutedil olun. Gayri meşru yollara sapmayın, helal olanı alın, haram olanı terk edin.” (Hadis)

Helal lokma nedir? Bu sorunun cevabı iki kısımdır:

1) Yenilen lokmayı elde etmek için takip edilen kazanç yolunun İslam'a uygun olması lazımdır. İslam'a aykırı yoldan elde edilen kazançlarla alınan rızık maddelerinin yenmesi helal olmaz. Örneğin faiz kazançları, yalan söyleyerek yapılan ticaretten elde edilen kar, insanları kandırarak elde edilen kazançlar, hırsızlık veya dolandırıcılık yaparak elde edilen kazançlar, rüşvet verilerek elde edilen kazançlar ve bu türlü İslam'a göre haram ve yasaklanmış yollardan kazanılan gelirler ile temin edilen gıdaların yenmesi helal değildir.

2) Yenen gıda maddelerinin helal ve temiz olması. Örneğin İslam'da kan, domuz eti, ölmüş hayvan eti ve Allah adından başkasına göre kesilen hayvanın eti haramdır. Bunların yenmesi yasaktır. Aynı şekilde temiz olmayan gıdaların tüketimi de haramdır.

Günümüzde bu iki husus dikkate alınırsa helal lokma bulmak gerçekten zordur. Çünkü kazançlarımızın ne kadar doğru yoldan kazanıldığına dikkat ediyor muyuz? Toplumda buna dikkat edilmediğine maalesef şahit oluyoruz. Müslümanların ticaretlerinde tamamen dürüst davranmadıkları her tarafta rastlanmaktadır. Çok az bir kimse bundan istisnadır. Müslüman olduğuna dış görünüş ile karar verilen insanlar, maalesef ticaretlerinde hile ve yalana başvurumaktadırlar. Bu ticaret ile kazanılanlar helal olmaz.

Tükettiğimiz gıdaların da helal olup olmadıklarında şüpheler mevcuttur. Domuz etinin birçok gıdaya karıştırıldığı söylenmektedir. Birçok gıdanın sağlığa aykırı maddeler ve katkıları içerdikleri biliniyor. Bu durumda temiz ve helal gıda bulmak için titiz olmak zorundayız. Temiz ve helal gıdalar teşvik edilerek, onları üretenlere ekonomik katkının yapılması gereklidir.

Müslüman kardeşlerimizin helal lokma yemeleri için yukarıdaki iki hususa dikkat etmeleri çok önemlidir. Çünkü insan vücuduna giren haram lokmalar o vücudun bütün manevi ve dolayısıyla maddi düzenini bozar. Bunun sonunda hastalıklar ve bunalımlar ortaya çıkar. Tasavvuf ehli olan sufiler, haram lokma yedikleri zaman manevi zuhuratların ve keşiflerin nasıl kaybolduğunu söylemektedirler. Bundan dolayı maddi ve manevi hayatımızın huzurlu ve sağlıklı olması için yediğimiz lokmaların helal olmasına aşırı derecede önem göstermeliyiz.

Yukarıdaki hadiste belirtildiği gibi, insanın rızkı neyse nasıl olsa ona gelecektir. Bu nedenle rızkın helalini talep etmek, onu helal yollardan elde etmeye çalışmak Müslümanın görevidir. Hırsla kapılarak, fazla kazanç elde etmek için İslam'a aykırı yollara başvurmak akıllı bir insanın işi değildir. Çünkü insanın rızkı boğazından geçen lokmalardır. Elindeki para ne kadar çok olursa olsun, kendi boğazından geçecek lokma sayısı belirlidir. İstese de daha fazla lokma geçmez. Çünkü herkesin rızkı ezelde tespit edilmiş ve dünyada uygulanmaya konulmuştur. Burada imtihanı kazanmak için helal kazanç ve helal gıda kriterlerine uymak her Müslüman için olmazsa olmaz bir husustur.

Peygamberimizin Sünnetine Sahip Çıkıyor muyuz?

“Şanım hakkı için muhakkak ki size Resulallah'da, Allah'a ve son güne ümit besler olup da Allah'ı çok zikreden kimseler için pek güzel bir örnek vardır.” (Ahzab, 33/21)

“Bu sebeple Peygamber size ne verirse ve ne getirirse onu alın ve sizi neden sakındırırsa ondan da elinizi çekin.” (Haşr, 59/7)

“Kim Peygambere itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur.” (Nisa, 4/80)

“Ey Peygamber, şüphesiz ki sen insanları Allah'ın dosdoğru yoluna ulaştıracaksın.” (Şura, 42/52)

“Size iki şey bıraktım, onlara sarıldığınız sürece sapıklığa düşmezsiniz. Allah'ın kitabı ve benim sünnetim.” (Hadis)

“Bana itaat edenler cennete girer, bana karşı gelenler cenneti istememiş demektir.” (Hadis)

Yukarıdaki ayet ve hadislerden anlaşılıyor ki Peygambere uymak Allah'ın emridir. Peygambere uymak ne demektir? Onun bütün hayatı boyunca yaptığı işleri yapmak, onun yapmadığı, uzak durduğu şeyleri yapmamaktır. Yani onun bize verdiği şeylere almak, sakındırdığı şeylerden uzak durmaktır. Buna Peygamberin sünneti diyoruz. Peygamberin sünneti bugün geniş bir literatür halinde, sahih hadis kitaplarında yazılıdır. Bunları öğrenip uygulamamız gereklidir.

Bugün Müslümanların büyük bir kısmı sünnetin dışında yaşamaktadırlar. Hatta Peygamberin sünnetinin ne olduğundan haberleri yoktur. Müslümanlar Peygamber anılınca hemen salavat getirirler. Bu güzel bir şeydir. Ancak hayatımızı Peygamberin sünneti doğrultusunda yaşamamız da önemlidir. Eğer cenneti istiyorsak Resule itaat etmemiz gerekir. Bugünkü davranışlarımızda sünnete aykırı birçok durumlar vardır. Örneğin birbirine mahrem olmayan kadın ve erkekler bir arada sohbet etmektedirler, çalgılı eğlenceler tertip edilmektedir, televizyonda açık saçık filmler izlenmektedir, faizin bir kısmını helal gösterip yenmektedir, yalan konuşmakta ve insanlar aldatılmaktadır, başkalarının haklarına ve hukukuna tecavüz edilmektedir, güçsüzler ezilmektedir. Bu türlü olaylara toplumumuzda yaygın olarak rastlanmaktadır. Bunlar sünnete aykırıdır ve Peygambere itaat etmemektir. Öyleyse bizler bu davranışları yaparak cenneti istemiyoruz muyuz? Bunların sonuçlarının nasıl üzücü olduklarını ahirette anlayacağız ama iş işten geçmiş olacak. Bu nedenle Müslümanlar akıllarını başlarına devşirmelidir. Bir an evvel Peygamberin yolu olan sünnete sarılmalıdır. Bunun için sahih bir hadis kitabını iyice incelemeli ve yapması gereken şeyleri öğrenmeli ve uygulamalıdır.

Allah Yolunda Cihad Ediyor muyuz?

“Ey iman edenler! Sizi (hem bu dünyada hem de öteki dünyada) şiddetli azaptan koruyup kurtaracak bir ticaret göstereyim mi? Allah'a ve Peygamberine inanır, Allah yolunda malınız ve canınızla gayret gösterirsiniz (Cihad). Bu sizin için en iyi harekettir, keşke bilseydiniz. Eğer böyle yaparsanız Allah günahlarınızı bağışlayacak ve size ahirette altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacaktır. İşte bu en büyük kurtuluştur.” (Saff, 61/10-13)

Peygamberimize şöyle soruluyor: “*Ya Resulallah! Hangi amel daha faziletlidir?*” Cevabında şöyle diyor Peygamberimiz: “*Allah'a iman ve Allah yolunda cihattır.*”

Peygambere şöyle soruluyor: “*İnsanların hangisi daha üstündür?*” Cevabında şöyle diyor Peygamber: “*Allah yolunda canıyla ve malıyla cihad eden kimse.*”

Yukarıdaki ayet ve hadisler Allah yolunda cihad etmenin ne kadar önemli ve değerli olduğunu belirtmektedirler. Müşrikler ve kafirler nasıl Müslümanlara karşı İslam'ı yıkmak için uğraşıyorlarsa, Müslümanlar da bunlara karşı topluca mücadele içinde olmalıdırlar. Allah yolunda cihad ederken ölen şehit olur. Şehitlerin Allah katında ne kadar kıymetli olduğu bilinmektedir. Cihad etmek yetmiş yıl nafile namaz kılmaktan daha hayırlıdır. Bir hadiste cennetin kılıçların gölgesi altında olduğu bildirilmektedir.

Cihattan anlaşılan İslam karşıtlarının İslam'ı yok etmek için nasıl savaşıyorlarsa, aynı şekilde mukabele etmektir. Onlar kavgaya silahlarla geliyorsa aynı silahlarla karşı koymalıdır. Bunun için de donanımların önceden hazır edilmesi gerekmektedir. Müşrikler ve kafirler İslam'ı yok etmek için bazen silahlı saldırılar yapmakta, bazen de Müslümanların arasına fitne sokarak onları içten yıkmaya çalışmaktadırlar. Her ikisinde de karşı koymak için hazırlanmalıdır.

Bosna'daki Müslümanların katledilmesinin nedeni, ellerindeki silahları Birleşmiş Milletlere teslim etmeleridir. Eğer ellerinde silahları olsaydı, böyle bir katliama uğramayacaklardı. Nitekim Türkiye'nin kendilerine silah göndermesinden sonra katliam durmuştur. Bu dünyada düşmanların sözlerine güvenmemek ve onlara karşı daima donanımlı olmak zorundayız.

Son asırlarda İslam'ı silah zoruyla yok edemeyeceklerini anlayanlar, Müslümanlar arasında fitne çıkarmak ve İslam'ın temel inanışlarını değiştirmek için çabalar göstermektedir. Bunlara karşı Müslümanlar uyanık olmalıdır. Mezhep kavgalarından uzak durmalıdır. Kuran'ın ve sünnetin ne demek istediğini iyice anlamaya çalışmalıdır. Bunun için ehli sünnet alimlerinin yazdıkları kitapları okumalıdır.

Batının ilmine ilimle cevap verilmelidir. İslam'ı lekeleyecek terör ve radikal davranışlardan uzak durmalıdır. Unutulmamalıdır ki Müslümanların teröre bulaşmalarını emperyalistler istemektedirler. Bunların oyununa gelinmemelidir. İslam'ın bütün güzellikleri bütün dünyaya gösterilmelidir. İşte bu, Allah yolunda cihaddır. Karşılığı şeksiz ve şüphesiz cennettir.

Yalan Konuşmaktan Kaçınıyor muyuz?

“Bilmediğin şeyin ardına düşme, çünkü kulak, göz ve kalp hepsi sorumludur. Kıyamette sorguya çekilecektir.” (İsra, 17/36)

“İnsan hiçbir söz söylemez ki, yanında onu gözetleyen, dediklerini kayda geçiren bir melek hazır bulunmasın.” (Kaf, 50/18)

Bir hadiste şöyle buyrulmaktadır: *“Dört huy vardır ki bunlar kimde bulunursa o kişi tam münafık olur. Kimde bu huylardan birisi bulunursa, onu terk edinceye kadar o kişide münafıklıktan bir sıfat bulunmuş olur:*

1) Kendisine bir şey emanet edildiğinde ona ihanet eder,

2) Konuştuğunda yalan söyler,

3) Söz verince sözünden döner,

4) Düşmanlıkta haddi aşar, haksızlık yapar.”

“Evinden çıkıp etrafa yalanlar yayan kişi yarın ahirette avurdu, burnu ve gözleri demir çengelle yarılacaktır.” (Hadis)

Yalan söylemek münafıklık alametlerinden biridir. Sözde ve işte doğruluk hayra ve üstün iyiliğe yöneltir. İyilikler insanı cennete iletir. Kişi doğru söyledikçe Allah katında Sıddık (doğrucu) diye kaydedilir. Yalancılık insanı yoldan çıkarır, bunun sonu da cehennemdir. Kişi yalancılığı alışkanlık edinirse Allah katında çok yalancı (kezzab) diye yazılır. Bu nedenle yalanı terk etmek, söz ve davranışlarda doğru olmak Müslümanın görevidir.

Ancak bugün toplumumuzda yalan söylemek çok doğal hale gelmiştir. Ticarete ve sosyal ilişkilerde çok fazla yalan konuşulmaktadır. Yalan rüyalar anlatılarak, yalan zuhuratlar anlatılarak insanları kandıran ve kendisini hoca olarak tanımlayan insanlar vardır. Bu yalanlar toplumun düzenini sarsmaktadır. Toplumda güvensizlik ve huzursuzluğa neden olmaktadır ve toplumda bereketi yok etmektedir. Bu nedenle Müslümanlar kendilerini yalan hastalığından kurtarmalıdır. Bunun için konuştuklarını kayıt eden iki meleğin daima onunla birlikte olduğunu unutmamalıdır. Bu kayıtlar yarın ahirette kendisine gösterilince ne duruma düşeceğini düşünmelidir. Hiçbir Müslüman yarın ahiretteki yalancılıkla damgalanmak istemez. Fakat bunun için dünyada iken bu hastalıktan kurtulmalıdır.

Yetime, Fakire ve Düşkünlere Yardım Ediyor muyuz?

“Müminlere kol kanat ger ve onları koru.” (Hicr, 15/58)

“O halde yetime haksızlık yapma ve yüzünü ekşitme, yardım isteyen de boş çevirme.” (Duha, 93/ 9-10)

“Gördün mü şu dini ve ahiretteki ceza ve mükafatı yalan sayanı. İşte o tip kimseler yetimi itip kakarlar. Fakir ve muhtaçları doyurmaya çalışmadıkları bir yana başkalarını da teşvik etmezler.” (Maun, 107/1-3)

Peygamberimiz bir gün: *“Ben ve yetimi himaye eden kimse, cennette şöylece beraber bulunacağız”* buyurdu ve işaret parmağı ile orta parmağını aralarını biraz aralayarak gösterdi.

“Kocasız kadınlarla, yoksulların işlerine yardım eden kimse, Allah yolunda cihad etmiş gibi sevap kazanır.” (Hadis)

“Zenginlerin davet edilip fakirlerin çağırılmadığı düğün yemeği ne fena bir yemektir.” (Hadis)

“Allah’ım! İki zayıf kimsenin, yetimle kadının hakkını yemekten herkesi şiddetle sakındırıyorum.” (Hadis)

“Fakirleri kollayıp gözetiniz. Aranızdaki zayıflar sayesinde Allah'tan yardım görüp ve rızıklandığınızdan şüpheniz olmasın.” (Hadis)

Yetime, fakire ve düşkünlere yardım etmek, onlara kol kanat germek Müslümanın görevidir. Onlara yardım edenin cihad sevabı alacağı hadislerde bildirilmektedir. Bu nedenle toplumdaki fakir ve düşkünlerin kollanması ve onların da diğer insanlar gibi yaşam koşullarına sahip olunmasına çalışmak bir görevdir. Bu toplumda huzuru ve bereketi artırır. İnsanları güven içinde yaşayan toplumlar her zaman birbirlerini korurlar ve bu nedenle güçlüdürler. Bu nedenle yukarıdaki ayetler ve hadislerde belirtilen hususlara uymak Müslümanlar için şarttır.

Günümüzde bunların tersini görmekteyiz. Bir yandan lüks eğlenceler, şatafatlı düğünler, ziyafetler yapılırken bir yandan da çöp kutularında yiyecek arayan insanlara rastlanmaktadır. *“Komşusu aç iken kendisi tok olan bizden değildir.”* diyor Allah Resulü. Bu nasıl bir çelişkidir ki, sokakta yatan insanlar varken zenginler yataklarında rahat uyuyabilmektedirler. Oysa Allah'ın bizlere verdiği rızıkların, aramızdaki zayıflar sayesinde olduğunu, böylece de fakir ve yoksulları kollamamız gerektiğini bilmiyor muyuz?

Bizim atalarımız fakir insanların aç kalmaması, barınması ve evlenmesi için vakıflar kurmuştur. Sokak hayvanlarının barınması ve beslenmesi için vakıflar kurmuştur. Ormandaki vahşi hayvanların aç kalmaması için vakıflar kurmuştur. Biz ise bugün atalarımızı küçümseyerek, bazen onlara hakaret ederek keyif sürüyor ve etrafımızdaki fakir ve yoksulları görmezlikten geliyoruz. Böylece modern ve ilerici olduğumuzu ilan ediyoruz. Bu nasıl bir gaflettir? Ey insanoğlu! Uyan ve Hakk'ın emirlerine uy ki, dünya ve ahiret hayatın huzurlu olsun. Aksi halde seni çok kötü bir son beklemektedir.

İlim Sahibi Olmaya Çalışıyor muyuz? Okuyor muyuz?

“Ey Rabbim! İlmimi artır de .” (Taha, 20/114)

“Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?” (Zümer, 39/9)

“Allah hakkında hayır dilediği kimseye din hususunda büyük bir anlayış verir” (Hadis)

“Yalnız şu iki kimseye gıpta edilir: Allah'ın kendisine ihsan ettiği malı hak yolunda harcıyıp tüketen kimse; Allah'ın kendisine verdiği ilimle yerli yerince hükmeden ve onu başkalarına da öğreten kimse.” (Hadis)

“Kim ilim tahsil etmek için bir yola girerse, Allah o kişiye cennetin yolunu kolaylaştırır.” (Hadis)

“Dünya ve onun içinde olan şeyler değersizdir. Sadece Allah'ı zikretmek, O'na yaklaştıran şeyler, ilim öğreten alim ve öğrenmek isteyen öğrenci bundan müstesnadır.” (Hadis)

“Yaratan Rabbinin adıyla oku! O insanı bir kan pıhtısından yarattı. Oku! İnsana bilmediklerini belleten, kalemle yazmayı öğreten Rabbin en büyük kerem sahibidir. (Alak, 96/1-5)

Alak suresinin bu ayetleri Kuran'da ilk nazil olan ayetlerdir. Bu ayetlerde Cenabı Hakk Resul'ünün okumasını emretmektedir. Peki ne okunacaktır? O zaman için Resul'ün okuyacağı şey Kuran'dır. Bugün için Müslümanların okuyacağı birçok şey vardır. Başta Kuran-ı Kerim olmak üzere sahih hadis kitapları ve ehli sünnet İslam alimlerinin yazdıkları kitaplardır. Peygambere emredilenler aynı zamanda onun ümmeti olan Müslümanlara da emredilmiş demektir. Bu nedenle bizim de söz konusu kitapları okumamız farzdır. İşte böylece ilim öğrenilir. İslam bakımından imandan sonra ilim sahibi olmak Müslümanın en önemli görevidir. İlim sayesinde insan doğru yolu bulur ve uygular. İlim sahibi olmayanların ibadetleri ve amelleri eksik kalır. Çünkü ilim sahibi olmadıklarından uygulamalarının eksik ve yanlış olduklarını fark edemezler. Dolayısıyla okumak ve ilim sahibi olmak Müslümanlara farz kılınmıştır.

Peygamber Kuran'ı ezberden okurdu, fakat yazıyı bilmezdi. Kuran'ı başka yerlerden okuyup yazdı demesinler diye Allah Teâlâ onu ümmî olarak yaratmıştır. Ancak Allah Teâlâ Peygamberine ledün ilmini öğretmiştir ve bu nedenle Peygamber çok derin maddi ve manevi bilgilere sahip olmuştur. Nitekim Nisa suresinde “*Ve sana bilmediğini öğretmiştir. Allah'ın lütfu sana gerçekten büyük olmuştur.*” (Nisa, 4/13) ayeti buna işaret etmektedir.

Allah Teâlâ insanlara kalemle yazmayı öğretmiştir. Bunun sayesinde ilim insandan insana yazmak suretiyle intikal etmiştir. Şöyle denilmiştir: “İlim bir avdır, yazı ise onun bağlanmasıdır.” Şair şöyle diyor:

Eskimiş kitap yoktur zamanla,

Bakî kalır tek onun yazdığı, zamanla.

Yazarsan hoş şeyler yaz,

Sevindirsin seni kıyamette yazmanla.

Alimlerden birisi der ki: “Kan pıhtısından yaratılma ile kalemle öğretme olayı arasında uygunluk şuradan kaynaklanmaktadır: İnsanın en aşağı bulunduğu merteye bir kan pıhtısı durumundaki mertebesidir. En üstün makamı ise alim olduğu makamdır. Allah Teâlâ insana onu kan pıhtısı gibi en aşağı mertebeden alıp ilim öğrenmek gibi en üstün mertebeye çıkarmak sureti ile kendisine vermiş olduğu nimeti hatırlatmaktadır.”

Bugün Müslümanların İslami ilimlerden habersiz oldukları maalesef görülmektedir. Kimse okumak ihtiyacı duymuyor. İlahiyatçıların söyledikleri ile yetinmeye çalışılıyor. Oysa her hocanın söylediği ne kadar doğrudur? Bunları çeşitli sağlam hadis ve tefsir kitaplarını okuyarak tahkik etmeye çalış. Böylece gerçek İslami bilgileri pekiştirmiş olursun. Müslümanların bu konudaki eksiklikleri toplumda yanlış yönlere sapmalarına neden olmaktadır. İslam'ı saptıran ve hoca geçinen sahtekarların peşlerine takılmakta ve böylece hem kendilerine hem de topluma zarar vermektedirler. Ey Müslüman kardeş! Din konusunda uyanık olup doğru İslam'ı öğrenmeye çalış ki bu sahtekarların peşinden gitmeyesin.

Okumak, ilim sahibi olmak ve yazmak Müslüman olmanın bir parçasıdır. Bu Rabbimizin bize verdiği en büyük nimettir. Çünkü O, en büyük Kerem sahibidir. O'nun nimetlerinin hepsi karşılıksızdır. O'nun nimet vermesi herhangi bir amaç gütmek ile ilgisi yoktur.

Ey Müslüman kardeş! Şimdi bu nimetlere duyarsız olma. Oku, ilim sahibi ol ve bildiklerini yaz. Kim bu yolu girerse Allah'ın o kimseye cennetin yolunu kolaylaştıracağını unutma. Böylece insanlara İslam'ı tebliğ et. İslam karşıtlarının en çok korktukları budur. Onlar gerçek İslam'ın öğrenilmesini ve yayılmasını istemezler.

Bil ki Cenab-ı Hakk Kuran'da, dinde anlayış, ilim ve kafayı çalıştırmanın olmayışı sebebiyle kâfirleri zem edip kınamıştır:

“Böyledir, çünkü onlar akıl edemeyen (anlayışsız) bir topluluktur.” (Haşr, 59/14)

Bu ayet kafirlere hitap etmektedir. Rabbimiz bize hitap ederek de şunları söylemektedir:

“(Ey Müslüman topluluğu!) Onların kalplerinde sizin korkunuz Allah korkusundan daha fazladır. İşte bu onların kavrayamayan, anlayışsız bir topluluk olmaları sebebiyledir.” (Haşr, 59/13)

Bütün bunlar nedeni, kafirlerin kalplerinde ve kafalarında İslam fıkıh ilminin olmayışıdır. Bu nedenle akıl edemeyen, kavrayamayan, anlayışsız bir toplum olmuşlardır.

İslam'ın Ahlak Kurallarını Uyguluyor muyuz?

“Ve şüphesiz sen yüce bir ahlak üzeresin.” (Kalem, 68/4)

Yemen'e vali gönderilen Muaz bin Cebel giderken, Resulallah'ın kendisine şöyle dediğini söylemektedir: “Ayağımı üzengiye koyduğum zaman Resulallah (sav) bana son tavsiyesi şu oldu: *“Ey Muaz bin Cebel! İnsanlar için ahlakını güzelleştir.”*

“Kişi ahlakının güzelliği ile geceleyin namaz kılan ve şiddetli sıcakta oruç tutarak susuz kalan kimsenin derecesine yükselir.” (Hadis)

“Ben güzel ahlakı tamamlamak için gönderildim.” (Hadis)

“Müminlerin iman bakımından en olgun olanları, ahlak bakımından en güzel olanlarıdır.” (Hadis)

Kaside-i Bürde’de şöyle denilmektedir:

Yaratılıştan ve ahlakta tüm peygamberlere üstün oldun,

Peygamberler ilim ve keremde ona yaklaşamadılar bile.

İmam Râzî şöyle der: “Ahlak (huy) nefsanî bir yetenektir. Onunla nitelenen kişilerin güzel şeyleri yapmaları gayet kolaydır. Güzel olan şeyleri yapmak ayrı bir şey, onları kolayca yapmak ayrı bir şeydir. İyi şeylerin kolayca meydana gelmesini sağlayan hale ahlak (huy) denir. Bunlar kişide sabit ve köklü olduğu için yaratılış menzilesinde olması hasebiyle buna huluk (ahlak) denilmiştir. Hilkati uzun bir riyazat ve mücahedeye bile ihtiyaç gösterse, insanın kendisi üzere yaratıldığı şeydir. Bundan ötürü: Huy, arkadaşlık ve muamele ile değişir. Güzeli çirkin, çirkinî güzel hale getirebilir. Bu beraber olunan dost ve arkadaşların durumuna göre farklılık gösterir. Nitekim bir hadiste: “Kişi dostunun dinî üzeredir. O halde dostluk ettiği kişiye iyi baksın.” Buyurulmuştur. Bu yüzden iyi olanlarla düşüp kalkmak, iyi görülen, teşvik edilen bir durum, kötülerle arkadaşlık ise çirkin görülen, sakındırılan bir durumdur.”

Müminlerin annesi Hz. Ayşe (rah.)’ya Resulullah’ın ahlakı sorulduğunda şöyle cevap vermiştir: “*Sen Kuran okuyorsun değil mi? İşte gerçekten Resulallah’ın ahlakı Kuran idi.*”

Bu hadislerden anlıyoruz ki, ahlaklı olmak Peygamberin sünnetine uymaktır. Ahlaklı olmaktan ne anlıyoruz? Bunların bazılarını aşağıda ifade ediyoruz:

- Sözünde durup vaadini yerine getirmek,

- Alışılan iyiliklere devam etmek,
- Müslümanlara karşı güler yüzlü ve tatlı dilli olmak,
- Anlaşılır şekilde konuşmak,
- Öğüt verirken ölçülü olmak,
- Vakur ve ağırbaşlı olmak,
- Namaza, ilim meclislerine ve benzeri ibadetlere ağırbaşlı ve vakur bir şekilde çağırarak,
- Misafire ikram etmek,
- Yolculuğa çıkarken arkadaşları ile vedalaşarak, onlara vasiyet ve dua etmesi, onların duasını istemesi,
- İstihare ve istişare,
- Bazı ibadetleri yapmak için farklı yolları kullanarak gidip gelmek,
- Hayırlı işlere sağdan başlamak,
- Hayırlı işler dolayısıyla müjdelemek ve tebrik etmek,
- Yetim, fakir ve düşkünlere yardım etmek,
- Yemeği kendi önünden yemek,
- Yemekte kusur aramamak,
- Orta halli elbise giymek, aşırılıktan kaçınmak,
- Meclislerde edep ile oturmak,

- Selamlaşmayı yaymak,
- Hastayı ziyaret etmek ve ona dua etmek,
- Cenaze namazına katılmak.

Yayınlama Tarihi : 24.02.20202

İslam Bilinci ve Koronavirüsü Salgını

Bugünlerde insanlık Koronavirüsü'ne karşı ölüm kalım savaşı vermektedir. Böyle bir zamanda insanların nasıl davranmaları gerektiği çok önemlidir. Virüsler Allah'ın yarattığı varlıklardır ve onun emri ve iradesi ile davranırlar. Allah Teâlâ'nın izni olmadan hiçbir virüs ne hasta edebilir ne de öldürebilir. Bu nedenle, bu virüs salgını insanlar için bir imtihandır. Bu imtihanda herkes davranışına göre not alacaktır. Müslümanlar bu bilince göre davranışlarını düzenlemelidirler. Bu davranışların karşılığı olarak alacağı not yarın mahşerde karşısına konacaktır. O gün sevinmek ve üzülmemek istiyorsak aşağıda anlattıklarımızı iyice bilmemiz ve onlara göre davranışlarımızı düzenlememiz gerekir.

Hayır ve Şer Allah'tandır

"...Rabbimize ibadet edin ve hayır işleyin ki kurtuluşa eresiniz..." (Hac, 22/77)

Râğıb el-İsfahani, "Müfredât" isimli kitabında şöyle diyor: "Hayır akıl, doğruluk, fazilet ve faydalı şey gibi her yönüyle arzu edilen şey; şer de bunun zıddıdır." İslam'da hayır ve şerrin Allah'tan olduğuna iman edilir. Bugün dünyayı saran Koronavirüsü salgınının da Allah'ın yarattığı bir şer olduğunu kabul etmeliyiz. Ancak her şerde bir hayır olduğunu Kur'an bize müjdelemektedir:

“Olabilir ki siz, bir şeyden hoşlanmazsınız; oysa ki o sizin için bir hayırdır. Yine olabilir ki, siz bir şeyi seversiniz, oysaki o sizin için bir şerdir. Allah bilir, siz bilmezsiniz.” (Bakara, 2/216)

Bu ayete göre, bizim şer olarak değerlendirdiğimiz Koronavirüsü salgını bazı bakımlardan hayır da olabilir. Çünkü salgının öldürücü darbeleri insanı kendisini sorgulamaya döndürmektedir. Tekrar asıl fitratına dönüp Allah'ı hatırlamaktadır. Birçok Hristiyan şehirlerinde, daha önce yasakladıkları ezanlar okunmaktadır. Sosyal medyada boynundan putu çıkarıp secdeye kapanan insanlara rastlanmaktadır. Bu salgının tesiriyle insanlar yaptıkları kötülüklerden dönebilirler. Tevbe edip günahlarının af olması için Allah'a yönelebilirler. Bu Allah'ın rahmetini insanlar üzerine çekebilir ve böylece salgın ortadan kalkabilir.

“Ant olsun ki, elbette Biz o en büyük (kıyamet günü) azab(ın)dan önce, o (kıtlık, salgın gibi) en yakın azaptan bir kısmını muhakkak onlara tattıracağız. Ta ki onlar (dan sağ kalanlar, kafirlikten) dönsünler.” (Secde, 32/21)

Bu türlü afetlerden insanların ders alıp Rabbine tevbe ederek dönmeleri bir kurtuluştur. Bu davranış Allah'ın rahmetinin insanların üzerini örtmesine neden olur ümidindeyiz. Allah'ın Rahman sıfatının etki ettiği bir yerde hiçbir şer yaşayamaz. Önümüzdeki Ramazan ayı bir rahmet ayıdır. Bu ayı Allah'a tevbe ve istiğfar ile geçirip davranışlarımızı İslam'a uygun hale getirirsek, bu ayın hürmetine Allah Teâlâ'nın bu salgın belasını üzerimizden kaldıracağını kesinlikle ümit edebiliriz.

Boş Vaktin Değerlendirilmesi

Bugünlerde evde boş vaktimiz artmıştır. Bu boş vaktin kıymetini bilip nafile ibadetlerimizi arttırmalıyız. Nafile ibadetlerimiz iki türlü olur: ilim öğrenmek ve Allah'ı zikretmek.

İlim öğrenmek için ehl-i sünnet alimlerinin İslam'la ilgili kitaplarını okumalıyız. Saptırıcı fikirleri yayan kitaplardan ve sahte din alimlerinden uzak durmalıyız. Saptırıcı fikirleri tanıyabilmek için gerçek İslam alimlerinin yazdıkları Kur'an tefsiri ve hadis kitaplarını okumalıyız. Bu konuda Elmalî Hamdi Yazır'ın Hak Dini Kuran Dili adlı ve İsmail Hakkı Bursevî'nin Rûhu-l Beyân adlı tefsirleri en güvenilir tefsirlerdir. Sahih-i Buhari, Sahih-i Müslim, Muvatta, Ebu Davud, Riyâzü's-Sâlihîn gibi hadis kitapları da, bu konuda en güvenilir hadis kitaplarındandır.

Allah'ı zikir şu yollarla olur: Tespih, Dua, Tevbe ve İstiğfar, Tefekkür.

Tespih

Allah Teâlâ'yı her şeyden tenzih ederek O'nu tespih etmeliyiz. İmam Şafi, salgın hastalıklarının en güzel tedavi yolunun Allah'ı tespih etmek olduğunu belirtiyor. Çünkü zikir azabı ve cezayı önler. Nitekim, *"Eğer (Yunus) Allah'ı tespih edenlerden olmasaydı, insanların tekrar dirilecekleri güne kadar balığın karnında kalırdı."* (Saffat, 37/143,144). Yunus (as) peygamberin balığın karnındaki tespihi şuydu: *"Senden başka ilâh yoktur, tek ilâh Sensin, Seni tenzih ederim, muhakkak ki ben zulüm edenlerdenim."* Bir hadis-i şerifte şöyle buyrulmaktadır: *"Kötü olaylara karşı Allah'tan kork ve çokça 'Lâ havle ve lâ kuvvete, illâ billâhi'l - aliyyi'l - azim' de."*

Duâ

Duâ, zillet ve ihtiyaç ifadesidir. Allah Teâlâ'ya ihtiyaç arz etmekten daha sevimli bir şey yoktur.

"Kendisine dua kapısı açılan kimseye rahmet kapısı da açılmış demektir." (Hadis)

Marifet ehlinden biri şöyle diyor: “Dua ne güzel bir silahtır, vefa ne güzel binektir, ağlamak ne güzel şefaattçidir. Dua, ya din veya dünya için olur. Din için olan dua, kamil insanların göz diktiği umut mahallidir. Nitekim Zekeriya (as), Allah'tan zürriyetinden ilme mirasçı olacak kimse istedi. İlme varis olmak mala varis olmaktan daha hayırlıdır. Çünkü kainatın nizamı ilim, amel, salah, takva, adalet ve insafla kaimdir.”

“Rabbimiz şöyle buyurdu: Bana dua edin, kabul edeyim. Çünkü bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar aşağılanarak cehenneme gireceklerdir.” (Mümin, 40/60)

Duanın birtakım edepleri vardır. Bunlar: Duaya başlarken tevbe etmek ve Allah'ı hamd etmek, onu övmek. Ardından Resulullah'a salat-ü selam getirmek ve helal yemektir. Duanın kabulü için denenmiş panzehir bunlardır. Ayrıca insanın kendisinde güç ve kuvvet görmemesi, Allah'tan başkalarına sığınmayı terk etmesi, Yüce Allah'a hüsn'ü zan beslemesi, bütün ilgisini ona hasretmesi, kalbinde Allah Teâlâ'yı daima hazır bulundurması, çok dua etmesi ve muhtaç olduğunu ortaya koyması da duanın kabulü için gerekli hareketlerdendir. Bütün bunlara rağmen mesele Yüce Allah'ındır. O dilediğini yapar, isterse kabul eder isterse etmez.

Bir hadiste Resulullah (sav) şöyle buyurmaktadır: “Yüce Allah'tan istediğinizi avuçlarınızın içi ile isteğin, yoksa elinizin sırtı ile değil. Duanızı bitirdiğinizde elinizi yüzünüze sürünüz. Yüce Allah'tan istenen şeyler arasında, ondan afiyet dilemekten daha güzel bir şey istenmemiştir.” Müstehab olan, dua esnasında kişinin ellerinin arasını açarak göğüs hizasına kaldırılmasıdır.

“Bu dünya hayatı sadece bir eğlenceden, bir oyundan ibarettir. Ahiret yurduna gelince, işte asıl yaşama odur. Keşke bilmiş olsalardı.” (Ankebut, 29/64)

Allah Teâlâ Resulullah'a itaati kendisine itaat kabul etmiş, Kendisi ona salavat getirmiş (rahmet etmiş, şanını yüceltmiş), melekler salavat getirmişler (şanını yüceltmişler) ve müminlere de bunu emretmiştir. Peygamberin adı kelime-i şehadetde, ezanda ve kamette Allah'ın ismi ile birlikte anılmaktadır. Bizim de Peygamberin şanını yüceltmemiz ve ona salavat getirmemiz gereklidir. Bu Müslümanların bir görevi ve aynı zamanda duaların kabulüne vesiledir. Bu nedenle bu günlerde Peygamberimize bol bol salavat getirmeliyiz.

Yüce Allah bizleri dua eden, kendisine ihlasla ibadet eden kullarından eylesin.

Tevbe ve İstiğfar

“Onlar bir kötülük yaptıkları, ya da nefislerine zulmettikleri zaman, Allah'ı hatırlarlar ve hemen günahlarının bağışlanmasını isterler. Günahları Allah'tan başka kim bağışlayabilir? Yaptıkları kötülükte bile bile ısrar etmezler.” (Ali İmran, 3/135)

“Hiçbir kul yoktur ki, günah işlesin de, daha sonra güzelce bir abdest alıp namaz kılsın ve bağışlanma dilesin, yani istiğfar etsin de Allah o kulunu bağışlamasın.” (Hadis)

Tevbe kurtuluşa götüren bir yoldur. İnsanların buna yanaşmamaları nasıl bir gaflettir. Halbuki kuru yerde gemi yürümez.

“Allah'ın kullarının tevbesini kabul ettiğini, sadakalarını aldığını, Allah'ın tevbeleri kabul ve merhamet eden olduğunu bilmiyorlar mı?” (Tevbe, 9/104)

“Tevbe eder, namazı dosdoğru kılar ve zekat verirlerse, din kardeşinizdirler.” (Tevbe, 9/11)

Tevbenin sonunda bir miktar sadaka vermek fazilettir. Tevbenin kabulüne vesile olur.

Tevbe kelimesinin asıl anlamı geri dönmek demektir. Allah'ın kulunun tevbesini kabul etmesi ise, günahkar kalbinde pişmanlığı ve dönüşü yaratması, görünen organları taatlerle süslemesi ve onu günah ve hataların kirinden temizlemesi demektir.

“Rabbinizden mağfiret dileyin. Ve O’na tevbe edin ki, belli bir süreye kadar sizi güzelce geçindirsın” (Hud, 11/1-3)

“Tevhid ve istiğfar dünya ve ahiret saadetine anahtarıdır. ‘Lâ ilahe illallah’ cennetin anahtarıdır. Fakat her anahtarın dişleri vardır.” (Hadis). İstiğfar anahtarının dişleri, imanla birlikte ihlas ve ibadetin de şart olmasıdır.

“Hemen Rabbine hamd ederek onu tesbih et ve ondan bağışlamayı dile. Şüphesiz o tevbeleri çok kabul edicidir.” (Nasr, 110/3)

Bu nedenle Allah'tan bağışlanma dilemeli ve günahlarımızdan O'na tevbe etmeliyiz, ta ki O tevbeleri kabul etsin. İslam alimleri şöyle diyorlar: “Üzerinde Allah'ın nimetleri görülen kimse, Allah'a hamd etmeyi arttırsın; sıkıntısı artanlar istiğfarı arttırsın. Bilmiş olunuz ki tevhid denizine dalan Allah'tan başka bir varlık göremez, ondan başkasına sığınamaz, ne şekilde olursa olsun ondan başkasına da kaçış yoktur.”

Tefekkür

“Göklerin ve yerin melekûtuna, Allah'ın yarattığı her şeye ve ecellerinin yaklaşmış olabileceğine bakmadılar mı? O halde bundan sonra hangi söze inanacaklar.” (Araf, 7/185)

Allah Teâlâ yeri ve gökleri boşa yaratmadı ve kullarını da başıboş bırakmadı. Bunu anlamak için dünyadaki olan olaylara bakmalıdır. Ecellerimizin yaklaşmış olabileceği konusunda dikkat etmiyoruz. Belki de çok yakında ecelimiz gelmiştir. Öyleyse Hakkı istemek, ölüm gelmeden ve azap inmeden önce kendimizi kurtaracak şeye yönelmek konusunda niçin acele etmiyoruz? Kuran'dan başka hangi söze inanacağız?

“Onlar ayakta iken, otururken ve yanları üstünde yatarken Allah'ı anarlar. Göklerin ve yerin yaratılışını düşünürler ve şöyle derler: Rabbimiz sen bunu boşuna yaratmadın, seni tenzih ederiz, bizi cehennem azabından koru.”(Ali İmran,3/191))

“Bir saat tefekkür (düşünme) 60 yıl nafile ibadetten hayırlıdır.” (Hadis)

Bir hadiste bildirildiğine göre, Allah'ın Zatı hakkında düşünmemeliyiz. Yalnız Allah'ın yarattıkları hakkında düşünmeliyiz.

Tefekkür insanı Allah'a ulaştırır, ibadet ise Allah'ın sevabına ulaştırır. Seni Allah'a ulaştıran şey, Allah'tan başkasına ulaştırmasından daha hayırlıdır. Tefekkür kalbin, itaat te organların işidir. Kalp diğer organlardan daha şerefli dir. Kalbin işi de organların işinden daha şerefli dir.

“İnsanlar imtihandan geçirilmeden, sadece iman ettik demeleriyle bırakılacaklarını mı sandılar?” (Ankebut, 29/2)

Allah samimi olanı münafıktan, dinde sebat edeni tereddüt içinde olandan ayırmak ve gerçek anlamda inananların sabır etmelerine karşılık, üstün dereceler kazanmaları için hicret etmek, cihad etmek, yersiz isteklerine karşı koymak, cana ve mala gelen çeşitli felaketler gibi zor sorumluluklarla onları sınar. Önceki ümmetler bu ümmetin maruz kaldığı sıkıntılardan çok daha kötü değişik sıkıntı ve dertlere maruz kalmışlardır.

Allah mutlaka doğru olan kişiyi yalancıdan ayırıp ortaya çıkaracaktır. İbn Ata şöyle demiştir: “Genişlik ve darlık anlarında kulun doğruluk ve yalanı ortaya çıkmıştır. Kim genişlik günlerinde şükrediyor, sıkıntılı günlerinde sabrederse o kişi doğru kimselerdendir. Kim de genişlik günlerinde şımarır ve darlık günlerinde sabırsızlanıyorsa oda yalancı kişilerdendir.”

Koronavirüs Salgını Kader-i İlahidir

“Yeryüzünde olan ve sizin başınıza gelen herhangi bir musibet yoktur ki, biz onu yaratmadan önce o bir kitapta yazılmış olmasın. Doğrusu bu Allah'a kolaydır.” (Hadid, 57/22)

Yeryüzünde cereyan eden her olay ve kulların yaptığı her iş, daha meydana gelmeden önce detaylı olarak Levh-i Mahfuz'da yazılıdır. Kurtuluşun çaresi ilim ve amele sarılmak, dünyayı ve tembelliği terk etmektir. İyi akıbeti elde edecek olanlar, salih ve hayırlı kimselerdir. Bunlar gece gündüz Allah için çalışırlar ve hiçbir vakit ondan ayrılmazlar.

"Sizlerden önce de nice olaylar gelip geçmiştir. Yeryüzünü dolaşın da yalancıların sonunun nasıl olduğunu görün." (Ali İmran, 3/137)

Eğer müminler her zaman galip gelselerdi, o zaman insanlar iman etmek zorunda olacaktı. Bu durum ise ilahi hikmete uygun değildir. Akıllı kişi işlerini Allah'a havale edip, açık ve gizli bütün olaylara ibret gözüyle bakmalıdır.

"...Dünyaya mutlaka iyiler sahip olacaktır..." (Enbiya, 21/105)

"... Biz de doğru yoldan saptıkları için zulmedenler üzerine gökten bir azap indirdik." (Bakara, 2/59)

Koronavirüs salgını da insanlara gökten indirilen bir azaptır. Eskiden taun (veba) salgını da böyleydi. Bir hadiste Resulullah (sav) şöyle buyurmaktadır: *"Taun (veba) hastalığı Allah'ın İsrail oğullarına, ya da sizden öncekilere gönderdiği bir azap (ceza) dır. Bir yerde taun salgını varsa, o bölgeye girmeyin. Eğer içinde bulunduğunuz bir bölgede taun salgını varsa oradan ayrılmayın."* Bu tedbirler salgının diğer yerlere sıçramasını önlemiş olur. Bu yöntem bugün de önemle kullanılmakta ve tavsiye edilmektedir.

Salgın hastalıklarında ölenlerin şehit olduğuna dair şu hadis vardır: *"Allah yolunda şehit olanlar dışında şu yedi kişi de şehittir: taun (veba) dan ölenler, salgın dizanteriden ölenler, suda boğulan, yangında ölen, akciğer zarı iltihabından ölen, yıkık altında ölen, doğurduğunda ölen kadın şehittir."* Bugün de koronavirüs salgınında ölenlerin şehit olduklarını ümit edebiliriz. Ancak bunun için iman sahibi olmaları şarttır. Hadisin ifadesindeki şehit olanlar, başlarına gelen felakete karşı ellerinden hiçbir şey gelemeyen insanlardır. Dolayısıyla tamamen çaresiz olup hakkın kaderine teslim olmuşlardır. Bu durum onların şehit olduklarının delilidir.

Koronavirüs gibi salgınlarda, Allah'ın rahmetinden ümit kesilmez.

“Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyiniz. Doğrusu kafirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden ümit kesmez.” (Yusuf, 12/87)

Allah'ın rahmeti yukarıdaki ayette “Rahv” kelimesi ile ifade edilmiştir. Rahv kelimesinin anlamı, insanın tatlı ve serin bir esinti bulup ona meyil etmesidir. Bu kelime hareket ve sallanma anlamını taşır. İnsanın varlığı ile zevk duyup hareketlendiği her şeye denir. Bu kalbin üzüntüsünden kurtulup rahat bulmasıdır. Dolayısıyla bu ayetin manasını şöyle anlamalıyız: “Size Allah katından gelecek bir rahatlıktan ümit kesmeyin.”

“Gerçekten zorluklarla beraber bir kolaylık vardır.” (İnşirah, 94/6)

Müminler Allah'tan ümit kesmezler. Çünkü Allah'ın rahmeti yakındır. Allah Teâlâ dünya ve ahiret sıkıntılarını giderir.

“... Kim sakınır ve sabrederse, elbette Allah iyilik edenlerin mükafatını zayi etmez.” (Yusuf, 12/90)

Biz de, Allah'ın rahmetinin, rahmet ayı olan Ramazan ayında Ümmet-i Muhammed üzerine ineceğini ümit ediyoruz. Böylece Ramazan ayında Koronavirüs salgınının sona ermesini bekliyoruz. Bunun için Rabbimize bol bol tevbe edelim ve salih ameller işleyelim.

“... Rabbinize ibadet edin ve hayır işleyin ki kurtuluşa eresiniz...” (Hac, 22/77)

Toplumda Yardımlaşmayı Arttıralım

Salgın dolayısıyla maddi gelir kaybına uğrayan birçok insanın olduğu muhakkaktır. Toplumumuzda öyle insanlar vardır ki günlük kazançları ile hayatlarını sürdürebilmektedirler. Bu insanlar salgın esnasında çalışmadıklarından geçim zorluğu içine düşmüşlerdir. Çevremizde bu durumda olan insanlara elimizden geldiği kadar maddi yardımda bulunmalıyız. Böyle bir sosyal ve ekonomik dayanışma içinde olursak daha güçlü ve birbirine kenetlenmiş bir toplum oluruz. Bu aslında İslam'ın bir emridir. Zekat ve sadakalarımızı bunun için kullanabiliriz.

"... Sevdiğiniz mallardan akrabaya, yetimlere, yoksullara, yolda kalana, dilencilere ve köle azat etmeye verin... İşte onlar doğru olanlardır. Takva sahipleri de ancak onlardır." (Bakara, 2/177)

"Allah'a ibadet edin, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın, ana babaya iyilik edin, akrabaya ve yetimlere iyilik edin, yoksullara ve yakın olan komşuya, uzak olan komşuya da iyilikte bulunun, yanınızda bulunan arkadaşlara da iyilik edin, yolcuya ve elleriniz altında bulunanlara da iyilik edin. Allah kendini beğenen ve kibirlenen kimseleri sevmez." (Nisa, 4/36)

"Mallarınızı Allah yolunda harcayın da kendinizi ellerinizle tehlikeye atmayın. İyilik yapın. Çünkü Allah iyilik yapanları sever." (Bakara, 2/195)

"Allah'ın rızasını gözetmek ve içlerindeki imanı kökleştirip sağlamlaştırmak için, mallarını harcayanların malları çoğalır. Allah katında hiçbir şey kaybolmaz, giderek artar." (Bakara, 2/265)

"Komşusu aç iken, tok yatan bizden değildir." (Hadis)

"Sadaka belaları defeder." (Hadis)

"Müslümanlar bir vücut gibidir. Herhangi bir organ ağrırsa, bu ağrıyı diğer yerler de duyar." (Hadis)

İslam toplumsal dayanışmaya önem vermektedir. Bu nedenle bir ayette, bir insanın hayatının kurtarılması bütün insanların kurtarılması olarak, bir insanın haksız yere öldürülmesini de bütün insanların öldürülmesi olarak ifade edilir. Bu nedenle toplumun hayatta kalması her bir ferдинin yaşatılması ile mümkündür.

Ancak sosyal dayanışma yalnız para vermekle sınırlı değildir. Zor durumda olan insanlara, özellikle yaşlı ve yoksul olanların kapılarına kadar gidip, hal ve hatırları sorulup, ihtiyaçları tespit edilmeli ve bu ihtiyaçlar giderilmelidir. Bu şekilde gönüller sevindirilir ve bu durum da Allah Teâlâ'nın rızasını celbeder. Çünkü böyle yoksul ve muhtaç olanları ziyaret edenler, Allah'ı ziyaret etmiş olurlar. Bu ise büyük bir saadettir. Bu dayanışma için Müslümanlar kendi aralarında organize olarak imkânlarını birleştirmeli ve ortak hareket etmelidir.

İsraftan Uzak Durmalıyız

"...Yiyiniz içiniz, fakat israf etmeyiniz. Allah israf edenleri sevmez." (Araf,7/31)

"Elini boynuna asıp bağlama, hem de onu büsbütün israf etme; aksi halde kınanmış olursun ve eli boş açıkta kalırsın." (İsra, 17/29)

Böyle günlerde günlük ihtiyaçlarımızı minimum tutmalıyız, aşırı tüketim ve israftan uzak durmalıyız. Böylece ekonomik gücümüzü, daha uzun bir mücadele gerekebilir olması düşüncesi ile muhafaza etmiş oluruz. Elimizdeki, ihtiyacımızın dışında olan ekonomik güçlerimizi de, toplumda ekonomik olarak güçsüz ve yoksul olan insanların ihtiyaçlarını giderilmesinde kullanmalıyız. Bu da toplumsal dayanışmayı güçlendirir. Toplumumuzun ayakta kalmasını böylece temin etmiş oluruz. Ensar ve muhacirler bu mantıkla hareket ederek İslam'ı ayakta tutabilmişlerdir. Böyle bir davranışın bereketi olarak, Allah bu insanlara rahmet etmiş ve onları her bakımdan muzaffer kılmıştır. Biz de sahabinin bu davranışını örnek alarak Allah Teâlâ'nın rahmetini ve bereketini elde etmeye çalışmalıyız. Bunun, toplumumuzun ileride daha güzel günlere ulaşmasına vesile olacağına inanıyoruz.

Temizlik ve Kurallara Uymak

Virüsün bulaşmasını engelleyen en önemli hususlardan biri temizliktir. Temizliğe dikkat etmelidir. “*Temizlik imandandır*” hadisini unutmayalım. Özellikle el ve yüz temizliğine azami gayret gösterelim ve yediğimiz gıdaların temiz ve helal olmasına dikkat edelim.

“*Bugün size temiz ve güzel şeyler helal kılındı.*” (Maide, 5/5)

Temizliğe dikkat ederek hem kendimizi hem de çevremizdeki insanları korumuş oluruz. Eğer temizliğe dikkat etmezsek, hem kendimizi hem de etrafımızdakilere virüsün bulaşmasına neden olabiliriz. Bu da İslam açısından istenilen bir şey değildir. Bundan kaçınmak her Müslümanın görevidir.

Devletin yetkili kuruluşlarının salgın dolayısıyla bildirdikleri hususlara özellikle uymalıyız. Sosyal izolasyona mutlaka uyumalı, insanlarla konuşma mesafesini en az 2 metre olarak tatbik etmeliyiz. Zaruret olmadan dışarı çıkmamalı, evde kalmalıyız. Zaruri ihtiyaçları gidermek için bulunduğumuz pazar, market, banka gibi kamusal yerlerde maske ve eldiven kullanmalıyız. Böylece insanlara bizde olması muhtemel olan virüsleri bulaştırmamış oluruz. Bu da salgının yayılmaması için en önemli tedbirlerden biridir.

Ölümü Daima Hatırlamalıyız

İnsanın ölümü her an yaşayabileceğini düşündüğümüz günlerdeyiz. Etrafımızda insanların virüsün etkisiyle nasıl birkaç gün içinde öldüklerini görüyoruz. Bunlardan ibret almalıyız. Dünya hayatının ne kadar aldatıcı olduğunu idrak etmeliyiz. Kur'an dünya hayatının bir oyun ve eğlence olduğunu söylüyor (Ankebut, 29/64). Gerçek hayat ahiret hayatıdır. Bu nedenle dünya hayatına ihtiyaçtan fazla kıymet vermeyip, kendimizi ahiret hayatına hazırlamaya çalışmalıyız. Bu konuda bir sufinin söylediği şu söz çok anlamlıdır: “Ana rahminden çıktım geldim bir pazara, bir kefen aldım gittim mezara.”

Bugünlerde insan kendisi içine dönerek kendisinin iç muhasebesini yapmalıdır. Kendisinin öz eleştirisini yaparak doğru yolu bulmalıdır. Bunun için ehl-i sünnet İslam alimlerinin yazdıklarını okuyarak kendisine rehber edilmelidir.

Ölümden kurtuluş yoktur. Çünkü insan nefesinin sayısı belirlidir ve sonludur. Nefeslerimizi boşa harcamamız gerekmektedir. Nefes sayısı, insanın anne karnında ilk oluştuğu zaman tespit edilmiş ve alınına yazılmıştır. Bu nedenle ecel vakti gelince takdir olan tahakkuk eder. Fakat bizim görevimiz o güne hazır olmaktır. Eğer ölüme iyi hazırlanmışsak, o bizim için bir bayram olur. Çünkü ölümle ebedi kurtuluşa ve mutluluğa ilk adım atılmış olur.

“Her nefis ölümü tadacaktır.” (Ali İmran, 3/185)

Ölümü anmak, insanın dünyaya karşı olan tutkunluğunu azaltır. Çünkü ölüm toplulukları birbirinden ayırır. Oğul ve kızları yetim bırakır. Can çekişip ölmek üzere olanlara bakmak, yanlarında bulunmak boğazdaki lokmanın yutulmasını engeller, iştahı keser, kalplerden dünya sevincini uzak tutar, uykuları kaçırır, bedenlerde rahatı yok eder. Böylece kişiyi salih amele yöneltir. Bundan böyle ölüm gelmeden önce ona hazırlık yapmaya çalışır.

“Lezzetleri yok eden ölümü çokça zikredin.” (Hadis)

“Kazandıklarının cezası olarak az gülsünler, çok ağlasınlar.” (Tevbe, 9/82)

Ahiretinin iyi olmasını isteyen kimse, ölümle karşılaşp hesaba çekileceğini unutmamalıdır. Nice gülüşenler vardır ki kefenleri kefencinin yanında hazırdır. Bu nedenle akıllı insan ölümü sıkça hatırlamalıdır.

“Gülüyorsunuz, ağlamıyorsunuz.” (Necm, 53/60)

“Allah korkusundan dolayı ağlayan cehenneme girmez.” (Hadis)

“Şüphesiz Kur'an hüznle nazil olmuştur. Onu okuduğunuzda ağlayınız, ağlayamazsınız ağlar gibi görünün.” (Hadis)

Dünyadaki Felaketlerin Sebepleri

Dünyada insanların başlarına gelen her bela ve musibet, insanların kendi elleriyle kazandıklarının karşılığıdır.

“İnsanların bizzat kendi işledikleri yüzünden, karada ve denizde fesat yayıldı ki, Allah yaptıklarının bir kısmını onlara tattırsın, belki de dönerler.” (Rum, 30/41)

İsmail Hakkı Bursevî Hazretleri, Rûhu'l Beyân adlı tefsirinde şöyle diyor: “Bir toplumda hayasızlık ve fuhşun ortaya çıkması ve yayılması, veba gibi birtakım hastalıkların yayılmasına; ölçü ve tartıdaki sahtekarlık kıtlığa, geçim sıkıntısına ve devlet başkanının zulmüne sebeptir. Zekat vermemek yağmurun kesilmesine sebeptir. Hayvanlar olmasaydı o toplumun fertlerine yağmur yağmazdı. Allah ve Resulüne verilen sözden dönmek düşmanın musallat olmasına; insanların ellerindeki mallarını almak ve liderlerin Allah'ın kitabına göre hükmetmemesi de insanlar arasında dövüşmelere ve cinayetlere sebeptir. Faiz yemek ise sarsıntılara ve depremlere neden olmaktadır. Bazı kimselerin zararları herkese sirayet eder.”

İnsanların başlarına felaket ve musibetlerin gelmesi, aslında onların doğru yola dönmelerini temin içindir.

“Şu bir gerçek ki onlara en büyük azaptan (kıyamet) önce yakın azaptan dünyada da tattıracağız, umulur ki kötülükten dönerler.” (Secde,32/21)

İnsanların başına bir felaket gelince, insanlar Allah'a dönerek bu belanın kaldırılması için dua ederler. Fakat bela ortadan kalkınca bir kısım insanlar ders almış olarak doğru yolu tutarken, bir kısmı da yoldan çıkarak tekrar eski hallerine dönerler.

“O gün insanlar, ‘Ey Rabbimiz! Bizden bu azabı kaldır, artık biz inanıyoruz’ derler. Onlar için bunu düşünüp öğüt almak nerede? Oysa kendilerine gerçeği açıklayan bir de peygamber gelmişti. Sonra onlar, o peygamberden yüz çevirdiler ve ‘Bu öğretilmiş bir delidir’ dediler. Biz o azabı sizden birazcık kaldırırız. Ama siz mutlaka eski halinize dönersiniz. Biz o büyük şiddetle çarptığımız gün mutlaka intikamımızı alırız.” (Duhan, 44/12-16)

“İnsana bir sıkıntı dokunduğu zaman bütün gönlünü vererek Rabbine dua eder. Sonra kendisine tarafından bir nimet lütfettiği zaman da önceden O’na dua ettiği hali unuttur da, yolundan sapıtmak için Allah’a ortaklar koşmaya başlar. Ey Muhammed! De ki: ‘Küfrünle biraz zevk et, çünkü sen, o ateşliklerdensin.” (Zümer, 39/8)

Azabın kalkmasını istemek Allah'a, doğru yolu tutacağına dair söz vermektir. Fakat azabın kalkmasından sonra tekrar eski haline dönmek, Allah'a karşı sözünden dönmek demektir. Oysa bu çok yanlış davranıştır. Çünkü verilen sözlerin yerine getirilmesi Allah'ın emridir. Tekrar eski haline dönmek insanın mahvına sebep olabilir. Buna en güzel örnek Firavun ve etrafındakilerdir. Allah Teâl onları 9 ayrı bela ile imtihan etti. Her seferinde Musa (as)'a gelerek, gelen azaptan kurtulunca doğru yolu tutacaklarını dair söz verdiler. Ama azap kalkınca sözlerinde durmadılar. Sonunda Allah onları Nil nehrinde boğarak intikam almıştır. Bu husus aşağıdaki ayetlerde anlatılmaktadır:

“Gerçekten biz, firavun sülâlesini, senelerce kıtlık ve gelir noksanlığı içinde tutup kıvrandırdık ki, düşünüp ibret alsınlar. Fakat kendilerine iyilik geldiği zaman, işte bu bizim hakkımızdır, dediler, başlarına bir kötülük gelince de, işte bu Musa ile yanındakilerin uğursuzluğu yüzünden, dediler. İyi bilin ki, onların uğursuzluğu Allah katındandır. Lakin çoğu bunu bilmezler. ‘Ve sen büyülemek için her ne mucize getirirsen getir, biz sana inanacak değiliz’ dediler. Biz de kudretimizin ayrı ayrı işaretleri olmak üzere başlarına tufan, çekirge, haşere, kurbağalar ve kan gönderdik. Yine inat edip direndiler ve çok suçlu bir kavim oldular. Ne zaman ki, azap üzerlerine çöktü, dediler ki, ‘Ey Musa! Bizim için Rabbine dua et, sana olan ahdi hürmetine eğer bizden bu azabı kaldırır uzaklaştırırsan, yemin olsun ki, sana kesinlikle iman edeceğiz ve İsrailoğullarını seninle birlikte göndereceğiz’ Ne zaman ki, belli bir süreye kadar onlardan azabı kaldırdık, derhal yeminlerini bozdular. Biz de ayetlerimizi inkar ettikleri ve onlara kulak vermedikleri için kendilerinden intikam aldık da hepsini denizde boğduk.” (Araf, 7/130-136)

Yukarıdaki ayetleri İbn Abbas şöyle tefsir etmektedir: “Ayetler göstermektedir ki, sıkıntı ve güçlükler uyanmayı ve ibret almayı gerektirir. Fakat bundan ibret alanlar saadet ehli ve akıl sahipleridir. Kötülöklere dalan bedbaht kimseleri ise, nimetin çokluğu ve cezanın şiddeti uyandırmaz.”

Allah Teâlâ'nın herkese, İslam Bilinci ile düşünmeyi ve yaşamayı nasip etmesini niyaz ederiz. Koronavirüs salgınının Ümmet-i Muhammed'in üzerinden kaldırılmasını ümit ve dua ederiz.

Yayınlama Tarihi : 16.04.2020

Biz İnsanlar Neden Dünyadayız?

İnsan düşüncesinin sorduğu en önemli sorulardan biri, insanın dünya üzerinde olmasının sebebi nedir? İnançlar ne olursa olsun, bu konuda her insan kendi düşüncesinde bir cevap aramaya çalışır. Herkes kendini tatmin edici bir cevapla dünya hayatını yorumlamak ister. Biz de bu soruyu Müslümanlar olarak cevaplandırmak istiyoruz. İslam kaynaklarına dayanarak, insan için dünya hayatının ne anlama geldiğini anlatmaya çalışacağız.

Ruhların Yaratılması

Allah Teâlâ varlık alemini yaratmak isteyince, önce kendisinin Ehadiyet (Birlik) güneşinin nurundan Nûr-i Rûh-i Muhammedî'yi yaratmıştır. Bu nurdan da diğer ruhlar yaratılmıştır. Bu durum şu hadiste zikredilmiştir: *"Allah Teâlâ'nın yarattığı ilk şey benim ruhumdur (nurumdur)."* Hz. Peygamber (sav) bütün varlığın zübde (öz) ve hulâsası (özet) dir. Allah Teâlâ'nın Peygamberimize "Sen olmasaydın felekleri yaratmazdım" dediği bilinmektedir.

Bu nedenle Peygamberimiz bütün varlığın mebde'i (başlangıcı) olmuştur. Bütün varlıklar ve yaratılmışların mebde'i (başlangıcı) insan ruhlarıdır. İnsan ruhunun mebde'i ise Hazreti Peygamberin tertemiz ruhudur. Buna göre ruhlar bedenlerinden önce yaratılmışlardır. Bir hadise göre, Allah ruhları cesetlerden 40.000 sene önce, başka bir rivayete göre ise 1000 sene önce yaratmıştır.

Nuraniyet ve muhabbet ruhun sıfatlarındandır. Manevi olarak nuraniyet beyaz, muhabbet siyah olarak görülür. Muhabbet sıfatının kemale ermesi için, onun zulmet madeni olan bedene bağlanması gerekir. Çünkü muhabbet sıfatının kemale ermesi için terbiyeden geçmesi ancak bu şekilde olur. Bu nedenle ruh bedene indirilmiştir. Melekler cismanî ve zulmanî böyle bir bedene sahip olamadıkları için, kendilerinde muhabbet tohumu asla kemaliyle terbiye bulamamıştır.

Muhabbet tohumunun meyvesi “*Allah onları sever, onlar da Allah'ı sever*” (Maide, 5/54) ayetidir. Sonradan yaratılmış olan varlıklarda mutlaka karanlık ve yaratılmışlık vardır. Nur mutlak anlamda “*Allah göklerin ve yerin nurudur*” (Nur, 24/35) sırrınca sadece Allah'a has kılınmış bir sıfattır. Aynı şekilde mutlak anlamda zulmet, “*Allah mahlukatı zulmetten yarattı*” hadisin sırrıyla yaratılmışların sıfatıdır. Muhabbet ruh için zikredilen her sıfattan öncedir. Çünkü muhabbet ruh için “*Allah onları sever*” şerefının neticesidir. Şeyh Abdullah Ensârî buyurdu ki: “Muhabbet kapısını çaldığında mihnet ona şöyle cevap verir: kim kendini küçük görürse ben onun kölesiyim. Her iki cihan ehlinin taşımaktan kaçtığı zalimlik ve cahillik yükünü taşıyan zavallı Ademoğlu, o bu yükü yüklendi, ebedi mihneti seçti ve iki cihan mutluluğunu da kaybetti.”

Elestü Meclisi

Allah Teâlâ ruhları yarattıktan sonra, onlara hitap ederek “*Elestü bi Rabbikum/ Ben sizin Rabbiniz değil miyim?*” (Araf, 7/172) demiştir. Buna karşı da ruhlar “*Evet*” diye cevap vermişlerdir. Yani ruhların tamamı Allah Teâlâyı tanımaktadır. Ruhlar bedenlere indirilip dünyaya gelmelerinden önce bir manevi alemde bulunmaktadırlar. Bu alemde ruhlar birbirleriyle tanışmakta ve görüşmektedirler.

İnsan ruhu dünyaya indirildikten sonra, nefsinde Hakkı görecek göz, onu işitecek kulak meydana geldiğinde ilhami zevkleri duyar. Münasebette olduğu her şeyden gayb ilhamlıların zevkini bulur. Artık onun hareketi Hakk'a doğrudur. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: *“Onlar ki sözü dinlerler de, en güzeline uyarlar.”* (Zümer, 39/18) Bu nedenle ne zaman güzel sözlü, vezinli bir hitap işitseler bununla elest hitabının zevkini duyarlar. Bu ahenkli ses, rûhaniyet kuşunda aslî vatanına ve gerçek evine gitme konusunda kuvvetli bir istek meydana getirir. Oraya doğru uçmak istediğinde, beş duyu ile kayıtlı beden kafesi ruh kuşuna zorluk çıkarır. Ruh kuşu elest hitabının lezzetini duyduğundan dolayı, bir türlü sakinleşemez ve ıstırap içinde kalır. Beden kafesini kırarak kendi alemine gitmek ister.

Bu, insanların gönüllerindeki itmi'nan, *“Haberiniz olsun ki Allah'ın zikriyle kalpler mutmain olur.”* (Rad, 13/28) sözünün zikri ile olur. Onlar hâlâ, *“Elestü bi Rabbikum / Ben sizin Rabbiniz değil miyim?”* hitap şarabının zevkiyle sarhoşturlar. Bütün kainatta *“Sen Allah de, sonra onları bırak.”* (Enam, 6/91) ayetini okurlar.

H. Adem (as) in Yaratılması

H. Adem (as) in nasıl yaratıldığı Kuran'da anlatılmaktadır. Bir zamanlar Allah Teâlâ meleklerle yeryüzünde bir halife yaratmak istediğini bildirmiştir. Melekler buna karşı, *“bu yaratılacaklar dünya üzerinde fesada sebep olacaklar ve kan dökceklerdir”* demişlerdir. Ancak Allah, meleklerle *“Ben sizin bilmediklerinizi bilirim”* diye cevap vermiştir. (Bakara, 2/30)

Allah Teâlâ Adem'in bedenini bir kuru balçıktan kendi elleriyle yaratmış ve ona ruhundan üfleyerek hayat vermiştir (Hicr, 15/28,29). Allah Adem'e isimlerinin hepsini öğretti, sonra da Adem bu isimleri meleklerle haber verdi. Melekler Hazreti Adem'e secde emrini alır almaz, hemen secde ettiler. Çünkü hepsi de nurdan yaratılmışlardır. Nur, yaratılış gereği itaat etmeye ve boyun eğmeye müsaittir. Ancak melekler secde ettikleri halde, *“Yalnız İblis diretti, büyüklendi ve kâfirlerden oldu.”* (Bakara, 2/34) Şeytan denen İblis secde etmedi. Çünkü İblis ateşten yaratılmıştı. Ateş özelliği bakımından hep kendini üstün görür, büyüklük peşinde koşar.

Allah Teâlâ, Adem'den eşini yarattı (Nisa, 4/1). Her ikisini de cennete koydu. Onlara cennette oturmalarını, her şeyi yiyebileceklerini fakat bir ağaca yaklaşmamalarını, yoksa zalimlerden olacaklarını bildirdi (Bakara, 2/35). Fakat şeytan onları bu yasaklanan ağaçtan yedirerek saptırdı. Bunun üzerine Allah Teâlâ, Adem ve eşini şeytan ile birlikte dünyaya indirdi. Böylece Adem ve eşinden olacak olan bütün zürriyet de dünyaya indirilmiş oldu.

Cenab-ı Hakk Adem'e şöyle hitap etti:

“Birbirinize düşman olarak inin, orada belirli bir vakte kadar sizin için bir karar yeri ve bir nasip vardır.” (Bakara, 2/36)

“Onlara dedik ki: “Hepiniz oradan inin. Size Benim tarafımdan bir hidayet rehberi geldiğinde, kim onun izinde giderse, onlar için hiçbir korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır. İnkâr edip ayetlerimizi yalanlayanlara gelince, onlar cehennem ehli olarak ebediyen orada kalacaklardır.” (Bakara, 2/38,39)

Bu ayetlere göre Allah Teâlâ insanlara doğru yola ulaştırıcı ve gerçekleri açıklayacağı peygamberler göndereceğini haber vermektedir. Kim Allah'ın gönderdiği peygamberlere uyarsa dünya ve ahirette başlarına gelebilecek kötü şeylerden onlar için korku yoktur ve onlar hiçbir şekilde üzölmeyeceklerdir. Ancak gönderilen elçileri inkâr edenler ve indirdiği ayetleri yalanlayanlar ise ateş ehlidirler, yani onlar hiç ayrılmayacak şekilde cehennem ateşinde sürekli kalacaklardır.

Bu süreç bütün insanlık tarihi boyunca süregelmiştir. Hz. Adem ilk peygamberdir. Ondan sonra da binlerce peygamber gönderilmiştir. Bu peygamberler bazı kavimlere gönderilmiş ve onlara uyması gereken şariat kanunlarını tebliğ etmişlerdir. En son peygamber olan bizim Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) ise bütün insanlara gönderilmiştir. Kendisine Kur'an indirilmiş ve Kur'an ayetleri Hz. Muhammed tarafından insanlara tebliğ edilmiştir.

Allah Teâlâ'nın gönderdiği peygamberlere ve şeriata uyanların kurtulacağı ve inkar edenlerin ve ayetleri yalanlayanların ise cehennemde ebedi kalacakları (Bakara,2/38,39) ayetlerinde ifade edilmiştir. Bunlara rağmen insanların büyük bir kısmı tarih boyunca küfürden geri durmamışlardır. Bugün de küfür sözleri ortalıkta dolaşmaktadır. Bazı insanlar gönderilen Kuran ayetlerini, gökten inen dogmalar olarak vasıflandırmakta ve onların bilim dışı olduğunu, dolayısıyla uymayacaklarını ifade etmektedirler. Böylece kâfir olmuşlardır.

İnsanların bu davranışlarının zararı kendilerinedir. Allah Teâlâ'yı hiçbir zaman bu şekilde aciz bir duruma düşüremeyeceklerdir. Bir süre dünya hayatında oyalanacaklar, sonunda ölüm gelecek ve ahirete intikal edeceklerdir. Hesaba çekilecekler ve cezalandıracaklardır. Burada takdir Allah'ındır. Bu konuda hiçbir kimsenin dahli yoktur.

Ademoğlunun Dünyada Ortaya Çıkışı

Allah Teâlâ insanı önce topraktan (Hazreti Adem) sonra da bir nutfeden yaratmıştır. Bu nutfe ana rahminde, annenin yumurtası ile birleşerek insanın ilk varlığı oluşur. Bu varlık çeşitli merhaleler ile ana rahminde gelişir. Birleşmeden 40 gün sonra bu varlığa ruh üflenir ve kaderi belirlenir, yani ömrünün ne kadar olacağı, rızkının ne kadar olacağı gibi hususlar bu noktada belirlenmiş olur. Ana rahminde gelişen çocuk dünyaya gelir ve kaderinde takdir edilen hayatı yaşar. Ömrü bitince vefat eder.

Bütün bunların amacı nedir? Allah insanı neden yaratmıştır? Hayat ve ölüm niçin yaratılmıştır? Bu soruların cevabı Mülk suresinin 2. ayetinde şöyle verilmektedir: *“O, hanginizin daha güzel iş yapacağını denemek için ölümü ve hayatı yarattı. O üstündür ve bağışlayandır.”* Bu ayete göre insanın dünyaya gönderilmesinin amacı salih ameller yapmasıdır. Bu yapacağı ameller kendisinin ahiret hayatının nasıl şekilleneceğini belirler.

İnsan bedeninin ruh ile birleşmesi ile nefsi de ortaya çıkar. İnsanın ruhu, akli ve nefsi arasındaki mücadele onun dünya hayatını yönlendirir. İnsan dünya üzerinde başıboş ve yalnız bırakılmamıştır. İnsanın dünyadaki yaşamının kurallarını, İslam şeriatı ayet ve hadislerle belirlemiştir. Bu şer'i kurallar Allah'ın emir ve yasakları olup değişmezler. Akıllı insanın görevi bu kuralları iyice öğrenip ona göre hayatlarını düzenlemektir. Nefsin aşırı isteklerinden, şeytanın vesveselerinden uzak kalarak Allah'ın emir ve yasaklarını uygulamaya çalışmalıdır. Bu onun hem dünyada hem de ahiretteki kurtuluşunun anahtarıdır.

İnsanın Gayreti Ahiret İçin Olmalıdır

“Kişinin gayreti ahiret için olursa, Allah'ta onun zenginliğini kalbinde kılar, gönül zenginliği verir.” (Hadis)

“Kişinin niyeti de dünyayı elde etmek ise, Allah ona fakirlik verir, gücünü dağıtır ve nasibinden başkasına ulaşamaz.” (Hadis)

İnsan dünya hayatını yönlendirirken hedefinin ahiret hayatı olmasına gayret etmelidir. Bunun için de nefsinin aşırı ve olumsuz isteklerine karşı aklıyla mücadele etmelidir. Şeytanın vesveselerine kulak asmamalıdır. Bilinmelidir ki şeytan insanın en büyük düşmanıdır. Akıllı insan Allah'ın rızasını ister ve şeytanın dedikodularına uymaz. Şeytan insanları yoldan çıkarmak için dünyadaki şeyleri süsler, insanın kalbine bazı ümit ve kuruntular verir. Mal ve makam sevgisini insanın kalbine yerleştirir. Ancak bu bir aldatma ve kuruntudur.

“Kim Allah'ı bırakır da şeytanı dost edinirse, şüphesiz ki o apaçık bir zarara uğramıştır.” (Nisa, 4/19)

“İşte bunların yeri cehennemdir, oradan kaçacak bir yerde bulamayacaklardır.” (Nisa, 4/21)

Akıllı kimse dünyanın süsüne ve ziynetine aldanmamalı, Allah'tan başka hiçbir şeyle sevinmemelidir. Çünkü Allah'ın dışında her şey sonlu ve geçicidir. Anlık ve geçici olan bir şeye aldanıp peşine takılmak aklın, irfanın ve ince kavrayışın kârı değildir.

“Allah dedi ki: Kim inkar ederse onu az bir müddet geçindirir, sonra cehennem azabına uğramak zorunda bırakırım. Orası ne kötü bir yerdir.” (Bakara, 2/126)

“Ahireti bırakıp dünya hayatına mı razı oldunuz. Dünya hayatının zevkleri ahiretin yanında pek azdır.” (Tevbe, 9/38)

“Allah'a yemin olsun ki, ahirete nispetle dünyanın durumu, sizden birinizin parmağını denize sokup çıkardığı zaman parmağında kalan kadardır, baksın parmağında ne kalır.” (Hadis)

“Gerçekten dünya tatlıdır, yeşildir.” (Hadis)

Dünya nefisler için güzeldir, parlaktır ve lezzetlidir. Tıpkı yeşil ve tatlı meyveler gibi. İnsanın canı bunları arzu eder. Dünyanın haram lezzetleri tatlıdır, fakat ebedi alemde acı ve bulanıktır. Dünyayı sevip onu isteyenler ölümler gibidir. Bir kutsi hadiste: *“Ey Davud, eğer Beni seviyorsan dünya sevgisini içinden çıkar, Ben ve dünya sevgisi asla aynı kalpte bulunmaz.”* denmektedir.

“Sevdiğiniz şeylerden Allah yolunda harcamadıkça gerçek iyiliğe asla erişemezsiniz. Her ne harcarsanız Allah onu hakkıyla bilir.” (Ali İmran, 3/92)

Allah Teâlâ, yersiz isteklerini onun rızası için terk eden bir kalbi azap etmekten yücedir. Nefis kötü huyların kaynağıdır ve kötü şeyleri emreder. Çünkü o ruhaniyeti saptırmak için yaratılmıştır. Bunun için nefsin temizlenmesi ve terbiye edilmesi gerekir.

“Onu (nefsi) kirletip örten, ziyana uğramıştır.” (Şems, 91/10)

Nefsi temizlemek için onun sevdiği şeyleri infak etmek gerekir. Dünyevi zevkleri Allah'a itaate tercih edenler er veya geç cezaya çarptırılacakları bildirilmektedir.

“Sizin hiç biriniz için ben, kendisine malından, çocuğundan ve bütün insanlardan daha sevimli olmadıkça iman etmiş olamaz.” (Hadis)

Kafirler, münafıklar netice bakımından zevkleri ile meşgul olurlar ve inkârcı olarak ölürlər. Bu durum kendilerine bir nimet değil külfet olacaktır. Dünya harap bir ülkedir ondan daha harap olan ise harap dünyayı onarmaya çalışanın gönlüdür. Ahiret ise mamur ülkedir, ondan daha mamur olan ise ahireti isteyen gönlüdür.

“Allah katında dünya bir sivrisinek kanadına denk olmuş olsaydı, inkârcıya bir yudum su bile vermezdi.” (Hadis)

“Onların malları da, evlatları da sakın seni imrendirmesin. Bu olsa olsa, Allah'ın onları dünya hayatında bu gibi şeylerle azaba uğratmasından ve canlarının kafir olarak çıkmasını murat etmiş olmasından başka bir şey değildir.” (Tevbe, 9/55)

Dünya Hayatı Bir İmtihandır

“Sonra nasıl davranacağınıza bakmamız için onların ardından sizi yeryüzünde halifeler kıldık.” (Yunus, 10/14)

“Allah sizi yeryüzünde halifeler kıldı. Yaptıklarınızı ve ne şekilde tasarruf ettiğinizi gözetmektedir.” (Hadis)

“Her nefis ölümü tadacaktır. Biz sizi bir imtihan olarak kötülük ve iyilikle deneriz, sonunda ancak bize döndürüleceksiniz.” (Enbiya, 21/35)

İyilik ve kötülüğün karşılığını vermeye yükümlülük yurdu olan dünya aleminin yetmez. Bu bakımdan ikinci bir alem gereklidir. Bu alem ise ancak ölümle ve yeniden diriliş ile vardır. Bunun içinde her insanın ölmesi ve sonradan da dirilmesi mutlaka şarttır.

H. Ömer (ra): “Darlıkla imtihan edildik sabrettik, bollukla imtihan edildik ama şükür etmedik. Kim dünyada kendisine mal ve servet verilir de, onunla kendisine tuzak hazırlandığını bilmezse, o kimse aldanmıştır.”

“Ant olsun ki Biz sizi imtihan ederiz, ta ki içinizden cihad edenleri ve sabredenleri bilelim ve haberlerinizi açıklayalım.” (Muhammed, 47/31)

“Şüphesiz eğer onlar o yol üzere dosdoğru gitselerdi onlara bol su verirdik ta ki onları onunla sınavalım. Kim Rabbini anmaktan yüz çevirirse Rabbi onu çetin bir azaba sokar.” (Cin, 72/16,17)

Bütün bunlar bize dünya hayatının bir imtihan yeri olduğunu anlatmaktadır. Bu imtihanda başarılı olmak zorundayız. Bunun içinde Kur'an ayetleri ve Peygamberin hadislerini iyice bilip uygulamak gereklidir. Akıllı bir insan ancak böyle davranır. Çünkü aksi halde ahirette acıklı ve önemli bir azabın beklediğini unutmamalıdır. Gerçek güzel ve hayır olan ebedi kurtuluş müjdesi şu ayette açıkça belirtilmektedir:

“İman edip iyi işler yapanları altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacağız. Orada ebedi olarak kalacaklardır. Bu Allah'ın gerçek vadidir. Allah'tan daha doğru sözlü kim olabilir?” (Nisa, 4/22)

Allah’a İbadet Etmek

Peygamberimiz (sav) bir hadisinde şöyle buyurmaktadır: “ İslam beş esas üzerine kurulmuştur: Allah'tan başka ilah olmadığını ve Muhammed'in Allah'ın kulu ve Resulü olduğuna şahitlik etmek, namazı dosdoğru kılmak, zekat vermek, hac etmek ve ramazan orucu tutmak.”

“Şüphesiz Ben Allah'ım. Benden başka hiçbir ilah yoktur. Onun için Bana kulluk et ve Beni anmak için namaz kıl.” (Taha, 20/14)

“Ey iman edenler! Rûku edin, secdeye varın, Rabb'inize kulluk edin, iyilik yapın ki kurtulabilirsiniz.” (Hac, 22/77)

“Ey iman eden kullarım şüphesiz Benim yarattığım yeryüzü geniştir, o halde yalnız Bana kulluk edin.” (Ankebut, 29/56)

“Ben cinleri ve insanları ancak bana ibadet etsinler diye yarattım.” (Zariyat, 51/56)

“Sana yakın (ölüm) gelinceye kadar Rabbine ibadet et.” (Hicr, 15/99)

“Kim güzelce abdest alırsa, tırnak altlarına varıncaya kadar bütün bedeninden günahlar dökülür.” (Hadis)

“Beş vakit namaz birinizin kapısı önünde akan ve içinde her gün 5 defa yıkandığı suyu bol bir nehir gibidir.” (Hadis)

“Sabah namazını kılan kimse Allah'ın himayesindedir.” (Hadis)

“Oruçlunun uykusu ibadettir, susması teşbihtir, amelleri misli ile kabul edilir, duası makbuldür, günahı affedilir.” (Hadis)

“Kur'an okuyun zira Kur'an kıyamet gününde kendisini okuyanlara şefaathçi olarak gelir.” (Hadis)

İbadetin anahtarı düşüncedir. İsabet etmenin alameti de nefse ve hevaya muhalefet etmektir. Muhalefet ise şehevi duyguları terk etmektir. Namaz bedeni ibadetlerin en üstünüdür. Zekat ise mali ibadetlerin en faziletlisidir.

İslam alimleri ibadet hakkında şu 6 şeyi tavsiye etmektedirler:

- 1) Kimin uykusu çok olursa, ondan kalp hassasiyeti umulmaz.
- 2) Kimi çok yemek yerse, ondan gece ibadeti beklenmez.
- 3) Zalimle arkadaşlık kurandan iyi bir dindarlık beklenmez.
- 4) Yalanı adet edinmiş kimsenin dünyadan imanla ayrılması umulmaz.

5) İnsanlarla çok haşır neşir olanın ibadetten zevk alması umulmaz.

6) Sırf insanların hoşnutluğunu isteyen Allah'ın rızasını kazanması umulmaz.

İbadet kelimesinin anlamı Allah'ın emrettiği farzları yerine getirerek haramlardan kaçınmak ve onun koyduğu sınırları aşmamaktır. İbadetin temeli Allah'ı tanımak, ondan çekinmek, umudunu ona bağlamak ve kendini her an onun denetimi altında hissetmektir. İnsan bu sıfatlardan uzaklaşınca imanın özünü kavrayamaz. Çünkü Allah'ı tanımaksızın, onun beşeri bilgi ve hayal sınırlarını aşkın, benzersiz bir işitici, görücü, yaratıcı, bilgili ve muktedir bir ilah olduğuna inanmadıkça yapılacak ibadet geçerli değildir. Yapılan ibadet sevap umuduna ve ceza korkusuna dayanıyorsa, böyle düşünen kul gerçek manada ihlas sahibi olamaz. O kendi nefsi için çalışmış olur.

“Hiçbiriniz yalnız sahibinin korkusu ile görev yapan, yaramaz bir köpek gibi veya ücreti verilmeyince çalışmayan kötü bir çırak gibi olmamalıdır.” (Hadis)

Allah'a ibadet etmemiz ve bu ibadetin farz oluşu üzerimize geçmiş farz kereminden dolayıdır. Kaldı ki onun bize bu yolda emir vermiş olması, ibadetimize karşılık mükafat vermesi, fazilet ve emrine uymadığımız takdirde ceza vermesi bir adalettir. Bilesin ki kul dünya sevgisini terk etmedikçe Allah'a karşı ibadetini kemale erdiremez. Hikmet ehlinin sözlerindendir: “Dünya bir anlık bir zamandır, sen onu ibadetle geçir.”

“Kazancın helal, amelin salih olsun.” (Hadis)

Allah'tan gündelik rızık iste ve kendini ölümlerden say. İşlediğin amelleri beğenmekten sakın. Bu durum amelleri ortadan silen korkunç bir tehlikedir. Çünkü amellerini beğenen kimse yaptıkları kabul edilmiş mi yoksa geri mi çevrilmiştir diye düşünmeden, Allah'ı minnet borcu altına koyduğu kanaatine varır. Oysa ki, hayal kırıklığı ve zillet geçiren nice günah vardır ki büyüklük ve kendini beğenmişlik duygusu doğuran ibadetten daha hayırlıdır.

Allah Yolunda Cihad Etmek

Cihad kelimesi Arapça “cehd” kökünden türemiştir. Cihad kelimesi şu anlamlara gelir: Dini emirleri öğrenip ona göre yaşamak ve başkalarına öğretmek, iyiliği emredip kötülükten sakındırmaya çalışmak, İslam'ı tebliğ etmek, nefse ve düşmanlara karşı mücadele vermek.

“Allah uğrunda gerektiği gibi cihad edin. Sizi o seçmiş, babanız İbrahim'in yolu olan dinde sizin için bir zorluk kılmamıştır. Daha önce ve Kur'an'da peygamberin size şahit olması, sizin de insanlara şahit olmanız için size Müslüman adını veren O dur. Artık namaz kılın, zekat verin, Allah'a sarılın. O sizin sahibinizdir. O ne güzel sahip ve ne güzel yardımcıdır.” (Hac, 22/78)

“İman edip de hicret edip, mallarıyla, canlarıyla Allah yolunda cihad edenler, Allah katında en büyük dereceye sahiptirler. İşte bunlar murada ermiş mutlu kullardır.” (Tevbe, 9/20)

“Ama bizim yolumuzda cihad edenleri, elbette kendi yollarımıza erİştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah iyi davrananlarla beraberdir.” (Ankebut, 29/69)

İslam alimlerine göre cihad üç çeşittir: Düşmana karşı yapılan cihad, Şeytana karşı yapılan cihad ve Nefse karşı yapılan cihad.

“Eliniz ve dilinizle düşmana karşı cihad ediniz.” (Hadis)

“Mümin kılıcı ve diliyle cihad eder.” (Hadis)

“Cihadın en faziletlisi zalim sultanın yanında hakkı söylemektir.” (Hadis)

Hz. Peygamber (sav) Tebük Savaşı'ndan dönerken *“Küçük cihattan büyük cihada döndük.”* buyurmuştur. Gerçekten nefse karşı cihad, düşman ve şeytanla mücadele etmekten daha zordur. Nefse karşı cihad, nefsi ilahi emirlere uyumaya ve yasaklarından kaçınmaya sevk etmektir.

İslam alimleri, normal şartlarda cihadı farz-ı kifaye, umumi seferberliği gerektiren bir tehlike ve saldırı halinde ise farz-ı ayın olduğunu ifade ederler.

“İçinden samimi şekilde Allah yolunda cihad yapmayı temenni eden bir kimse bilahare ölse de, öldürülse de şehid sevabı kazanır.” (Hadis)

“Size insanların en hayırlısı ve en şerlisini haber vereyim mi? İnsanların en hayırlısı o kimsedir ki, kendi veya başkasının atının sırtında ya da yaya olarak, ölünceye kadar Allah yolunda çalışır. İnsanların en şerlisine gelince o da, Allah'ın Kitab'ını okuyup (emir ve yasaklarına) riayet etmeyen kimsedir.” (Hadis)

İnsanın Ölümü

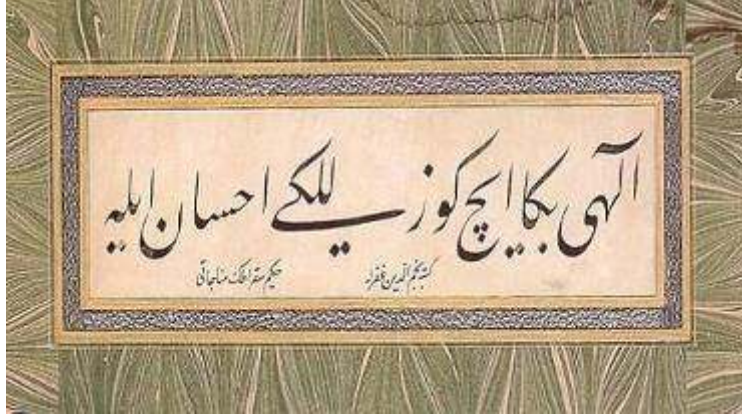
“Her nefis ölümü tadacaktır.” (Enbiya, 21/35)

Peygamberimiz buyuruyor ki dünyevi hazları gözden düşüren ölümü sık sık hatırlayınız. Ölüm her Müslüman için bir kefarettir. Ölüm Mümine hediyedir. Bunların nedeni, mümin hesabına nefsinin çeşitli isteklerini karşılamamanın sıkıntılarına katlanmak, azgın arzularını sınırlamak ve şeytana karşı devamlı olarak kendini savunmak gibi vazifeleri omuzunda taşıdığından dolayıdır. Dünya mümin için bir yük ve bir çeşit zindandır. Ölüm onu bu azaptan kurtarmaktır. Bu kurtuluş onun hakkında bir hediyedir. En zeki ve en değerli kimseler ölümü en sık anan ve onun için en çok hazırlık yapan kimselerdir. Bu kimseler, dünya şerefi ve ahiret üstünlüğünü birlikte yanlarında götürenlerdir.

Her insan kendisine verilen ömrü tamamlayınca, görevli melekler tarafından ruhu bedenden çıkarılır. Böylece beden canlılığını yitirir. Ölüm vakti kesindir, ne öne alınır ne de tehir edilir. Ölüm meleği insanların ruhunu çıkarırken insanın manevi durumuna göre davranır. Eğer kişi ahiretini kazanmış mümin birisi ise, ona güzel bir surette gözükür ve canını kolayca çıkarır. Eğer kişi günahkar veya kafir ise ona kötü bir surette gözükür ve canını azap verecek bir şekilde çıkarır.

Ölüm Allah dostu için bir vuslat olduğundan düğün günü olarak değerlendirilmiştir. Allah'a kavuşmanın kapısıdır. Ölen kişi kabre konulur. Kabirde beden çürümeye terk edilirken, ruh kabirde yaşamaya devam eder. Eğer vefat eden mümin bir kul ise ruhu kabrinde rahata kavuşturulur. Kabrinden uzaklaşarak diğer ruhları ziyaret edebilir. Günahkar bir kulun ruhu ise kabirden ayrılamaz, günahlarına karşılık kabirde azab görebilir. Kabir hayatı kıyamete kadar devam eder. Kıyamette ikinci Sur üflenince ruhlar mezarlarından kalkarak yeni yaratılan bedenlerine girerler ve mahşere doğru yola çıkarlar. Böylece ahiret hayatı başlamış olur. Bu insanın dünya üzerindeki sürecinin sona ermesi demektir.

Yayınlama Tarihi : 30.04.2020

Şeriatla İnsan Bedeninin Terbiyesinin Sırları

Tasavvufta amaç Marifetullah'a ulaşmaktır. Marifetullah Allah bilgisi demektir, yani Allah'ı tanımak ve O'nun isim ve sıfatlarını bilmektir. Buraya, yani hakikate ulaşmak için önce şeriat sonra tarikat gereklidir. Bu nedenle tasavvufta şu slogan kullanılır: Şeriat, Tarikat, Hakikat. Bunun anlamı şudur: şeriatsız tarikat olmaz, tarikatsız hakikat elde edilmez. Şeriat kanunu insan bedenini terbiye eder. Tarikat kanunu kalbi tasfiye eder. Hakikat kanunu ruhu tahliye eder.

Ruhun İnsan Bedenine İndirilmesinin Sırları

İnsan bedeni, ruh tohumunun ekilmesine ve yetiştirilmesine uygun yaratılmıştır. Bu husus *"ona ruhumdan üflediğim zaman"* (Hicr, 15/29) sırrıyla ifade edilmiştir. İnsan inayet güneşi ve şeriat suyu ile yetiştirilerek, bu tohumdan hiçbir akıl ve anlayışın hakkıyla kavrayamayacağı, hakikatini hiçbir kimsenin ifade edemeyeceği marifet meyvelerini devşirilmiştir. Bu durum şu kutsi hadiste dile getirilmektedir: *"Salih kullarıma hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağının duymadığı ve hiçbir beşerin gönlünden geçiremediği nimetler hazırladım."*

Ruhani tohum, “*min Rûhî/Rûhumdan*” ambarından çıkıp, “*ona ruhumdan üflediğim zaman*” insanın beden tarlasına ekilir. Tohum büyür ve kemale erer. Bu marifet makamıdır. Bu marifet meyvesinin olgunlaşması için dünya hayatı, ahiret hayatı, sekiz cennet, yedi cehennem ve bunların arasındakiler gereklidir. Çünkü şöyle buyurulmuştur: “*Ben cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.*” (Zariyat, 51/56), yani “*Beni bilsinler*” diye yarattım.

Ruhlar aleminde ruhlar Hakk’a yakın olmanın zevkine ermişlerdir. O aleme ait olan marifeti elde etmişlerdir. Ancak marifet makamının kemale ermesi ve bu saadetin tamamlanması için, ruhun bedene indirilip terbiye görmesi gereklidir. Marifetin kemale ermesi için gerekli olan vasıtalar kalp, sır, hafi ve insanda bulunan diğer batını idrak kuvvetleriyle, işitme, görme, koklama, tatma ve dokunma gibi zahiri beş duyu organıdır.

Ruh gayb aleminde iken, ruhlar alemi ile ilgili bilgilere vakıftır. Bu bilgileri akıldan elde etmiştir. Ancak hakiki marifet, “*bilinmeyi sevdim*” diye dile getirilen, Hakk’ın zat ve sıfatlarını bilmekle olur. Onun için Allah Teâlâ, Hazreti Adem’e isim ve sıfatlarını öğretmiş ve dünyaya göndermiştir. Böylece gerçek marifete ulaşmak için, bu iki alemin vasıtaları gerekli olmuştur. İşte ruhun bedene indirilmesinin sebebi ve faydaları, bu gerçek marifetin oluşması içindir.

Ruh, meleklerde olduğu gibi çok latif olduğundan, uluhiyet sıfatlarının tecellisini almaya müsait değildir. Bu özellik hayvanlarda da yoktur. Çünkü onlarda akıl, kalb, ruh ve hafi gibi idrak kuvvetleri yoktur. Allah, sonsuz ilmi ve kendi kudret eliyle Adem’i çamurdan yaratırken, onun içine kalbi koydu. Kalb şeffaf cam gibi olup, gayb evinin hazinesidir. Beden ise kesif bir karanlıktan ibarettir. Kalb bu beden fanusuna yerleştirildi. Sırça kalbin ortasında bir lamba yaptı ki, “*O lamba billur bir fanus içindedir*” (Nur, 24/35) ayeti buna işaret eder. Bu lambaya sır denir. Sonra da bu lambanın içine hâfi fitilini koydu.

Ruhun yağını kalp sırçasının içine koydu. Bu yağ “*min Rûhî/Rûhumdan*” mübarek ağacından alınmıştır. Allah Teâlâ istedikî, yağ lambayı aydınlatır. “*Onun yağı neredeyse, kendisine ateş değmese dahi ışık verir.*” Can yağının parlak olması, sırça kalbi parlaklıkta kemale ulaştırdı. “*O fanus ta, sanki inciye benzer bir yıldız gibidir.*” Cam fanustaki bu nûr, lamba içindeki boşluğu aydınlattı. Akıl bu aydınlıktan ibarettir. Cam fanusun aydınlatıp doldurduğu lambaya beşeri kuvvetler dendi. Lambanın derinliklerinden çıkıp yayılan ışığa da beş duyu organı dendi. “*Gizli bir hazineydim*” sırrının açığa çıkması için, idraki sağlayan bu vasıta ve sebeplerin kemale ulaşması gerekliydi. Yani Allah'ın nûrunun ortaya çıkması için bu lambanın, bahsedilen vasıtalara ve sebeplere ihtiyacı vardı. Eğer bu lamba olmasaydı, “*Allah şüphesiz her şeyi bilgisi ile kuşatandır.*” (Fussilet, 41/54) sırrınca, Allah'ın “*gizli bir hazineydim*” sırrı örtülü kalacaktı. Sonuçta Allah Teâlâ, bu iki alemi birleştiren bir varlık olarak Adem'i meydana getirdi. Öyle ki onun bedeni mişkât (kandil konacak oyuk), kalbi cam fanus, sırrı lamba, hâfisi fitil, ruhu ise yağdır.

Allah nurunun mişkattaki lambada tecelli etmesi bir hadiste şöyle ifade edilmiştir: “*Allah insanı yarattı ve onda tecelli etti.*” Kur'an'da bu tecelli şöyle ifade edilir: “*Allah göklerin ve yerin nurudur. O'nun nurunun temsili, içinde lamba bulunan bir kandillik gibidir.*” (Nur, 24/35) Ayrıca orada “*(Bu), nur üstüne nurdur. Allah dilediği kimseyi nuruna eriştirir*” buyrulmuştur. Yani lambanın nuru Allah'ın nurundandır. “*Ala Nur*”, yani ruh yağının nuru üzerindedir. Allah o lambayla dilediğini nurlu hale getirir. Buna göre herkeste mişkât (kandillik, oyuk) ve lamba bulunur, ama her lambada Allah'ın nuru yoktur. Her lamba ruh yağının nuru ile aydınlanmıştır. Cam fanusu kalbe sahip olan herkes ışığını oradan alır ki buna akıl denir. Bu ışığın parlaklığı, içi beşeri kuvvetler, dışı beş duyu organı olan mişkâtı aydınlatmaktadır.

Bugünkü akılcılar, pozitivistler gibi sadece akla bağlanmış ve hakikatten mahrum şaşkın insanlar, kendi lambalarının da hakiki nur ile aydınlandığını zann ediyorlar. Bu nedenle filozofları da hikmet ehli olarak vasıflandırıyorlar. Oysa onlardaki her türlü aydınlık ruh yağının nurundandır. Onlar bunu bilemediler. Bu insanların lambasında Allah'ın nurunun ateşi sönmüştür. Fakat onların bundan haberleri yoktur. Hakk Teâlâ, lambası hakiki nurla aydınlanmış kimselerle, hakiki nurla aydınlanmamış kimseleri şu ayetle açıklamaktadır: *“Ölü iken dirilttiğimiz ve kendisine insanlar arasında yürüyebileceği bir ışık verdiğimiz kimse, karanlıklar içinde kalıp ondan hiç çıkamayacak durumdaki kimse gibi olur mu?”* (Enam, 6/22)

Kübrevi tarikatının en önemli temsilcilerinden olan Necmeddîn-i Daye (ks) Hazretleri (1177-1256), “Mirsâdü'l-İbâd mine'l-Mebde' ile'l-Meâd” adlı eserinde bu durumu şöyle ifade ediyor:

“Şuhudi marifetin ifade ve işarete sığabilecek anlam ve açıklaması ancak bu kadardır. “Anlayan anladı, anlamayan anlamadı.” Kim ki bu nurla diridir anlar, bulur ve onunla uyanık olur. Bu şöyle ifade edilmiştir: *“Diri olanları uyarsın.”* (Yasin, 36/70) Bu nurdan mahrum olan kimse ise ölüdür, ona yüzlerce defa bir şeyler söyleyen de işitemez. Bu yüzden *“Bil ki sen ölülere işittiremezsin”* (Neml, 27/80), (Rum, 30/52) buyrulmuştur.

Sonuç olarak bil ki, ruh bedene bu mana için bağlanmıştır. Eğer bu bağlanma olmasaydı, uluhiyet sıfatının tecellisi olan gayb ve şehadet alemine ait bu hakikatler meydana gelmeyecekti. Allah'ın Zat ve sıfatlarının marifeti hakkında yüz bin akıl, “Lambalık zevki”yle bu lambanın nuru ve ateşliği hakkında bilgi verecek olsa, bilinmelidir ki söylenen her şey mecazidir. Bu konuda gerçek bilgiyi ancak yağ ile fitil verir. Çünkü bu ikisi yanmak suretiyle varlıklarını feda ederler. Böylece nur ve ateşten müteşekkil şuhudi marifeti bulurlar.

Ruh yağının yanarak varlığını feda etmek için bu kadar vasıtaya ihtiyaç duyması hayret verici bir sırdır. Gizli ve görünmeyen hakiki ilahi ateşin varlığının zahir olması, ruhun da mecazi varlığını hakiki varlığa dönüştürmesi için fitil de arada bir sebeptir. Gerçekte yağ mecazi varlığını hakiki olana dönüştürmek için ateşe, ateş te kendindeki gizli hazineyi aşık etmek için yağa aşıktır. Bu, “*Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler.*” (Enam, 5/54) ayetindeki sır, “*Gizli bir hazineydim, bilinmeyi sevdim*” hadisinin hakikatidir. İşte bu faydalar ruhun bedene bağlanmasından meydana gelir. Bu varlık Hakk'ın Zât-ı Pâk'ini tanıdı, uluhiyet sıfatlarının tamamını bildi. Bilen görür, gören erişir, erişen tadar, tadan varlık bulur, varlık bulan yok olur, yok olan varlık bulur.”

Hakiki marifet, ancak kişinin muhabbet sırrına ererek “*Gizli bir hazineydim bilinmeyi sevdim*” hadisinin künhüne vakıf olması, mecazi varlığından geçmesi, mecazi varlığını feda etmesi sonucunda hakiki varlık kazanmasıyla yani “vahdet”le gerçekleşir. Tarikat yolcusu ruh ve beden bütünlüğü içinde Hakk'ın “vahdaniyetini” tanır, sonra bütün “uluhiyet sıfatlar”ını hakkıyla bilir, bildiğini görür, gördüğüne erişir, eriştiğinde tadar, tattığıyla bir olur (vahdet), sonra yok olur (fena). Bu yokluktan sonra yeniden var olduğunda (beka), hakiki marifet gerçekleşmiş demektir.

Eğer ruh bedene girerek bunları idrak etmese, asla gerçek tevhid ve marifet gerçekleşmeyecekti. Gayb ve şehadet aleminin sıfatları bu makama ulaşamazdı. İnsan, melekler gibi bir ahlaka sahip olmasaydı, onların sıfatlarını elde edemezdi. Böylece Hakk'ın vekilliğine ve hilafetine layık olamazdı. Hakk'ın Cemâl ve Celâl'ine ayna olmaya hak kazanamazdı. Hiç kimse “*gizli bir hazineydim*” sırrı ile açıklanan hakikati keşfedemezdi.

İnsan Bedeninin Şariat Kanunu ile Terbiyesinin Sırları

Allah Teâlâ, ruhlar aleminden kulunun kalbine, kalpten nefse, nefisten de bedenine suretine yollar açmıştır. Böylece gayb aleminden gelen her bir feyzin yardımı önce ruha, oradan da kalbe ulaşır. Kalpten bir pay nefse, nefisten bir pay da bedene erişir. Böylece bedende buna uygun bir amel ortaya çıkar.

Eğer bedende nefisten kaynaklanan olumsuz bir amel meydana gelirse, bunun karanlığı nefse tesir eder, oradan da kalbe ulaşır. Bu, ruh üzerinde onun nuraniyetini örten bir perde oluşmasına neden olur. Bu perde, ruhun gayb âleminden gelecek feyzlere karşı kapanmasına neden olur. Bedendeki olumsuz ameller ne kadar fazla olursa ruh üzerindeki perde de o kadar kalınlaşır ve en sonunda ruh gayb âleminden hiçbir feyz alamaz hale gelir. Bu durumda eğer şeriatın tedavisi - Allah korusun - ona ulaşmaz ise, "*Allah onların kalplerini mühürlemiştir.*" (Bakara, 2/7) tehlikesinden ve "*Sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler, bu yüzden akledemezler.*" (Bakara, 2/171) sıfatıyla vasıflandırılmış olmaktan korkmalıdır.

Bu, ruhani ve cismani varlıkları birbirlerine bağlayan ve hakikati anlaşılmayan bir tılsım (şifre) ifade eder. Bu şifreleri açacak olan anahtar şeriattır.

Şeriatın bir zahiri bir de batını tarafı vardır. Şeriatın zahiri tarafı bedenın amelleridir. Bu ameller bedenın tılsımını açmaya yarar. Bu anahtarın beş dişi vardır: Namaz, oruç, zekat, hac ve kelime-i şehadet. İnsan bedenının beş duyusu vardır. Bu duyularla aleme bağlıdır. Bunlar görme, işitme, koklama, tatma ve dokunmadır. Şeriatın beş rüknü olan İslam'ın beş şartı, insan bedenının beş duyusunun tılsımını açan anahtarın dişleridir. "*İslam beş esas üzerine bina edildi*" hadisi bu anlamı ifade eder.

Şeriatın batını tarafı ise ruhun, sırrın ve kalbin amelidir ki, buna da tarikat denir. Tarikat, hakikat alemine yol bulabilmesi için insanın batınında bulunan tılsımı çözen bir anahtardır. Gayb alemi yolunda, tarikat anahtarıyla batını tılsımları ilk olarak peygamberler açmışlardır. Bu ilahi feyzlerin ve yardımların ruhlarına ulaşmaları ile olmuştur. Tılsım açıldığında feyzin eseri önce kalbe, sonra nefse, sonra da beden suretine ulaşır. Şu ayet bu durumu açıklamaktadır: "*Sen, kitap nedir, iman nedir bilmezdin. Fakat biz onu kullarımızdan dilediğimize kendiyile doğru yola erıştirdiğimiz bir nur kıldık.*" (Şûra, 42/52)

Şeriatın zahiri ile beden tılsımının açılması ve gayb âlemine yol bulunması işi Müslümanlara da verilmiştir. Müslümanlar şeriat anahtarıyla bedeninin tılsımını yavaş yavaş açtıktan sonra, batını tılsımları açmaları için kendilerine tarikat anahtarı verilmiştir. Yani tarikat ehli olmanın yolu önce şeriat ehli olmaktan geçmektedir. Şeriat anahtarının dişlerinin tılsımın yuvasına tam olarak yerleşmesi için şeriatın emir ve yasakları, bedenın organları tarafından tam olarak uygulanmalıdır. Ancak şeriatın zahiri kurallarına tam uyulduğu takdirde şeriat anahtarının dişlileri tılsımı açmaya muktedir olur. Bunun tesiri önce dilde kendini gösterir. Bu tesir dilden kalbe, kalpten de gayba ulaşır. Böylece gayb alemindeki iman nuru artık gönülde ortaya çıkar. Şeriatın ön gördüğü ameller vasıtasıyla bedende meydana gelen doğruluk ne kadar fazla olursa, gönüle gelen iman nuru da o kadar fazla olur. Bu nedenle *“İmanlarını kat kat artırmaları için”* (Fetih, 48/4) buyrulmuştur. Eğer beden şeriat kanunları ile mükemmel bir şekilde terbiye edilirse, kalpteki iman kemale ulaşır. Bunu şu hadis ifade etmektedir: *“Sizden biriniz kalbini düzeltmedikçe imanı düzgün olmaz.”*

İnsanın beş duyusu, onun hayvanlar mertebesine ya da daha aşağıya inmesine sebep olan afet ve perdelerin oluşmasına neden olabilir. İnsan eğer bu hayvani mertebede kalırsa ve bu sıfatlardan kurutulmazsa, Allah'ın onlar için buyurduğu *“İşte onlar hayvanlar gibidir, hatta daha da şaşkıncırlar.”* (Araf, 7/179) ifadesine muhatap olurlar. Çünkü hayvanlar süfli alemden beş duyuları vasıtasıyla faydalanırlar. Ancak hayvanların başka bir ailemden haberleri yoktur. Bu alemler ulaşacak herhangi bir vasıtaları da yoktur. Bu nedenle devamlı olarak süflî alemde yaşarlar.

Bu beş duyu insanlarda da vardır. Fakat insanlarda hayvanlarda bulunmayan, diğer alemlere ulaşmaya yarayan vasıtalar da vardır. Ancak insan daima bu hayvanî alemle ilgilenmeye ve ondan faydalanmaya kalkarsa, diğer âlemlerden tamamen geri kalır. Hayvanlar gibi hatta daha kötü olabilir. Hayvanlar diğer alemleri bilmekten mahrum olduklarından azap görme, mahrumiyet ve yok olmak gibi hüsrarlardan sıkıntı duymayacaklardır. Fakat insanlar yarın bu mahrumiyeti yaşayacak ve kıyamette bu nimeti zayi ettiklerini göreceklerdir. İnsan, *“Ne yana bakarsan bak, (yığınla) nimet ve ulu bir saltanat görürsün.”* (İnsan, 76/20) nimetinden mahrum olmanın ve Hakk'ın emrine muhalefet etmenin azabını duyacaktır.

İşte bu nedenle, insanlara Hakk tarafından şeriatın gönderilmesinin nedeni, hayvanî isteklerini tatmin ederken, insanın kendi tabiatıyla değil, Allah'ın emirleri ile hareket etmesini sağlamaktır. Çünkü insan tabiatından karanlık, Hakk'ın emrinden ise Nur doğar. Tabiatıyla hareket eden Hakk'ı değil kendini görür, bu ise onun için karanlık ve perdedir. Hakk'ın emrini yerine getiren ise, kendisini görmez, bütünüyle Hakk'ı görür. Bu ise perdenin kalkması ve nurun ortaya çıkmasıdır.

Şeriatın her bir rüknü, insana daha önce bulunduğu manevi alemi hatırlatır. Onu, alemlerin Rabbi olan Allah Teâlâ'nın yakınına, yani kendi makamına yeniden dönüşü konusunda irşad eder.

Kelime-i Tevhid

“Lâ ilahe illallah/Allah'tan başka ilah yoktur” sözü insana, kendisi ile Allah arasında hiçbir vasitanın olmadığı o alemde haber vermektedir. İnsan ruhunun o aleme olan özlemi, kişinin kalbinde ortaya çıkar. Kişi oraya yönelmeyi arzu eder, gönlü bu alemde uzaklaşır. Artık hayvani lezzetler ona acı vermeye başlar. Bu, şeriat anahtarının, tılsım kilidine tam oturan dişlerinden birisidir. Böylece tılsım açılmaya başlar.

Namaz

Namaz hareket ve münacaatdan oluşur. Namazın dış kısmı olan şekil ve hareket, kişiye geldiği alem hakkında bilgi verir ve o aleme müracaat etmesini hatırlatır. Namazın bu tarafı kıyam, rüku', secdeler ve teşehhüd (oturma) dır. Teşehhüd onun Allah huzurunda olduğunu ve müşahade halini hatırlatır. Secdeler, insanın bu aleme bitki makamından geçerek geldiğini gösterir. *“Bitkiler ve ağaçlar secde etmektedir.”* (Rahman, 55/6) ayetinde işaret edildiği üzere bitkiler bütünüyle secde halindedir. Bitkiler başlarını secde şeklinde yere koymuşlardır. Çünkü baş kendisi ile gıda alınan organdır ve bitkilerde gıdalarını topraktan kökleriyle alırlar.

Rükû, insanın bitki makamından hayvan makamına geçişini hatırlatır. Bütün hayvanlar eğilmiş bir halde rükudadırlar. Kıyam, insanın hayvaniyetten insanlık makamına geçişini anlatır. Çünkü ancak insanlar kıyam halinde olabilirler. İnsanın kıyam makamına secde ve rükudan geçerek gelir.

Namaza başlarken ellerini kaldırarak tekbir getirmek, dünyanın bütün istek ve arzularını iki elinle arkana atmak anlamına gelir. Hayvan aleminde, “*Allahu Ekber/Allah En Büyüktür*” demekle nefsin ve hevanın sana büyük gösterdiği her şeyi yok etmiş ve büyüklüğü sadece Allah için ifade etmiş olursun. Peygamber (sav) şöyle buyurmuştur: “*Birinci tekbir dünya ve içindekilerden hayırlıdır.*” Büyüklenme ve benlik olan kıyamdan, düşkünlük ve tevazu olan hayvanlık şekli olan rükuya var! Buradan da secdenin özelliği olan kırılmışlık, atılmışlık, itilmişlik taşıyan nebat makamına geç. Ancak bu şekilde müşahede ve huzur teşehhüdüne yaklaşmış olursun. Böylece “*Rabbine secde et ve yaklaş*” (Alak, 96/19) ayetinin emrine uyumuş olursun. Bu kapıdan içeri girdiğinde, indiğin merdiveni kullanarak “*Namaz müminin miracıdır*” sırrıyla yeniden yükselişe geçersin.

Bazı ilahiyatçılar bu açıklamaları, insanın bitki ve hayvan makamından geçerek insan makamına yükseldiği şeklinde algılıyorlar. Böylece tasavvuf, evrim teorisini kabul ediyor diye sonuç çıkarıyorlar. Böyle bir şeyi iddia etmek ne kadar saçma ve İslam dinine aykırı olduğu aşikârdır. Burada evrim teorisi teyit edilmiyor. Sadece insanın ibadetlerindeki bazı şekillerin, hayvan ve bitki davranışlarına benzetilmesi söz konusudur. Yoksa insan türünün bitki ve hayvanlardan evrimleşerek ortaya çıktığı ifade edilmiyor. Bazı ilahiyatçıların bu türlü akıl ve din dışı yorumları ya cahillikten veya kasıttan dolaydır. Her ikisi de bir bilim insanı için ne kadar kabul edilmez bir durumdur. Allah bizleri böyle sapıklıklara düşmekten alıkoysun.

Namazın münacaat tarafı, insanı hayvanlık mertebesinden ve nefse muhatap olmaktan kurtarıp meleklik makamına ulaştırır. Çünkü namazda münacaat Hakk’la konuşmaktır. Bu insanı “*Ben sizin Rabbiniz değil miyim?*” (Araf, 7/172) hitabının zevkine erdirir. “*Namaz kılan Rabbine münacaat eder.*” hadisi bu gerçeği haber vermektedir. Münacaat esnasında kişi kalbini tamamen Hakk’a doğru yöneltmelidir. Namaz kılarken önünde Hakk’ın bulunduğu düşünmelidir. Biz onu görmesek de, O bizi görmektedir.

Oruç

Oruç insana, melek sıfatı taşıdığını, hayvanlık sıfatının perdelendiğini bildirir. Yemek hayvani bir özelliktir. Yemekten uzak durmak ise melek ve Hakk Teâlâ'nın sıfatıdır. Dolayısıyla oruç hayvani huylardan uzaklaşıp, Hakk'ın ahlakıyla ahlaklanmayı gösterir. Bu nedenle, "*Oruç benim içindir ve onun mükafatını ben veririm.*" kutsi hadisi ifade edilmiştir. "*Oruç benim içindir*" ifadesi yalnız Hakk Teâlâ'nın gıdadan münezzehe olduğunu, kalan diğer bütün varlıkların gıdaya muhtaç olduklarına işaret eder. Meleklerin her ne kadar hayvani gıdalara ihtiyaçları yoksa da, onların gıdası da Allah'ı tespih ve takdis etmeleridir. Aslında her varlığın kendisine has gıdası vardır ve o gıdaya muhtaçtır.

"*Onun mükafatını ben veririm*" ifadesinin anlamı şudur: Her ibadetin karşılığı cennettir, oysa orucun karşılığı "*Benim ahlakımla ahlaklanmaktır*". Hiçbir ibadet şekil olarak Allah ile ilişkili değildir. Ancak oruçta yemek yeme terk edildiğinden, Allah'ın gıdadan münezzehe olması hasebiyle O'nunla ilişkilidir. Rivayet edildiğine göre Allah Teâlâ, Hz.İsa'ya şöyle vahiy etmiştir: "*Beni görmek için aç kal. Bana ulaşmak için insanlardan ayrıl.*"

Zekat

Zekat, insanın nefsinin hayvani sıfatlardan temizler ve onu Hakk'ın sıfatlarıyla donatır. Çünkü hayvanlık sıfatı mal biriktirmeyi ve başkalarına vermemeyi emreder. Bu nedenle aşırı dünya sevgisi taşıyan insanlar, manevi olarak köpek suretinde gözüdürler. Eğer insan biriktirdiği mal ve servetinden dağıtmayacak olursa, onda bu hayvanî özelliğin pisliği kalacaktır. Bu nedenle insana "*Zekat ver ve bu pislikten temizlen*" diye emredilmiştir. "*Mallarının bir kısmını, kendilerini temizleyip arıtacak sadaka olarak al.*" (Tevbe, 9/103) ayeti bunu ifade etmektedir. Bu şekilde insan Hakk'ın sıfatı ile donanmış olur. Çünkü cömertlik ve bağışlama Allah Teâlâ'ya ait sıfatlardandır. Kulun görevi takva ve tasdik olup, atâ (vermek) ise Allah Teâlâ'nın sıfatıdır. Kim, kendisine verilen rızıktan infak edip başkalarına verirse, muhakkak ki Allah'ın sevdiği bir iş yapmış olur.

“Elinde bulunandan verenin, Allah'a karşı gelmekten sakınanın, en güzel söz olan Allah'ın birliğini doğrulayanın işlerini kolaylaştırırız.” (Leyl, 92/5-7)

Hac

Hac, Allah Teâlâ'ya müracaat etmeyi gösterir ve O'na kavuşmayı müjdeler. Çünkü *“İnsanları hacca çağır, yürüyerek sana gelsinler.”* (Hac, 22/27) ifade edilmiştir.

Necmeddîn-i Dâye Hazretleri hacca gidenler ile ilgili şu beyti söylemiştir:

Ey gönül, o dilberin yanına gönlün olmaksızın git,

Onun vuslat sarayının eşiğine başın olmaksızın git,

Onun kapısına vardığında bu herkesten gizli olsun,

Kendini de bırak kapıda sonra içeri git.

Necmeddîn-i Dâye Hazretleri yukarıda bahsettiğimiz kitabında hac ibadeti ile ilgili şunları söylemektedir:

“Ey insaniyet şehrinde karar tutmuş kimse! Ey hayvani tabiat sarayında mukim olmuş bîcâre! Ey bizim visâlimiz (sevdiğine kavuşma) Kâbe’sinden mahrum kalmış! Daha ne zamana kadar bu hayvaniyet menzilinde makam tutacak ve o yerilmiş şeytan sıfatları ve hayvan bağları ile ayağını bağlayacaksın? Daha ne zamana kadar *“Ey iman edenler! Eşlerinizden ve çocuklarınızdan size düşman olanlar da vardır.”* (Tegâbun, 64/14) ayetinde işaret edilen düşmanlarınıza el verecek, dünya nimetlerinin sahte süslerine olan bağlılığınız dolayısıyla şeytanı gururlandıracaksınız. Mertçe ayağa kalk! Bütün bu el ve ayak bağlarını çöz ve kurtul! Eşin, çocukların, kendin ve hânûmânına veda et! *“Doğrusu onlar, benim düşmanımdır. Ancak alemlerin Rabbi müstesna.”* (Şuara, 26/77) ayetini oku! Yüzünü doğru bir teveccüh ile Allah’a dön! *“Doğrusu ben yüzümü, gökleri ve yeri yaratana, doğruya yönelerek çevirdim.”* (Enam, 6/79) yoluna ayak koy, tertemiz bir niyetle *“Doğrusu ben Rabbim uğrunda sizi bırakıp gidiyorum; O beni doğru yola erıştırir.”* (Saffat, 37/99) hakikatine gel! Tabiatına hoş gelen menzil ve merhalelerden ayağını uzaklaştır. Nefs-i emmarenin damarını kes!

Gönül harem bölgesine ulaştığında inâbet suyuyla gusûl yap! Beşeriyet elbiselerinden soyun ve kulluk ihramını bağla. Âşıkâne *“lebbeyk”* de! Marifet Arafat’ına var ve İnâyet cebel-i Rahme’sine çık. Ayağını haramda bizim kurbumuz harîmine koy, ondan sonra meş’aril-haram da kulluk şîarını yerine getir. O makamda arzular Mina’sına gel ve behîmî sıfatlı nefsi kurban et. Ondan sonra yüzünü bizim visâlimiz Kâbe’sine çevir, nefsinin bırak ve gel! Yetiştğinde tavaf et, yani bundan sonra kendin için dönme bizim için dön! Sonra o “Hacerü’l-Esved” ki senin gönlündür ve Yemînullahtır ondan ahdimizi tazele. Oradan hullet ve ruhaniyet makamı olan Makam-ı İbrahim’e gel, orada iki rekat tahiyatü’l - makam namazı kıl, yani kulluğu cennet ve cehennemden dolayı değil, sermest olmuş âşıklar gibi aşktan dolayı yap! Sonra visâlimiz Kâbe’sinin kapısına gel, kendini kapımızda asılmış halka gibi gör, kendinden geçmiş, perde korkusu olmaksızın emn-ü visalimize erişerek *“Oraya giren emniyette olur.”* (Ali İmran, 3/97) sırrını oku!”

Yukarıda, şeriâtın ve İslâm’ın beş temel unsuru olan ibadetlerin oluşturduğu anahtarın dişlilerinin hakikati, insandaki beş duyunun düğümlendiği kilide doğru bir şekilde yerleştirilirse, insandaki ruhani ve cismani şifrelerin açılacağını, bu şekilde ulvi maksatlara ulaşabileceğini özet olarak anlattık.

Allah Teâlâ'dan, bütün dostların bu şifreleri doğru bir şekilde açabilmelerini ve böylece ulvi makamlara ulaşabilmelerini niyaz ederiz.

Yayınlama Tarihi : 06.05.2020

Tarikat Yoluyla Kalbin Arınmasının Sırları

İnsan bedeninde bulunan kalb arşa benzer. Arş büyük alemde rahmaniyet sıfatının istiva ettiği (yerleştiği) yerdir. Kalb ise küçük alemde (insanda) ruhaniyet sıfatının istiva ettiği yerdir. Arş cisimler aleminin sınırında bulunur. Arşın bir yüzü cisimler alemine dönüktür, diğer yüzü de melekût alemine dönüktür. Allah Teâlâ'nın yardımının feyzi (ihسان) cisimler alemine Rahman sıfatı ile ulaşır. Rahman sıfatından kâinattaki bütün yaratıklar istifade ederler. Arş Hakk'ın feyzini kabul eder. Bu feyz, arştan bütün cisimlere ulaşır. Her cisim kendi istidadı (kabiliyeti) miktarınca bu feyzden faydalanır. Kainatın varlığı bu feyzlerin devam etmesi ve yardımının ulaşması ile ayakta durabilir. Bu feyz akışı bir an kesilecek olsa, hiçbir şey varlığını sürdüremez ve yok olur. "*O'nun Zatından başka her şey yok olacaktır.*" (Kasas, 28/88) ayetinin sırrı budur. Arş, rahman sıfatının feyzini kabul etme istidadından dolayı "*Rahman, arşa istiva etmiştir.*" (Taha, 20/5) sırrı ifade edilmiştir.

Benzer şekilde, insan gönlü de bir yüzü ruhaniyet alemine, diğer yüzü de insan bedenine dönüktür. Bu nedenle insan gönlüne kalb denir. Kalbte hem cismani ve hem de ruhani iki alem vardır. Ruhtan kalbe gelen feyzin yardımı kalp üzerinden bütün organlara ulaşır. Çünkü kalb bütün organlara ince damarlar ile bağlıdır. Bu damarlarla feyzin yardımı vücudun her hücrelerine ulaşır. Eğer kalbten gelen bu feyz yardımı kesilecek olsa beden hayatını kaybeder. Eğer feyzin yardımını organlara ulaştıran damarlardan biri tıkanır, o damarın beslediği organa gelen feyz akışı kesintiye uğrayacağından, o organ hareket kabiliyetini kaybederek felç olur.

Bütün varlık Allah'ın Rahman sıfatından istifade etmektedir. Bu nedenle Allah'ın rahmeti bütün varlığı kuşatmıştır. Rahman ismi Allah'ın yaratması ve varlık vermesini ifade eder. Diğer bir deyişle, varlıkların mümkün mahiyetleri izafi yokluktan harici varlığa "Nefes-i Rahman" sayesinde çıkarlar.

Küçük âlemdeki kalb ile büyük âlemdeki arş arasında bir fark vardır. Ruhtan gelen feyzleri kabul eden kalbin şuuru vardır, fakat arşta bu şuur hali yoktur. Ruhtan kalbe gelen feyz ona hayat, ilim ve akıl verir. Bundan kalb haberdardır. Kalb bu feyzin ışığı ile aydınlanır. Böylece kalb, gelen feyzin sıfatıyla sıfatlanmış olur. Fakat rahman sıfatının feyzi arşa sıfatla değil kudret ve fiille ulaşır. Burada hayat, ilim ve marifet gibi sıfatlar ortaya çıkmaz.

Kalbte, tarikat yoluyla arınma istidadı bulunur. Kalb, ruhaniyet sıfatının istiva yeri iken, artık rahman sıfatının istivasına da mahal olmuştur. Böylece kalp terbiye edilmek, arınmak ve Hakk'a teveccüh etmekle kemale ulaşır ve bütün uluhiyet sıfatlarının tecellilerinin ortaya çıkış yeri olur. Ancak arş ve kainat, Hakk'ın bu sıfatlarından kaynaklanan nur güneşinin tecellilerinin hiçbirini için bir mahal olamaz. Çünkü bu nur tecellisinden birisi Tur Dağı'na ulaştığında, dağ paramparça olmuştur. Oysa Allah'ın öyle kulları vardır ki, onlar sabah akşam Hakk'ın Celal ve Cemal nurlarının içindedirler. Allah onların kalblerine tecelli eder ve bu kimseler Allah'ın yardımıyla buna tahammül ederler.

Kalb Nedir?

İnsanda vücudun sol tarafında bulunan kozalak şeklindeki et parçası kalbin suretidir. Bu et parçası bütün hayvanlarda da mevcuttur. Ancak insandaki bu et parçasının hayvanlarda bulunmayan ruhani bir canı vardır. Bu can yalnız insana mahsustur. Bununla beraber muhabbet nurundan olan safa makamındaki kalbin canı her insanda bulunmaz. Bu yüzden “*Doğrusu bunda, kalbi olana ders vardır.*” (Kaf, 50/37) denilmiştir. Burada kalbten maksat hakiki kalbdır ki, buna kalbin cânının cânı adı verilir.

Kalbin doğruluğu ve eğriliği vardır. Kalbin doğruluğu onun safâ içinde olması, eğriliği ise bulanıklık içinde bulunmasıdır. Kalbin beş hissi vardır. Bu hisler sağlamsa, kalb bütün gayb alemini, melekût ve ruhaniyeti onlarla idrak eder. Kalb gözü ile gaybî olan şeyleri görür, kulağı ile gayb ehlinin ve Hakk'ın sözlerini işitir, koklaması ile gayb kokularını alır, tatması ile muhabbet zevkinin, iman lezzetinin ve irfan yemeğinin tadını alır, dokunma duyusu olan akıl ile akledebilen faydalı şeyleri alır.

Kimin kalbinin bu beş hissi sağlıklı olursa, o kimsenin kalbinin iyiliği ve bedeninin kurtuluşu sağlanır. Eğer bir kimsenin de bu hisleri sağlam değilse, onun kalbi bozulur ve bütün beden helakine sebep olabilir. Bu durum şu hadis ile teyit edilmektedir: “Şunu iyi bilin ki, insan vücudunda bir et parçası vardır. Eğer bu et parçası iyi olursa bütün vücut iyi olur, eğer o bozulursa bütün vücut bozulur.” İşte bu et parçası “kalb”tir.

Kur'an'da da, kimin kalbinin hisleri sağlam ise onun için kurtuluş olduğu şu ayetle müjdelemektedir: “*O gün insana fayda sağlayan tek şey, Allah'a teslim ettiği arı duru bir gönül (kalb-i selim) olur.*” (Şuara, 26/89) Kalblerinin hisleri hastalıklı olanlar için de cehennem azabı haber verilmektedir: “*Andolsun, biz cinler ve insanlardan birçoğunu cehennem için yaratmışızdır. Onlar kalbleri vardır, onlarla kavramazlar, gözleri vardır onlarla görmezler, kulakları vardır onlarla işitmezler.*” (Araf, 7/179) “*Sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler, bu yüzden akıl edemezler.*” (Bakara, 2/171) “*Ama gerçek şu ki, gözler kör olmaz, lâkin göğüsler içindeki kalbler kör olur.*” (Hac, 22/46)

Kalb bir et parçasıdır, fakat içi ilâhidir. Allah'ı bilme ve sevme makamıdır. Büyüklüğü, şanı, fazileti bu özelliğindendir. İrfan ehlinin kalbi, Allah'ın feyiz ve keremin yeşerip geliştiği bir bahçedir. İlâhi güzelliği aksettiren bir ayna, O'nun ilim ve irfanın bir hazinesi, lütuf ve ihsanının bir denizidir ve O'nun (Allah'ın) evidir. Kalbin bu özelliğini bilen kişi nefsin ve Allah'ını bilmesi için, zikir ve ibadetle gönlünü cilalar, ona ilâhi nurun aksetmesini, onun bilgisi ile, aşk ve sevgisi ile dolup taşmasını sağlar.

Eğer insanın kalbinde Allah'tan gayri şeyler varsa, o kalb nurların görünmelerine karşı perdelenmiştir. Bunlar ne kadar çoksa, o perdelerin kalınlığı da o kadar fazladır. Bu nedenle bu yola girmek isteyenler halvette oturmalıdır ki kalplerine dünya fikirleri, suretler dolmasının ve ilâhi görünüşleri engellemesin. Bu nedenle tarikat ehli olmayan bir abid (ibadet eden), Hakk'a dönük ve boynu bükük olarak 70 yıl ibadet ettiği halde, kalbinde tarikat ehillerinde hasıl olan şevk, zevk ve vecd haletlerinden bir zerre bile görülmez. Çünkü tarikat ehli olmayan bir abidin kalbi, dünya fikir ve suretleri ile dolmuştur. Bunları atmaya çalışmaz. Ancak cennette kendisine vadolunan nimetleri bekler durur. Eğer Allah abidin İbadetlerini kabul eder ve iman ile ölürse, cennette kendisine vadolunan nimetleri bulur. Çünkü Allah vadini yerine getirir. Ancak eğer abid, aynı zamanda tarikat ehli olursa Allah ahirette ona yüksek makamlar ve mertebeler ihsan eder.

Kalb, bir Latife-i Rabbaniye-i Ruhaniyedir. Yani gözle görülmeyen ruhani bir varlıktır. Kalb-i ruhani'nin kalb-i cismani ile bir ilgisi vardır. İnsanın hakikati bu kalb-i ruhanidir. İnsanda anlayan, alim ve arif olan bu kalbdır. Hitap edilen, ikâb ve itâb edilen ve aranan yine bu kalbdır. Ruhani kalbin cismani kalp ile ilgisini anlatmak iki yönden mahzurludur: 1) Bu husus mükâşefe ilmi ile alakadardır, 2) Bu hakikati ortaya çıkarmak, ruhun esrarını açıklamayı gerektirir ki bu bize ait değildir.

Kalbin Mertebeleri

Beden yedi uzuvdan oluşmuştur ve bu yedi uzvun hepsi de secde ile emrolunmuştur. Bu nedenle “*Yedi uzuv ile secde etmekle emrolundum.*” buyurulmuştur. Aynı şekilde kalbin de yedi mertebe üzerine secde etmesi vaciptir. Onun secdesi bütün mahlukattan yüz çevirmesi, dünya ve uhrevi nimetlerden uzaklaşması ve bütün varlığı ile Allah'a teveccüh etmesi, Hakk'tan Hakk'ın dışında hiçbir şeyi talep etmemesi, böylece yedi mertebe ile başını ubudiyet yoluna koyması demektir.

Bunun için aşağıda anlattığınız kalbin yedi mertebesinin sağlıklı olması gereklidir. Bu yedi mertebenin sağlıklı olmasının işareti, her birinin Hakk'a karşı kendi kulluklarını yerine getirmesidir. Kendilerine emanet edilen özel manalar, Hakk'ın emrine uygun bir şekilde korunmalıdır. Her birisini kendi makamında kulluğun şart ve edeplerine riayet etmelidir.

İnsanda kalb Gök, beden ise Yer mesabesindedir. Kalbin sahip olduğu mertebelerin sayısı mutasavvıflara göre farklılık gösterir. Bunların sayısı 4,5,6 ve 7 olabilir. Biz Necmeddin-i Dâye Hazretlerini takip ederek, onun “Tasavvuf Yolu” adlı kitabında ele aldığı gibi kalbin mertebelerinin sayısını yedi olarak inceleyeceğiz.

Kalbin birinci mertebesine “Sadr” denir. Bu İslam madeninin cevheridir. Bunun sırrı şu ayettedir: “*Allah kimin sadrını İslam'a açmışsa o, Rabbinden bir nur üzerinde değil midir?*” (Zümer, 39/22) Sadr, İslam nurundan mahrum kaldığında küfür ve zulmetle kaplanır. Bu nedenle “*Fakat kim sadrını kâfirliğe açarsa...*” (Nahl, 16/106) buyurulmuştur. Sadr, aynı zamanda şeytanın vesveselerinin ve nefsin aldatmalarının makamıdır. Ancak bu mahal kalbin içi değil, kabuğudur. Kalbin içine bunlar yol bulamazlar. Çünkü kalb Hakk'ın hazinesi, gök ise sıfatıdır. Bunlara ulaşmak mümkün değildir. Bu hakikat, “*Onları taşlanmış, kovulmuş her şeytandan koruduk.*” (Hicr, 15/17) ayetinde ifade edilmiştir.

Kalbin ikinci mertebesine “Kalb” denir. Burası iman madenidir. “*İşte Allah, imanı bunların kalplerine yazmıştır...*” (Mücadele, 58/22) buyrulmuştur. Burası akıl nurunun mahallidir. “*Orada olanları akledecek kalbleri olurdu...*” (Hac, 22/46) Kalb aynı zamanda görme mahallidir: “*Ama yalnız gözler kör olmaz, fakat göğüslerde olan kalbler de körleşir...*” (Hac, 22/46)

Kalbin üçüncü mertebesi “Şagaf”tır. Burası halka karşı muhabbet, aşk ve şefkatin madenidir. “*Sevgisi bağrını yakmış (şagaf)...*” (Yusuf, 12/30) Halkın muhabbeti şagaftan öteye geçemez.

Kalbin dördüncü mertebesine “Fuâd” denir. Burası müşahede madeni ve rü’yet mahallidir: “*Gözünün gördüğünü fuâdı yalanlamadı.*” (Necm, 50/11)

Kalbin beşinci mertebesi “Habbetü'l-kalb”dir. Burası Allah Teâlâ'nın muhabbet madenidir. Burası has kullara aittir. Bu hazinede yaratılmışlardan hiçbir varlığın muhabbeti bulunmaz.

Kalbin altıncı mertebesine “Süveyda” denir. Burası gaybî mükâşefeler ve ledûn ilimlerinin madenidir. Burası hikmet kaynağı ve ilahi sırların hazinesidir. “*Alleme'l Esmâ*” mahallidir ki “*Allah Adem'e bütün isimleri öğretti.*” (Bakara, 2/31) ayeti bu hakikate işaret etmektedir. Burada keşfedilen türlü ilimlerden melekler dahi habersizdir.

Kalbin yedinci mertebesine “Mühcetü'l-Kalb” denir. Burası uluhiyet sıfatının nurlarının tecelli mahallidir. “*And olsun ki, Biz insanoğullarını şerefli kıldık.*” (İsra, 17/70) ayeti bu sırrı ifade eder. Bu şerefe insandan başka hiçbir varlık sahip değildir.

Kalbin Arınması (Tasfiyesi) ve Terbiyesi

Kalbin arınması hislerinin sağlam olması demektir. Terbiye ise Allah Teâlâ'ya teveccüh etmek ve O'ndan başka her şeyden yüz çevirmektir. Kalbin tamamıyla arınması onun tamamen sıhhat ve selametle olması ve *"Kalblerinde hastalık bulunanlar..."* (Maide, 5/52) ayetinde ifade edilen hastalıklardan tamamen kurtulması demektir. Bunun için yukarıda anlattığımız kalbin yedi mertebesinin sağlıklı olması gereklidir. Bu yedi mertebenin sağlıklı olmasının işareti, her birinin Hakk'a karşı kendi kulluklarını yerine getirmesidir. Kendisine emanet edilen özel manaları Hakk'ın emrine uygun bir şekilde korumalıdır. Her birisinin kendi makamında kulluğun şart ve edeplerine riayet etmesidir.

Kalbin terbiyesi şeriatın sırrı ile gerçekleşir ki buna tarikat denir. Kalbin sağlıklı olması için, doğru şeyleri yapmak ilacı ile tedavi edilmelidir. Bunu teyit eden ayet şudur: *"Biz Kur'an'dan öyle bir şey indiriyoruz ki o, müminler için şifa ve rahmettir."* (İsra, 17/82)

Kalbin tedavisi konusunda usta tabipler (mürşitler) ihtilaf etmişlerdir. Her biri kendisine göre bir tedavi şekli uygulamıştır. Fakat hiç birisi Kur'an hükümlerinin dışına çıkmamıştır. Bir kısım mürşit ahlakın güzelleşmesine gayret etmiştir. Yerilmiş nefsanî sıfatları zıt sıfatlarla tedavi ederek övülmüş sıfatlara çevirmişlerdir. "Tedavi zıtlarla yapılır" anlayışı budur.

Örneğin cimrilik hastalığına maruz kalmış birisini tedavi için, onu harcama, bağışlama ve cömertlik sıfatlarıyla donatmaya çalışmışlardır. Gazap sıfatını tahammül, öfkeyi yutmakla tedavi etmişlerdir. Hırs sıfatını zühd, dünyayı terk etmek, uzlet ile tedavi etmişlerdir. Açgözlülüğü az yemek ve açlıkla, şehvet sıfatını lezzetleri terk etmekle ve riyazatı çoğaltmak ile iyileştirmişlerdir. Bu şekilde olumsuz her bir sıfat onun zıddı olan olumlu bir sıfatla tedavi edilmiştir. Bu yöntem insan vücudunun hastalıklarını tedavi eden tabiplerin davranışı ile aynıdır. Çünkü onlar vücuttaki harareti soğuk şerbetler, soğuk alınlığını ise sıcak macunlar ve benzerleri ile giderdiler.

Bu yöntemle bir tek olumsuz sıfatın bile tedavisi ömürler sürebilir ve hatta o sıfat bütünyle değiştiremeyebilir. Çünkü bu sıfatlar insanın yaratılışından gelen şeylerdir. Ayrıca “*Allah'ın yaratışında değişme yoktur...*” (Rum, 30/30) buyurulmuştur. Bu nedenle yerilen nefsanî sıfatları bütünyle yok etmek mümkün olmayabilir. Belki de bu sıfatların hepsi kendi konularında gereklidir.

Kübrevî tarikatının en önemli şeyhlerinden biri olan Necmeddîn-î Dâye Hazretleri bu konuda “Mirsadül ibad” adlı kitabında şunları söylemektedir:

“Felsefeciler ömürlerini bu sıfatları değiştirmeye çabalamak, peygamberlere uymayı gerekli saymayarak sırf akıllarıyla bunu gerçekleştirebileceklerini zannetmekle yanlışla düştüler. Kalbin akıldan başka daha evvel saydığımız pek çok aletin olduğunu bilemediler, zannettiler ki akıl her şeydir ve aklın yanlışlığı yerilmiş hayvanî sıfatlardan kaynaklanır. Eğer bu sıfatlar değişerek övülmüş melek sıfatına dönüşse ve kişi kemale ulaşsa, istenilen bu değişikliğin akıldan kaynaklandığını zannederler. Filozoflar; “bizim ilim ve aklımız olduğuna göre niçin bir peygambere uyalım ki? Peygamberlere ancak cahiller ve az akıllıların ihtiyacı vardır” derler. Onlar aklın ötesinde insan için akıldan binlerce defa daha şerefli kalb-i hakiki, sır, ruh ve hâfi gibi aletlerin olduğunu bilemediler. Akıl bu aletleri idrak edemez ve bunların terbiyesi akılla gerçekleştirilemez. Zaten her şeyden önce akıl kendini idrak etmekten acizdir, illete duçar ve hastalıklıdır. Bu nedenle “hastanın görüşü de hastalıklıdır” denmiştir. Yine “kendisi hasta olan tabip başkalarını nasıl tedavi etsin” gelmiştir. Bütün bu kimselerin onları şeriat kanunu ile tedavi edecek ve her birisine doğruyu gösterecek şeriat sahibi bir tabibe ihtiyacı vardır. Bütün dalâlet ehlinin basiret gözleri şakâvet bağı ile bağlandığından, şeriatın özelliğinden ve peygamberlerin gönderiliş sırrından mahrumdurlar. Bu nedenle peygamberlere alaycı ve küçümseyici bir gözle bakıp, akıllarının görüşünü beğenerek avarelikleriyle mağrur olmuşlardır. Şüphesiz Hakk Teâlâ onların bu akıl ve görüşlerine mukabele ederek “*Asıl Allah onlarla alay eder ve taşkınlıkları içinde serserice dolaşmalarına mühlet verir.*” (Bakara, 2/15) şeklinde cevap vermiştir.”

Yerilmiş sıfatların değiştirilmesi konusunda şeriat kanunuyla mücadele eden insanlar için, nefsin bir an bile başı boş bırakılmaması önemlidir. Çünkü nefis başıboş bırakılınca, tekrar eski haline döner. Bu bütün sıfatlar için geçerlidir. Bu yolda bir ömür harcansa bile, kalbin sıfatlarını şeriat kanunu ile terbiye etmek mümkün değildir. Bu kuru bir mücadeleden başka bir şey değildir.

Bu nedenle tarikat şeyhleri ise ahlakı değiştirmekle değil, kalbi tasfiye etmekle başlarlar. Eğer kalb arınırsa (tasfiye edilirse) teveccühün şartı yerine gelmiş olur. Böylece Allah'ın feyzinin yardımları kalbe ulaşır. Bunlar sayesinde nefsin birçok olumsuz sıfatı değişir. Bu değişiklikleri ömür boyu yapılan riyâzetlerle elde etmek mümkün değildir.

Kalb tasfiyesinin ilk şartı, dünyayı terk etmek, maddeden tecrit olmak, halktan uzaklaşmak, mal ve makam sevgisini terk etmektir. Bu şekilde insan tefrîd (yalnız Allah ile meşgul olma) makamına ulaşır. Bunun anlamı Allah dışında kalan her şeyi kalbinden çıkarıp atmaktır. Bu şekilde, tevhid sırrı “*Bil ki Allah'tan başka ilah yoktur*” ortaya çıkar.

Allah'a teveccüh edip kalbi tasfiye etmeden ahlakın değiştirilmesi mümkün değildir. Bunu temin etmek için mürit elinden geldiğince, kendini maddeden tecrit edip bâtınını tefrîd eder, halveti ihtiyar edip zikre devam eder. Halvet esnasında dış dünya ile ilgili hisler engellenir, böylece hislerin kalbe etkileyen zararları kesilmiş olur. Çünkü kalpteki bulanıklık ve perdelerin büyük bir kısmı hislerin davranışlarıyla ortaya çıkmaktadır. Örneğin kalbe bütün zararlar göz yoluyla gelir. Çünkü gözün gördüğünü gönül yakalar.

İmam Gazali Hazretleri “İhyâu Ulûmi'd-Dîn” adlı kitabında, kalbin arınması konusunda şunları söylemektedir:

“Kalbin ameline gelince: Burada da son gaye, kalbi şerî inançlar ve güzel huylar ile bezemektir ki, bu da ancak kalbi bunların zıttı olan kötü sevilmeyen huylar ve bozuk akide ve inançlardan temizlemek ile mümkündür. Buna göre imanın, biri kalbi temizlemek, diğeri de kalbi doldurmak bakımından iki cüzü vardır. Kalbi bozuk itikat (inanç) ve kötü huylardan temizlemeyip tevhid nuru ve güzel huylar ile doldurmadan, sırrını mezmûm sıfatlardan, azaların günahlarından temizlemeyip ibadet ile tezyin etmeden kalp temizliğine geçilmez.

Kalb, Müslümanlara kin beslemekten, bid'atlardan ve fuzuli dünya meşgalelerinden salim olmalarıdır. Kalbi dünya meşgalesi ile meşgul kimse geceleyin kalkamaz, kalksa da huzur içinde ibadet edemez. İbadeti hep vesvese ile geçer.

Kalbin hastalığı, hangi iş için yaratılmışsa onu yapamamaktır. Kalb; ilim, hikmet, marifetullah, Allah sevgisi, Allah'a ibadet, Allah'ı zikirden zevk almak, Allah Teâlâ'yı bütün arzuların üzerine tercih etmek ve bütün şehvi arzularına karşı Allah'tan yardım dilemek için yaratılmıştır.

Her azanın bir faydası vardır. Kalbin faydası, hikmet ve marifet sayesinde insanı hayvandan ayırt etmektir. İnsanın hayvandan ayrılması, eşyayı olduğu gibi bilmesi sayesinde. Eşyayı eşya yapan ve onu var eden Allah Teâlâ'dır. İnsan her şeyi bilse de Allah'ı bilmese bir şey bilmemiş sayılır. Allah'ın bilmenin alameti O'nu sevmektir. Allah'ı bilen O'nu sever. Sevginin alameti de, hiçbir sevgiliyi O'nun üzerine tercih etmemektir. Başkasını Allah'tan daha çok seven kalp hastadır.

Kalbin hasta olduğunu sahibi bilmeyebilir. Bunun için gafil kalır ve tedavisine bakmaz. Kalbin hastalıklarının ilacı şehvetlerine uymamaktır. Bu da oldukça zor ve acıdır. Ancak bugün kalbin tedavisi ve hatta hastalığı bile inkâr edildi. Halk dünya sevgisine ve görünüşte ibadet, fakat gerçekte âdet ve riya olan ibadetlere teveccüh etti. İşte kalp hastalıklarının asıllarının alametleri bunlardır.

Kalbi hastalıklar zıtlarıyla teşhir edilir. Örneğin malı istif etmek, yoksullara vermekten daha çok hoşuna gidiyorsa, sende cimrilik hastalığı vardır. Bu durumda durmadan infaka gayret et ki, bu hastalıktan kurtulasın. Eğer döküp saçmaktan hoşlanıyorsan, sende israf hastalığı vardır. Bu durumda imsake (tutumlu olmaya) gayret eyle ve kendini murakabe et. Mala meyilden kalbini kes; ne israfa ne de imsâke kaç! Mal ve servete su gibi bak. Onu bir muhtacın ihtiyacı için sakla ve bir muhtacın ihtiyacı için harca.

Doğru yolda ve orta istikamette olmak çok zordur. Fakat insan tam manası ile istikamet edemezse de, istikamete yaklaşılmaya gayret etmelidir. Felâh ve necatı (kurtuluşu) arzu eden iyi bilmelidir ki, kurtuluş ancak salih ameller ile mümkündür. Salih ameller ise, güzel ahlaktan doğar. Herkes kendi sıfat ve ahlakını araştırsın ve sıralasın, sonra da teker teker tedavilerine baksın.”

Zikrin Önemi

Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur:

“Artık beni zikredin ki Ben de sizi zikredeyim.” (Bakara, 2/152)

“Allah’ı çok zikredin” (Enfal, 8/45), (Cuma, 62/10)

“ En faziletli zikir “Lâ ilâhe illâllah”, en faziletli dua ise “Elhamdülillah”tır.” (Hadis)

Kalbin hislerinin zararları engellense bile, şeytanın vesveselerinden ve nefsin arzularından tamamen kurtulmuş olunmaz. Bunlardan kurtulmak için zikre devam edilmelidir. Gönüle gelen kötü duygular uzaklaştırılmalıdır. Bunun için *“Lâ ilâhe illâllah/Allah’tan başka ilâh yoktur”* zikrine ihtiyaç vardır.

Zikrin nuru ve düşüncelerden uzaklaşmakla, nefsin ve şeytanın kalbi bulandırmasından kurtulmuş olunur. Bu durumda kalb zikrin zevkini duyar. Zikir dilden kalbe iner ve gönül zikirle meşgul olur. Böylece şeytanın ve nefsin kalbe soktuğu perde ve bulanıklık gönülden çıkar. Kalbteki bu perde ve bulanıklık azaldıkça zikrin nuru kalbi aydınlatır. Bu durumda kalpte bir korku ve haşyet oluşur. *“İnananlar ancak o kimselerdir ki, Allah zikredildiği zaman kalpleri titrer.”* (Enfal, 8/2) ayeti bunu gösterir. Kalb zikre devam edince, oradan katılık uzaklaşır, bir rikkat ve yumuşama oluşur: *“... sonra hem derileri ve hem de kalpleri Allah’ın zikriyle yumuşar ve yatışır.”* (Zümer, 39/23)

Zikre devam edilince, zikir sultanı kalbe oturur ve gönül onun sayesinde itmînâna (emin olma) erişir. Çünkü Hakk'ın muhabbeti ve hatırlanması dışında kalpte ne varsa dışarı atılmıştır. *“Onlar, iman etmiş ve kalpleri Allah zikri ile yatışmış olanlardır. Evet, iyi bilin ki kalbler Allah'ın zikri ile huzura kavuşur.”* (Rad, 13/28) ayeti bu durumu ifade etmektedir.

Eğer kalbte, Allah'tan başka varlıkların zikri ve muhabbeti ortaya çıkarsa, kalbte bulanıklık ve hastalık devam eder. Bu durumda, kalbi hemen “Lâ ilâhe illâllah” zikri ile cilalamak ve masivadan temizlemek gerekir. Kalbte Hakk'tan başka hiçbir şeyin düşüncesi kalmamalıdır. Böylece zikrin nuru ve kelime-i tevhid'in cevheri bütün nakışların yerini alır. Bu durumda, gönülde daha önce var olan binlerce düşünce yerini sadece “Allah'tan başka ilah yoktur” ifadesine bırakmış olur. Bu aşk sultanının gönülde hakim olmasıdır.

Bu durumu Şeyh Necmeddîn-i Dâye Hazretleri kitabında şöyle anlatılıyor:

“Bu vakit aşk sultanı saltanat bayrağını kalb, ruh, nefis ve bedenden oluşan dört çarşayı süslemesi için gönül şehrine gönderir. Şevk inzibatını yollayarak kalles sıfatlı nefsi dert ipiyle bağlayıp, talep kemendini boynuna geçirerek kalb meydanına getirir. Aşk sultanının ilim ayağının altında zikir kılıcıyla nefsin hevâ başı kesilir ve ihlâs ağacına asılır. Nefsin yoldaşı olan harâmî şeytanlar bu durumdan haberdar olup sultanın bu konudaki siyasetini görünce beden şehrinin terk edip bu memleketten taşınırlar.

Nefsin yerilmiş bütün ayaktakımı ve açıkgöz sıfatlı arkadaşları, acizlik kefenini giyerek teslim kapısında kulluk gösterirler ve *“Ey Rabbimiz, biz kendimize zulmettik”* (Araf, 7/23) derler. Eğer kasap isen bizi boğazla, fakat eğer Sultan isen bizi bağışla, sen bağışlayıcısın.

Aşk sultanı bundan sonra, bütün bu yerilmiş nefis sıfatlı açıkgöz ayak takımından olan pis ve hilekâr kimseleri tövbe ettirir. Onlara kulluk elbisesini giydirerek kalbin kapısına koruma ve bekçi olarak bırakır. Doğrusunu söylemek gerekirse bunlardan talep edilen şey de aslında tam olarak bu görevi yerine getirmelidir.

Beden şehri hilekâr şeytanların kavgasından, nefsin yerilmiş sıfatlarının bozgunculuğundan temizlenince, kalb tabiat pasından safâ bulur. Bundan sonra Samediyyet Cemâlinin sarayına yaraşır, belki kendisinde ehadiyyet güneşinin şualarının parlamasına layık olur.”

Kalb bu makamda gönlün hakikatine ulaşır. Sağlığına yeniden kavuşmuştur. Ömür boyu mücahede ile değiştirilemeyecek olan nefsani sıfatlar zikrin iksiri, kalbin murakabesi ve Hakk’a teveccüh ile tamamen değişmiş olurlar.

Kalb bu makamda, Hakk’ın bütün sıfatlarının zuhur mahalli olur. Hakkın sıfatları iki çeşittir: kahır ve lütuf. Kalb bu iki sıfatın da ortaya çıktığı yer olur. Allah Teâlâ kalbte bazen lütuf bazen de kahır sıfatı ile gözükür. Kalb de bu iki sıfatın ortaya çıkmasından oluşan davranış ve değişmelere tabi olur. Bu durum şu hadiste ifade edilmektedir: “*Müminin kalbi Rahman’ın parmakları arasındadır, istediği tarafa çevirir.*” Burada işaret edilen rahmaniyettir, uluhiyet değildir.

Zikirden istifade edebilmek için bazı edep kurallarına uyulması gerekir. Mürid zikredeceği zaman öncelikle bütün günahlarından samimiyetle tövbe etmelidir. Abdestli olmalıdır. Kibleye karşı oturmalıdır. Mümkünse güzel kokular sürmeli ve temiz, boş bir mekanda olmalıdır. Gönlünü zikre hazırlayarak, kelime-i tevhidi zikretmelidir. Gönül Hakk’ın özel halvetgâhıdır. Bu nedenle “*Yerime ve göğüme sığmadım, mümin kulumun kalbine sığdım.*” buyurulmuştur.

Yerini boş bırak ki Sultan ansızın gelir,

Sultan ancak otağ boşaldıktan sonra gelir.

Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri, “Marifetname” adlı kitabında zikir için şunları söylemektedir:

“Zikre devam, melekût aleminin anahtarı, Allah'a yakın olmanın aracıdır. Murakabeye dalmak, Allah'ı düşünüp zikretmek kalbe cila verir, gizli ilimler ona malum olur ve ondan zevk alır. Gittikçe artan ilahi sevgi içine gömülür.

Farz ve sünnetleri kılıp zikirle meşgul olmalı. O kadar zikir yapmalı ki, dilinden kalbine, kalbten ruhuna sinmeli, ta ki kalbi masivadan (Allah'tan gayrısı) temizlenmeli ve ruhu kutsallaşmalıdır.

Hoş bir kelime olan “Lâ ilâhe illâllah” en büyük ve yüksek kaledir. Ona sığınan ebedi saadete ermiştir. Ondan kaçan şiddetli bir azaba tutulur. Bu kelimenin sözü cesed, manası ruhtur. Kamil insanlar, bu kelimeyi suret ve manasında almışlar ve kalplerini bununla süsleyerek iki dünyanın saadetine ermişlerdir.

“Lâ ilâhe illâllah” kelimesi kalbinde bir iz bırakırsa kimseden korkmaz ve kimseye sığınmazsın. Eğer o güzel kelimenin yeri kalbinse, bil ki müminsin, eğer yeri ruhunsa aşıksın.

İçten “Lâ ilâhe illâllah” sözü ile zikir yapanlar, Lâ harfi ile kalbin tozlarını siler, illâllah sözü ile de Allah'ın sevgisini kazanır, aşkıyla mesut olur ve ebedi onun huzurunda kalır. “Lâ ilâhe illâllah” mübarek bir ağaçtır ki meyvesi Allah'ı bilmektir (marifetullah).”

“Lâ ilâhe illâllah” zikrinin özelliği “*O’na hoş kelimeler yükselir.*” (Fâtır, 35/1) ayetinin sırrıdır. Bu ayetteki kelime Kelime-i Tevhid’dir. Cenab-ı Hakk’a bu kelime ile yol bulunur. Bu zikre devam ederek ve sabır göstererek, “Lâ ilâhe” ile Hakk’ın dışındaki şeylerden ilgi kesilir. Sonra “İllâllah”ın güzelliği tecelli eder. “*Artık Beni zikrediniz ki Ben de sizi zikredeyim.*” (Bakara, 2/152) ayetinin hükmü gerçekleşmiş olur. Bu şekilde “*Allah, şehadet etti ki: Gerçekten O’ndan başka ilah yoktur.*” (Ali İmran, 3/18) Böylece İslam binasının “Lâ ilâhe illâllah” kelimesi üzerinde kurulmasının sebebi ortaya çıkmış oldu. Bu kelimenin anlamını bilerek manevi ve zahiri şirklerden kurtulmuş olundu.

Bütün varlığı “Lâ ilâhe” kılıcı ile ortadan kaldır,

Böylece dünya “İllallah” sultanı için tertemiz olsun.

Yayınlama Tarihi : 13.05.2020

Hakikat Yoluyla Ruhun Süslenmesinin Sırları

İnsan ruhu emir alemindendir. Bu nedenle hiçbir varlıkta bulunmayan Allah Teâlâ'ya yakın olma özelliğine sahiptir.

“Sana ruh hakkında soru soruyorlar. De ki ruh Rabbimin emrindendir.” (İsra, 17/85)

“Ruhlar saf saf dizilmiş ordular gibidir. Daha önce birbirleriyle tanışanlar ülfet eder, tanışmayanlar arasında ihtilaf olur.” (Hadis)

Emir aleminde hiçbir şekilde sayı ve ölçünün yeri yoktur. Buna mukabil yaratılan kainat ise sayılabilen, ölçülebilen ve miktarlarla ifade edilebilen bir âlemdir. Emir alemi, hiçbir maddi vasıtaya ve zamana bağlı olmaksızın “kûn/ol” emri ile oluşmuştur. Kainat aleminin oluşması ise maddi vasıtalar ve belirli bir zamanın geçmesi ile meydana gelmiştir. *“Şüphesiz ki Rabbiniz gökleri ve yeri altı günde yarattı.”* (Araf, 7/54) buyurulmuştur.

Emir alemi “kün” hitabıyla eşsiz bir fitrat ve maddesiz bir özle “Hayy” sıfatından hayat bulmuştur. Emir alemi varlığını “Kayyum” sıfatı ile sürdürür ve ruhlar aleminin maddesidir. Ruhlar alemi melekût aleminin kaynağıdır. Melekût alemi de mülk aleminin masdarı (kaynağı) dır. Bu nedenle, mülk alemi melekût alemi ile ayakta durabilir. Melekût alemi de ruhlar alemi sayesinde ayakta durur. Ruhlar alemi ise insan ruhu ile ayakta durur. İnsan ruhu da “Kayyum” sıfatı ile varlığını sürdürür. Mülk ve melekût alemindeki bütün varlıkların meydana gelmesinde bir vasıta kullanılırken, insan ruhu “kün/ol” hitabıyla vasıtasız olarak meydana gelmiştir. İnsan bedeni de vasıtasız olarak Allah tarafından oluşturulmuştur: “*Adem’in çamurunu iki elimle kırk gün yoğurdum.*” Aynı şekilde beden ve ruhun birleşmesi “*ona ruhumdan üfledim.*” (Hicr,15/29) sırrıyla yine vasıtasız olmuştur.

Ruhun kemal sıfatına ulaşabilmesi için rububiyet sıfatıyla süslenmesi (tahliyesi) gerekir. Bu şekilde ruh Allah Teâlâ'ya halife olma hakkını elde eder. Bunun için insan nefsi önce şariat ile bağlanmalı, daha sonra da kalbin arındırılması ile ruhun süslenmesine geçilmelidir. Böylece “*Bana yürüyerek gelene Ben koşarak gelirim.*” sırrıyla, Hakk Teâlâ'nın lütufları, uluhiyet ışığının feyzi ve ilahi tasarrufun cezbeleri arka arkaya insana ulaşır. Bu şekilde bir ömür boyu mücadele ile elde edilemeyen nefsin temizlenmesi, bir anda ortaya çıkar. Çünkü “*Hakk'ın cezvelerinden bir cezbe iki dünya ameline denktir.*” buyurulmuştur.

Ruhun Süslenmesi (Tahliyesi)

Ruh başlangıçta çocuk gibidir. Süslenmeyi hak edebilmek için önce terbiye edilmesi gerekir. Ruh, ruhlar aleminde bulunurken Allah tarafından rızıklandırılır. Bu alemde ruh bütün ruhani ilim ve marifetlere sahiptir. “*Rabbim'in yanında gecelerim, Rabbim beni yedirir, içirir.*”

Ancak ruh insan bedenine girince bu nimetlerden mahrum kalır. Ayrıca şehadet alemine ait ilim ve marifetlerden de haberdar değildir. Bu nedenle, hayvanî tabiatının gerektirdiği şekilde hareket ederek kendisini helak edebilir. Bunun önüne geçmek için ruhun eli ve ayağı, şariatın emir ve yasaklarıyla bağlanmalıdır. Böylece ruhani sıfatların nefsanî sıfatlara dönüşmesi engellenir.

Ruh çocuğuna daha sonra tarikat ve hakikat memesinden arınma ve süslenme sütü verilir. Onun bu beslendiği gıdalar, binlerce yıl boyunca bulunduğu ruhlar alemindeki gıdalarla aynıdır. Bu gıdalarla kalbi kuvvet kazanır ve onunla beslenip güçlenir. Böylece emanet yükünü taşıyabilecek hale gelir ve “...sizi arzın halifeleri yaptı...” (Enam, 6/165) sırrına ulaşır. Ruhun bu beslenmesi ya bir peygamber veya peygamber makamını temsil eden bir mürşid tarafından gerçekleştirilir. Böylece ruh helak olmaktan kurtulur.

Ruhun bedenle tam bir bağıllık içinde olabilmesi için, insanın bütün sıfatlarının mahalli olan bedenın her bir bölgesi ile bu sıfatların ortaya çıkması gerekir. Hırs, gazap, şehvet ve diğer sıfatların insan bedeninde ortaya çıktığı mahalleri vardır. Bu sıfatlar o mahallerde ortaya çıkmadıkça, ruh o bölgelere tam olarak bağlanamaz. Ruhun terbiyesi ile, beden vasıtasıyla ona taalluk eden beşeri kuvvetler, hisler ve diğer sıfatların hepsi tedrici olarak kaybolur. Çünkü beşerin kuvvet ve sıfatlarının her biri insanı Allah'tan uzaklaşmasına ve perdelenmesine neden olmuştur. Ruhun hoşuna giden her şey aslında onun ayağına bir bağ ve boynuna bir zincirdir. Bu bağlar ve zincirler onda Hakk'a karşı bir korku oluşturmış ve Hakk'ın cemalini seyretme zevkinden uzak kalmıştır. Ruh ilgi duyduğu bütün nesneler ve sıfatlardan kurtulursa, bağlar ve perdeler ortadan kalkar, Hakk'a yakınlık hasıl olur. Hakk'tan kaynaklanan mutluluğun kokusu kendisine ulaşır.

Ruh bu dönemde iki taraftan terbiye edilir: Tarikat ve Hakikat. Tarikat, ruhu, tabiatından kaynaklanan ilgilerden alıkoyarken, hakikat ise ona gaybi düşünceler ve Allah'ın nurundan kaynaklanan haberler ve pırıltılar ulaştırır. Ruh, ruhanî nur tecellileri ile cismanî ilgilerinin bağıını koparır, beşeri sıfatların hepsinden kurtulur. Böylece ruh daha önceki fıtratının sınırına ulaşarak, “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” hitabını işitir ve “Evet, Sen bizim Rabbimizsin” cevabını verir.

Ruh, beşeriyet elbisesini çıkararak, hayal ve vehimden kaynaklanan afetlerin etkilerinden kurtulur. Mülk ve melekût aleminde bulunan her şey ona arz edilir. Kendi içinde ve dışındaki Hakk'ın bütün ayetlerini müşahade eder. Bu halde, baktığı her şeyde Hakk'ın delillerini seyreder. *"Baktığımda kendisinde Allah'ı nazar etmediğim hiçbir şey görmedim."* sırrına ulaşır. Burada aşk billurlaşmış ve ruh aşkla sarmaş dolaş olmuştur. Aralarındaki ikilik ortadan kalkmıştır. Artık ruh, kendisini bulmak istediğinde aşk ile bulur. Bu durumda beden ruhla, ruh ise aşkla hayattadır.

Bu makamda aşk ruhun yerine geçer, beden de onun vekilliğini üstlenir. Ruh, Samediyyet Cemâlinin kandili etrafında dönen pervane olur. Şehadet alemindeki unsurlarla olan ilgisinden dolayı oluşan zalimlik ve cahillik kanatlarıyla Ehadiyyet sarayının etrafında kanat çırpır. Bu durumda ruhu, *"Bana bir karış yaklaşıp Ben bir kulaç yaklaşıyorum."* sırrınca Rububiyet lütufları karşılır. Bu ruha ferahlık ve genişlik verir. Böylece Rabbi ile arasında *"Allah onları, onlar da Allah'ı sever."* (Maide, 5/54) sırrı ile aşk ve iltifat oluşur.

"Doğrusu Biz sana, taşıması ağır bir söz vahyedeceğiz." (Müzzemmil, 73/5) ayetinin sırrınca, aşk şarabının kadehlerindeki tehdidin tadı ruha ulaşarak, bunun tesiri vücudun bütün organlarına hücum eder. Bunun etkisiyle, ruh yüzünü varlıktan yokluğa (fena) döndürür.

Bu makamda ruh bir süre "Araf" sıfatının menzilinde kalır. Araf, Hakk'ın sıfatlarından olan ve cennet alemi ile cehennem arasında bulunan sıfatlara sahiptir. Araftaki şuhud şarabıyla, varlığın geri kalan sıfatları yok edilir. Bu şekilde ruhun dünyanın istek ve arzularından tamamen kurtulması istenir. Burada kaldığı sürece, Allah'a olan şevki galebe eder ve gaybî tecellilerle ruhta zâhiri ve bâtını çeşitli kerametler meydana gelir. *"Gizli ve açık olarak nimetlerini üzerinize yaymıştır."* (Lokman, 31/20)

Bu makamda bu nimetlere gözün kapatılması gerekir. “*Gözü kaymadı ve sınırı aşmadı*” (Necm, 53/17) güzelliği ile süslenerek, Allah'ın en büyük ayetini mütalaa etmeye hak kazanmalıdır. Bu makamda gözyaşları dökülür. Bu kerametlere aldanarak, yüzlerini Hakk'tan çevirip halka döndürenler kaybederler. Bu durumda bolluktan sonra kıtlığa düşmüş gibi olurlar. Bu makamda kerametlerle kendini beğenip gurura kapılmamak gerekir. Bu makamda birçok sıddıkın kanı imtihan toprağını dökülmüş ve kendilerine merhamet edilmemiştir.

Fakat keramet nimetine değil, nimeti verene yani Allah Teâlâ'ya yönelenler bahtiyar olurlar. “*Tarafımızdan kendilerini güzel akıbet takdir edilmiş olanlara gelince, işte bunlar cehennemden uzak tutulurlar.*” (Enbiya, 21/101) sırrına ererler. Burada kendilerine arz edilen makamların hiç birine iltifat etmeyerek, Hz. Muhammed (sav)'in fakirlik ve düşkünlük istemesine uygun hareket etmelidir. Yokluk kapısını çalmalıdır. Kölenin isteği olmaz, çünkü istemek varlıkla ilgili bir husustur. Bu eşikte bin yıl kalsa da, kendisine iltifat edilmese de melûl olmamalı, yüzünü Hakk'ın kapısından başka bir yöne çevirmemelidir.

Bu makamı Necmeddîn-i Dâye (ks) Hazretleri “Mirsâdü'l-İbâd” adlı kitabında şöyle anlatmaktadır:

“Bütün peygamberler ve veliler bu makamda hayretler içinde aciz kalmışlardır. Buradan insanlık ayağı ile geçilemez. Bu topu erkeklik pazusuyla taşımak da mümkün değildir.

Bu makamda kuvvet terkeşinde bulunan her gayret oku atılmış fakat bunlardan hiçbirisi kabul nişangahına ulaşamamıştır. Burada gül gibi teslim olmak, çınar gibi elini duaya açmak gerekir. Ne elde çekilen bir hançer, ne de bir su başına atılmış nilüfer gibi olmamalı. On dili olsa da zambak gibi susmak, nergis gibi gözlerini kapamak, menekşe gibi acziyetle boyun eğmek, ciğeri yanmış lâle gibi miske benzer koku vermek gerekir.

Burası mâşukun nâz, âşığın tamam niyaz makamıdır. Burada ruhun bağlandığı her şey aşk tavlasında mağlup olur, o artık iflas etmiş bir biçâredir. Şimdi eli kana bulaşmıştır ve canından vazgeçmesi gereklidir.

Ne zaman ki Hakk'ın lütuf esintileri inâyet tarafından esip ruha ulaşır, Yakup gibi yanmış bir gönül ve derin bir iç çekişle şöyle der: *“Eğer bana bunamış demezseniz inanın ben Yusufun kokusunu alıyorum.”* (Yusuf, 12/94)

Bu durumda ruhta, aşkın şevk ve endişe galebeleri ortaya çıkar ve onu kendi kendine melûl eder. Kendinden geçer, kendi helâkine çalışarak Hüseyin Mansûr gibi feryâd eder.

Bu zaman zarfında ruhu izzet eşiğinde bekletirler, ayrılık işkencesi ve iştihak derdiyle baş başa bırakırlar. Onda bir pervânelik ve divânelik ortaya çıkar.

Ruhun bu yıkılmışlık, acziyet ve çaresizliği kendisinden ve yaptığı işlerden ye'se düşmesine neden olur. Böylece “istekler reddedilmiş, yol kapatılmıştır” hakikatine ulaşır, kendinden uzaklaşır ve bu durumdan dolayı inler.

Çaresizlik makamındaki bu gönlü yanmışın iniltisi Hazret-i Rahîm'e yükselir, *“yoksa darda kalana kendine yalvardığı zaman karşılık veren...”* (Neml, 27/62) kaziyyesince Samediyet güzelliği önündeki izzet perdesini kaldırır ve bağı yanmış âşığı binlerce lütufla okşar.

Samediyet cemâlinin kandili tecellî edince pervâne sıfatlı ruh kanat çırpır, kandilin ışıklarının çekiciliği kelebeğin varlığını yok eder. Tecelli nurunun güneşi, kelebeği kandillik sıfatından tahliye eder, Ehadiyyet Celâl kandilinin fitilini ateşlediğinde ruh kelebeğinin harmanında bir saman çöpü bile bırakmaz, yakar.

Burada Samedî Cemâlin nuru, ruha ruh olur ki, *“İşte onların kalbine Allah iman yazmış ve katından bir ruh ile onları desteklemiştir.”* (Mücâdele, 58/22) gelmiştir. İnsan canını kaybetse bile bu can asla yok olmaz.”

Bu eşik fena aleminin beka aleminin sınırındır. Bundan sonra ruhun terbiye edilmesi, uluhiyet cezvelerinin süslemeleri ile gerçekleştirilecektir. Çünkü Hakk'ın cezvelerinden bir cezbe her iki dünya alemine denktir.

Ruhun Sslenmesinde Kamil-i Mrside Duyulan İhtiyaç

Din yolunda slk etmek ve yakn alemine ulaşmak, ancak bu yolu bilen bir kâmil Ŗeyh ile mümkündür. Aslında başlangıçta hidayet için ne peygambere ne de bir Ŗeyhe ihtiyaç vardır. Hidayet yle bir tohumdur ki, gönüllerin toprağına ekildiğinde ona sadece Hakk'ın inâyet nazarı tesir eder. Nitekin Hz. Muhammed (sav) kaç defa bu toplumu Eb Tlib'in gönül toprağına ekmeğe gayret etti ise de, Allah'ın izni olmadığından bunu baaramadı. Ancak nerede bu tohum yeŖerirse, onun terbiyesi için bir peygambere ya da bir mrside ihtiyaç vardır.

Salkin bu yolda bir kâmil-i mrside ihtiyacı olmasının birçok sebepleri vardır. Bu sebepler Ŗunlardır:

1) Hakikat yolunda binlerce nebi ve resul yrmtr. Bunların bir tanesinin bile bıraktığı iz yoktur. Yolculuğa yeni balayacak olan salîkin için başında bu yolu görebilecek ne bir gözü ne de bir kuvveti vardır. Ayrıca salk ilk başta zalimlik ve cahillik kapısından çıkmaktadır. Yolda kendisini görme ve bilme durumu yoktur. Bu nedenle böyle uçsuz bucaksız bir l geçmek için bir rehber ihtiyacı olduğu aikardır.

2) Zahirî yollardaki hrsız ve ekıyalar olduğu gibi hakikat yolunda da dnyev ss ve güzellikleri vardır. “*Nefsani arzulara, kadınlara, oğullara, yığın yığın biriktirilm altın ve gme, salma atlara, sağmal hayvanlara ve ekinlere kar dnlk insanlara çekici kılındı.*” (Ali İmran, 3/14) ayeti bu sırra işaret eder. Hakikat yolunda nefis, heva, ktlk ve Ŗeytanların kardeşlerinin hepsi yol kesici harmlerdir. Velâyet sahibi bir muhafız olmadan bu yoldan geçmek mümkün değildir.

3) Hakikat yolunda Ŗphe ve kaymalara sebep olacak birçok tehlike ve derin uçurumlar vardır. Bu uçurumlara birçok kişi bu yolda tek başına olduklarından dmtr. Felsefecilerin bu yolda pek çok Ŗpheye dmelerinin nedeni, tek balarına yol almak istemelerindendir. Dehriler, Tabiatçılar, Brahmanlar, Ehl-i Tebh, Muattıla, İbhler ve diğer heva ve bidat ehli olanların hepsi bu yolda öndersiz slk etmişler ve helk olmuşlardır.

Ancak kamil bir mürşidin himayesinde yola çıkanlar bu tehlikelerden uzak durabilmişlerdir. Herhangi bir kaymaya maruz kalmadan güvenli bir şekilde yolu geçmişlerdir. Bunlar saadet ehlidir.

4) Hakikat yolunda yürüyenler çeşitli imtihan ve belâlara maruz kalırlar. Bu nedenle de bu belâ ve imtihanların etkisiyle yolda kalma çok olur. Salîkte bu imtihanlardan dolayı kabz hali, üzüntü ve durgunluk oluşur. Şeyh salîkin bu durumunu latif hilelerle giderir ve bazı işaretlerle içindeki şevk ve iradeyi harekete geçirir. “*Sen öğüt verip hatırlat. Çünkü hatırlatmak müminlere fayda verir.*” (Zariyat, 51/55)

5) Bu yolda yürüyen salîkin içinde çeşitli illet ve hastalıklar meydana gelebilir. Bazı bozuk maddelerin tesiriyle yolculuktaki istek ve irade bozulabilir. Bu bozukluğu, şeyh, usta bir tabip gibi doğru ilacı kullanarak hastalığı iyileştirir. Aksi halde salîkin yola devam etmesi mümkün olmaz.

Bu yoldaki makamların birine, manevi bazı hastalıklar nedeniyle takılıp kalan salîk afetlere uğrayabilir. Hatta imanına bile zarar gelebilir. Bu yolun her makam ve menzilinde binlerce sadık ve siddik kimseler yolda kalmışlar ve bu hastalıklar nedeniyle imanlarını yitirmişlerdir. Bunlara karşı kâmil olan mürşide ihtiyacı vardır.

6) Hakikat yolunda, salîk bazı ruhani makamlara ulaşır. Bu durumda ruhun beşeriyet elbisesi olan vücudundan soyunur ve ona Hakk’tan bir ışık ulaşır. Bu tecelliler salîkin insanî özelliklerini yok eder. “*Hak geldi, batıl yok oldu.*” (İsra, 17/80) sırrı bunu gösterir. Bu makamda kalb ayna gibi temiz ve saf olur. Böylece ruhun tecellisini kabul etmeye hazırdır ve bu sebepten kendinde “ene’l-hak” ve “sübhânî” gibi zevkler ortaya çıkar. Bu noktada gurura kapılarak kemale ulaştığını zanneder. Ancak salîkin akli, anlayışı ve vehmi bu durumu anlamaktan uzaktır. Bu durumda kâmil mürşidin tasarrufu ile salîkin elinden tutulur ve buradan kurtarılır. Böylece salîk imanının zail olmasından kurtulmuş olur. Ayrıca bu menzilde hulûl ve ittihad tehlikesi de vardır. Ancak şeyh kendisini bu zarlardan kurtarıp, ileride daha yüksek makamlar olduğunu kendini açıklar ve buralara ulaşması için teşvik eder.

7) Hakikat yolunda salîke gayb âleminden bazı görüntüler ve vakıalar ulaşır. Bunlarda mürid için bazı eğitici işaretler vardır. Bu işaretler müridin kalbinin saflığı ve bulanıklığı, nefsin yerilmiş ve övülmüş sıfatlarının dünyevi ve uhrevi perdeleri, rahmanî, nefsanî ve şeytanî halleri gösterir. Yolun başında bulunan mürid bu işaretler hakkında hiçbir bilgiye sahip değildir. Bunlar gayb aleminin dilidir ve bunları ancak ehil olan bir mürşid bilebilir. Mürşid, müridin hallerini keşfederek işaretleri ona açıklar. Ona gayb dilini öğretir. Böylece mürid yoluna devam edebilir.

8) Hakikat yolunda her salîk kendi gücü nispetinde yol kat eder. Bu yolda birçok makam ve menziller vardır. Bunları tek başına aşması yıllar sürebilir. Fakat mürid kendisini şeyhin velâyet kanatlarına bağlarsa, bu menzilleri kısa bir sürede geçer. Kendisi uçmaya güç yetiremez ama şeyhi sayesinde uçar.

9) Müridin hakikat yolunda yürümesi için zikre ihtiyacı vardır. Bu zikri, mürid tek başına yaparsa yeterince etki elde edemez. Ancak kamil bir şeyhin telkini ile bu zikirler fayda sağlar.

Zikir iki türlüdür: Hakiki zikir ve Taklidi zikir. Ağızdan çıkan ve zahiri olarak işitilen zikir takliddir. Bunun fazla bir tesiri yoktur. Bu terbiye edilmemiş bir tohumun toprağa ekilmesi gibidir. Bu tohum yeşermez. Ancak hakiki zikir, velâyet sahibi birisinin tasarrufu ile müridin hazırlanmış gönül toprağına ekilir.

Velâyet sahibi bir mürşidin telkin ettiği zikir, kendi velâyet ağacının bir meyvesidir. Çünkü o da, velâyet sahibi bir şeyhin telkini ile almış olduğu zikirdir. Bu zikir, gönül toprağında şeyhin terbiyesinin himmeti ile yetişmiş ve sonunda velâyet ağaçlığı makamına ulaşmıştır. Böylece, bu tohum tamamen olgunlaşmış şeyhlik makamının himmetiyle müridin gönül toprağında ekilir.

Gönül toprağındaki bütün olumsuzluklar tarikat eliyle ayıklandığından, şeyhin ihlas güneşinin ve himmet suyunun yardımıyla, müridin gönül toprağına ekilen tohum, hakiki iman yeşilliği halinde hemen olgunlaşır. Çünkü, “ “Lâ ilâhe illâllah” sözü, suyun çimeni yeşerttiği gibi kalbde imanı öyle yeşertir.” buyurulmuştur. Böylece müridin gönlündeki tohum günden güne serpilerek, gelişerek ihsan ağacı haline gelir, terbiye edilmek suretiyle de irfan ağacı olur.

10) Kâmil şeyhler Allah'ın yakın kullarıdır. Dolayısıyla müridin istekleri bu şeyhler vasıtasıyla Hakk'a ulaştırılırsa kabul olacağı muhakkaktır. Eğer mürid bunu tek başına Allah'tan isteseydi belki reddedilecekti. Allah'ın dostları olan veli mürşidlerin istekleri Allah tarafından geri çevrilmez. Çünkü bir kutsi hadiste şöyle buyurulmuştur:

“ Üstü başı toz ve toprağa belenmiş nice abalı insanlar vardır ki, kimse onlara önem vermez. Ama Allah'a yemin ederek; “Rabbim şu iş öyle olsun” dese Allah onun yeminini doğru çıkarır.”

Bu makam başı açık yalın ayak kullarının eşiğidir. Allah Teâlâ, bu kişilerin nazlarını çeker ve onlara yüce şerefler verir. Bu kişiler yakîn aleminin liderleri, din sultanları ve melikleridir. Bu Allah dostları için şöyle buyurulmuştur: *“Ben salih kullarıma hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği, hiçbir beşer kalbine gelmeyen nimetler hazırladım.”*

Günümüzdeki Tasavvufî Aşk ve Sevgi Konusundaki Yanlış Düşünceler

Günümüzde, yukarıda anlattığımız tasavvufî aşk ve sevgi konusunda birçok yanlış görüş ve düşünceler ortaya atılmaktadır. Bu görüş ve düşüncelerin yukarıda anlattığımız hususlarla hiçbir ilgisi yoktur. Bu yanlış görüşler televizyon kanallarında, sosyal medyada ve yazılı basında yaygın bir şekilde insanlara iletilmektedir. Bunları iletenlerin yaşam biçimlerine baktığımızda, İslam şeriatı ile çelişen birçok tespitler yapabiliriz. Örneğin bu kişiler ibadet konusunda şeriata uymamaktadırlar, kıyafetleri İslam'a uygun değildir, yaşam biçimleri İslam'a aykırıdır. Sadece ağızlarında bol bol Allah aşkı, Allah sevgisi, insan sevgisi, insana saygı ve hoşgörü gibi kavramları dile getirmektedirler. Kendilerinin sufi ve tasavvuf ehli olduklarını ifade ederek, insanlara bu yanlış görüşleri kabul ettirmeye çalışmaktadırlar.

Oysa yukarıda anlattığımız gibi ilahi aşkın ortaya çıkması için kişinin nefsinin İslam şeriatı ile terbiye edilmesi, tarikat yoluyla kalbinin arındırılması ve hakikat yoluyla ruhunun süslenmesi gerekir. Bunlar yapılmadan insan kalbinde ilahi aşk oluşmaz. Bu yanlış görüşleri ortaya atanların hiçbiri bu aşamalardan bahsetmez. Sadece lafla ilahi aşka ulaşabileceklerini zannederler. Nasıl bir çelişki içinde olduklarını farkındalar mı bilmiyoruz, fakat ileri sürdükleri görüşlerle kimsenin ilahi aşka ulaşamayacağı kesindir.

Aşağıda bu kişilerin ileri sürdükleri bazı görüşlerin nasıl gerçek dışı olduklarını ve çelişkiler içerdiklerini anlatacağız:

1) Diyorlar ki: İnsan sevgisi, insanı Allah'a yaklaştırır. Sevgi ile kişi bizzat Allah'a yaklaşmaktadır.

Cevap: İnsan sevgisi nedir? İnsan sevgisi ile ne kast ediliyor? Bunu hiçbir şekilde tarif etmiyorlar. Bu sevgi ile bütün insanlara karşı sevgi mi beslememiz gerekmektedir? Eğer bunu kast ediyorsa, bu İslam'a aykırı bir husustur. Çünkü insanlar içinde Allah düşmanları, kafirler, münafıklar, hırsız ve dolandırıcılar vardır.

Bu insanları nasıl sevebiliriz? Oysa Kur'an'da Müslümanların kafirlere karşı sert ve şiddetli olmaları emrediliyor (Fetih, 48/29), kafirleri dost edinmememiz emrediliyor: *"Müminler, müminlerden ayrılıp kafirleri dost edinmesin, bunu her kim yaparsa Allah'la ilişkisi kesilmiş olur."* (Ali İmran, 3/28) Biz dostumuz olmayanları nasıl sevebiliriz? Kur'an'da ancak müminlerin birbirleriyle kardeş oldukları ifade edilmektedir. Hristiyanlar, Yahudiler, Mecusiler ve müşriklerin Müslümanları sevmediklerini ifade eden birçok ayet vardır. Bu insanların, Müslümanların başına bir felaket gelince sevineceklerine işaret edilmektedir. Biz başımıza bir belâ gelince sevinen insanları nasıl sevebiliriz? Bu insanlar bizi sevmiyorlar, ellerinden geldikçe bize düşmanlık besliyorlar. Bunun tarihte birçok örneği vardır. Bu durumda bizim bu insanları sevmemizin İslam açısından hiçbir zorunluluğu ve anlamı yoktur.

Fakat biz bu insanlara karşı haksızlık, eziyet, zulüm gibi davranışlarda da bulunamayız. Ancak onların bize yaptıkları kötülöklere eşit bir şekilde, karşı davranışta bulunmamıza İslam müsaade etmektedir. Çünkü İslam'da adil olmak esastır.

Dolayısıyla İslam açısından, bütün insanları sevmek gibi bir mecburiyet yoktur. Bütün insanları severek de Allah'a yaklaşılmaz. Bir kâfiri severek Allah'a yaklaşılmaması bir tarafa, bundan Allah razı gelmez. Çünkü şeriata aykırı davranışlar Allah'ın rızasını uzaklaştırır. Bu kişiler bu türlü yanlış davranışlarla Allah'a yaklaşacaklarını ve O'nun rızasını kazanacaklarını zannediyorlar. Bu büyük bir yanılgıdır. Bunu iddia edenlerin hiç biri de ilahi aşk sahibi değildir.

3) Diyorlar ki: Yaşam sebebimiz, her şeyimiz, varlığımızın kendisi “Yüce Sevgi”dir.

Cevap: Buradaki “Yüce Sevgi” nedir? Burada sanki sevgiye tapılıyor gibi bir düşünce hissediliyor. Çünkü yüce sıfatı tapılan ve kutsallaştırılan varlıklar için kullanılır. Müslümanlar “Yüce Allah” derler, ama “Yüce Sevgi” demezler. Çünkü Müslümanlar sevgiye tapmazlar.

Sevgi kavramı Hristiyanlıkta çok kullanılır. Örneğin Yuhanna İncil'inde “Tanrı sevgidir” denir. Matta İncil'inde ise Hz. İsa'nın şöyle dediği yazılıdır: “Düşmanlarınızı sevin, size zulmedenlere dua edin.” Tabii ki bu İnciller tahrif edilmiştir. Asıl incili tam yansıtmazlar. Bu nedenle, buradan Hz. İsa'nın gerçekte ne demek istediğini anlayamayız. Hristiyanlar bu ifadelerin arkasına sığınarak kendi dininin propagandasını yapmaktadırlar. Oysa Hristiyanların dünya üzerinde bugüne kadar yaptıkları zulümlerin hangisi sevgi ile bağdaşır? Haçlı seferlerinde yapılan zulümler ve katliamlar hangi sevgi ile açıklanabilir? Bu gerçekleri göz ardı ederek Hristiyanlığın bir sevgi dini olduğunu yayan insanlar vardır. Tabii ki gerçek Müslümanlar bu yalanları yutmaz.

Sevgiyi kutsallaştırmak İslam açısından şirktir, puttur. “Yaşam sebebi yüce sevgidir” demek, putperestliğin ve şirkin ta kendisidir. Çünkü İslam, insanların yaşam sebebini, varlıkların sebebini başka türlü anlatmaktadır. İnsanların varlığının sebebi Allah'a ibadet etmeleridir:

“Ben cinleri ve insanları ancak Bana ibadet etsinler diye yarattım.” (Zariyat, 51/56)

“... Onlar ancak Allah'a ibadet etmekle, namaz kılmakla ve zekat vermekle emrolunmuşlardı. İşte dosdoğru din budur.” (Beyyine, 98/5)

Bunu görmezlikten gelip, şeriatın emirlerini uygulamaktan kaçarak sevgi kelimesinin arkasına sığınmak, insana hiçbir şey kazandırmaz. İnsan bu davranışla neleri kaybettiğini yarın ahirette mahşerde görecektir. Ama geç kalınmış olacaktır.

3) Diyorlar ki: Tasavvuf ile asıl aşka ulaşılabilir düşüncesi yanlıştır. Aşkın aslı özdür. Özü yakalamak aşktır.

Cevap: Yukarıdaki makalemizde asıl aşkın tasavvuf yolu ile elde edilebileceğini uzun uzun anlattık. Ancak tasavvuftan hoşlanmayanlar, kestirmeden aşka ulaşmak isteyenler, böyle iddiaları ortaya atmaktadır. Bu iddialar tamamen asılsızdır. Onlar, özü yakalamak aşktır diye iddia ediliyorlar. Peki öz nedir? Onu yakalamak için ne yapılacaktır? Bunların hiçbirinin cevabı verilmiyor. Bazı kuru ve içi boş kavramlarla insanlara yanlış bilgiler veriliyor. Böylece insanların tasavvuftan uzaklaşmalarına, hatta onu şirk olarak görmelerine çalışılıyor. Bunun sonucunda insanların İslam inancının bozulması isteniyor.

Oysa tasavvuf insanları gerçek İslam'a yönlendirir. Çünkü İslam, insanların üç aşamalı olarak tasavvufa ulaşabileceklerini ifade eder: İman, İlim, Tasavvuf. İman ve ilim olmadan bir insanın tasavvuf ehli olması mümkün değildir. Fakat aşk özdür diyenler, iman ve ilimden bahsetmiyorlar.

4) Diyorlar ki: Allah'ın sizin kuru kuruya yaptığınız ibadetlere ihtiyacı yoktur. Allah'ı sevin size yeter.

Cevap: Bu ifadeler tam bir cehalettir. İnsanların Allah'a ibadetleri kendileri içindir, yoksa Allah'ın bu ibadetlere tabii ki ihtiyacı yoktur. Asıl ihtiyacı olan insanlardır. Kur'an'da birçok yerde insanlara namaz, zekat, oruç, hac gibi ibadetleri yapmaları emredilmektedir. Bu ibadetler farzdır. Yapmayan sorumludur. Bunları kuru kuru ibadetler olarak göstermenin amacı ne olabilir? İnsanları İslam dininden soğutmak mı istiyorlar? Buna muvaffak olamayacakları muhakkaktır. Allah'ın dinini ağızlarıyla söndürmek isteyenlere Hakk Teâlâ şöyle cevap vermektedir:

“Onlar ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Halbuki kafirler istemeseler de Allah nurunu tamamlayacaktır.” (Saff, 61/8)

“Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar, Allah da razı olmuyor. Fakat kafirler istemeseler de Allah nurunu tamamlamayı diliyor. O öyle bir Allah'tır ki, müşrikler hoşlanmasalar da resulünü hidayetle ve hak dinle bütün dinlere üstün kılmak için göndermiştir.” (Tevbe, 9/32,33)

Bu türlü düşünceleri ilahi aşk diye ortaya atanlar tam bir gaflet içindedirler. Yukarıdaki ayette göre de, muvaffak olmaları mümkün değildir. İslam dini daima var olacak ve hak din olarak devam edecektir.

5) Diyorlar ki: Tasavvufî anlamda insan ile tanrı birdir, ikilik kabul edilemez. İkilik tanrıya şirk koşturur.

Cevap: İslami tasavvufta, “tanrı ile insan birdir” anlayışı yoktur. İnsan Allah'ın yarattığı bir varlıktır. İnsan, Allah'ın sıfat ve isimlerinin tecelli ettiği mahaldir. İnsan ruhu emir alemindendir. Emir alemi de Allah'ın yarattığı bir varlıktır. Dolayısıyla yaratan ile yaratılan bir olamaz. Ancak vahdet-i vücud gibi görüşlerde kastedilen başka şeydir. Buradaki tevhid anlayışı, her şeyde Allah'ın tecelli ettiğidir. Yaratıklarda da Allah tecelli eder. Allah kulunu severse onun gözü, kulağı, eli olur. O kulun davranışlarında Allah tecelli eder. Bu demek değildir ki kul Allah'tır. Bu görüş İslam'a aykırıdır ve küfürdür.

6) Diyorlar ki: Bütüncül tüm öğretiler kendi bulundukları toplumların fikir ve inanç yapıları içinde tasavvuftur. Bu nedenle Hinduizm, Budizm, Sokrates ve Platonun görüşler bir çeşit tasavvuftur. Bunlarda da sevgi ve aşk hedeflenmektedir.

Cevap: Hinduizm, Budizm gibi kültürlerde, Sokrates ve Platon gibi filozoflarla ortaya atılan görüşler İslam'daki tasavvuf anlayışı ile bağdaşmaz.

Hinduizm'de bütün kuralların üstünde ezeli ve ebedi tanrı Brahmayla inanırlar. Brahma tüm eşyanın varlığının nedeni olarak kabul edilir. Ebedi mutluluk için Brahma'nın vücudunda fani (yok) olmak gerektiği düşünülür. Budizm'de ise ruhun gayesi son seviye olan Nirvana'ya ulaşmaktır. Nirvana yokluk (fena) seviyesidir. Herkesin bu yokluk seviyesine gelebileceği ve böylece tanrı olabileceğini düşünürler. Bu iki inanışta da putperestlik hakimdir. Çünkü tapınaklarda bu inanışlar put haline getirilmiştir. İnsanlar bu putlara taparlar. Bu inanışların esasları Tanrı tarafından vahiy yoluyla gönderilmiş değildir. Bunlar, Buda gibi bazı insanların kendi görüşlerinin formüle edilmesidir. Bu görüşler arasında İslam ile çelişen birçok husus vardır. Bu bakımdan bu yollarla insanların ilahi aşka ulaşmaları söz konusu olamaz. Onların ulaştıklarını düşündükleri şey aslında bir zandan ibarettir. Hiçbir zaman gerçek ilahi aşkı göstermez. Bu şekilde de hiçbir zaman fena makamına ulaşamazlar.

Bugün toplumumuzda bu görüşlere saygı duyan ve onlara inanan insanlar vardır. Bu insanlar, İslam şeriatının emir ve yasaklarından kaçarak, kestirme yoldan ebedi mutluluğu elde edeceklerini zanneden gafillerdir. Biraz akıl sahibi olan ve düşünen bir insan, bu türlü öğretilerle ebedi mutluluğun elde edilemeyeceğini anlayabilir. Çünkü bu görüşleri ortaya atanlar, hiçbir ilahi mesaja dayanmadan, kendi görüşlerini ileri sürmüşler ve kendilerine put haline getirmişlerdir. Ne yazık ki, milyonlarca insan onların peşinden giderek doğrudan sapmışlar ve ahiret hayatlarını tehlikeye atmışlardır.

Aynı şey filozoflar için de geçerlidir. Sokrates'in "Nefsini (Benliğin, Ben'i) bil!" sözünde büyük bir hikmetin gizli olduğunu zannedenler, Sokrates'i neredeyse peygamber olarak görmüşlerdir. Oysa Sokrates bir peygamber değildir. Sadece bir insandır. Kendisine ilahi vahiy ile bu düşünceler gelmemiştir. Yalnız aklını kullanarak nefsin varlığını düşünmüştür. Bu da zor bir şey değildir. İnsan aklıyla kendini incelerse, davranışlarını kontrol ederse, kendisine hakim olan bir nefsi hissetmesi kolaydır. İnsan nefsinin isteklerinin esiri durumundadır. Bunu anlamak için olağanüstü bir güç ve düşünceye gerek yoktur. Ancak Sokrates düşüncelerini sistemize ederek o günkü insanlara anlatmıştır. Düşüncelerinin bazıları gerçeklere uygun olduğu için başkaları tarafından kutsallaştırılmıştır. O devirdeki insanlar için böyle olağanüstü olan fikirler heyecanla karşılanmıştır. Fakat bütün bunlarda ilahi bir taraf yoktur. Çünkü bunlar ilahi vahiy karakterinde değildir.

Platon varlıkların kendi başlarına kaim olmadıklarını, onların üstünde onları yaratan bir başka varlığın olabileceğini düşünmüş ve buna "idea" adını vermiştir. Bu bir tanrı anlayışı olabilir. Ama bu Platon'un ilahi vahiy ile beslendiği anlamına gelmez. Platon da akıl ile bazı düşünceler ortaya atmıştır. Akıl ile Allah'ın var olduğuna ulaşmak mümkündür. Ancak akıl ile Allah'ın Zatı bilinemez. Platon'un bazı fikirleri gerçek ile bağdaşmıştır. Bütün bunlar Platon'u peygamber yapmaz. İddia ettiklerinin de tamamen doğru olduğunu göstermez.

Sokrates ve Platon görüşleri daha sonra Aristoteles tarafından sistemleştirilerek felsefe haline getirilmiştir. Felsefe ile ilahi aşka varılmaz. Çünkü bunların ilahi bir tarafı yoktur. Tamamen insan aklıyla elde edilmişlerdir. Bazılarının iddia ettiği gibi, İslam tasavvufunun temeli bu felsefe değildir. Bazı İslam kelimcileri bu felsefenin etkisinde kalarak küfre düşmüşlerdir. Bu nedenle İslam dinine dayanan tasavvuf anlayışı tamamen farklıdır. İlahi aşk ancak ve ancak İslami tasavvuf ile elde edilebilir. Bunun aksi tamamen yanlıştır. İslam tasavvufuna uymayan yollar ve görüşlerle Allah sevgisine ve aşkına ulaşmak bir hayaldir ve anlamsızdır. Ancak günümüzde bazı batı hayranları, eski Yunan felsefesinin düşüncelerini yaşatarak, İslam'ı ortadan kaldıracabileceklerini düşünmekte ve bu yönde çalışmaktadırlar. İslam ve İslam tasavvufu bir felsefe değildir. Tamamen vahiy kaynaklı olup hiçbir beşerin düşünceleri ile oluşmamıştır. Beşeri görüşlerle ilahi sevgi ve aşkı elde etmek isteyenler sadece kendilerini aldatmaktadırlar.

Müslümanlar yukarıda ele aldığımız yanlış ve saptırıcı düşüncelerden uzak kalmalıdır. Çünkü bu düşünceler insanın İslami inançlarını bozar. Böylece insanı küfre sürükler. Onların sevgi ve aşk gibi cezbedici sözleri hiçbir zaman hakikati ifade etmez. Onların sözleri ve davranışlarından hiçbiri İslami anlayış ile bağdaşmaz. Dolayısıyla onların öğretileriyle hiçbir zaman ilahi aşka varılmaz. Allah'ın rızası ve Allah aşkı ancak İslam tasavvufu ile mümkündür. Allah'ın rızasını ve aşkını elde etmek için makalemizin baş tarafında da anlattığımız gibi, insanın nefsinin şariat ile temizlenmesi, kalbinin tarikat ile arındırılması ve ruhunun hakikat ile süslenmesi gerekir. Bunun dışında bir yol yoktur.

Allah Teâlâ'nın bütün Müslümanlara, nefislerinin şariat ile temizlenmesini, kalblerinin tarikat ile arındırılmasını ve ruhlarının hakikat ile süslemesini nasip etmesini niyaz ederiz.

Yayınlama Tarihi : 21.05.2020

Tarîkat-i Muhammediyye

Tarîkat-ı Muhammediyye deyimi, İslam alimleri tarafından “Hazreti Peygamberin (sav) söz ve fiillerini örnek almak suretiyle yaşanan hayat tarzı” gibi bir anlamda kullanılmıştır. Bu kavram birbirinden farklı zamanlarda, zeminlerde İslam alimleri tarafından sembolleştirilmiştir. Bu isim altında birçok kitap telif edilmiştir. Bunlar arasında en ünlüsü, Birgili Mehmet Efendi'nin (1523- 1573) telif ettiği “et-Tarîkatü'l Muhammediyye ve's Sîratü'l-Ahmediyye” adlı kitaptır. Bu kitapta okuyucuya “Ey Sâlik!” diye hitap eden Mehmet Efendi, onu Muhammedî tarikata ve Ahmedî yaşam tarzına davet etmektedir.

Tarîkat-ı Muhammediyye deyimi, Birgili Mehmet Efendi'den önce ve sonra da İslam alimleri tarafından kullanılmıştır. Bunların bazıları şunlardır:

- Şâzeliyye tarikatının Arrâkiyye kolunun kurucusu olan İbn Arrâk'ın (963/ 1556) babası Muhammed bin Ali bin Abdurrahmân bin Arrâk'ın (933/1526) telif ettiği “el-Kavâidü's-Şer'riyye li-Sâlikî't-Tarîkatî'l-Muhammediyye” adlı kitaptır.
- Azîz Mahmûd Hüdâyi'nin (1038/1625) “et-Tarîkatî'l-Muhammediyye Vesîletü'n ile's Saâdeti's-Sermediyye” adlı kitabı.

- Lâ'lizâde Abdülbâkî Efendi'nin (1159/1746) “Risâletü'l-Murâdiyye fi't- Tarîkatî'l Muhammediyye” adlı kitabı.
- Şeyh Muhammed en-Nasûhî'nin, “Risâletü'r-Rüşdiyye fi't-Tarîkatî'l Muhammediyye” adlı kitabı.
- Ayıntâbî Şah Velî'nin “el-Kevâkibü'l – Mudiyyü fi't - Tarîkatü'l – Muhammediyye” adlı kitabı.

Bu çalışmaların ortak noktası, tarikat âdâbından bahsetmeleridir. Bu yaşam tarzının, Hazreti Peygamberin söz ve fiilleri örnek alınarak oluşturulması esas alınmıştır.

Son iki asırda da bu konuda kitaplar telif edilmiş ve İslam'da içtihat ve cihat hareketleri için kullanılmıştır. Temel fikir olarak şirk ve bid'atlardan kurtulma hedeflemiştir. Bunlara örnek olarak Seyyid Ahmed Birehvî (1246/1831) tarafından Hindistan'da başlatılan cihad hareketini verebiliriz. Bu hareket Şah Veliyyullah ed-Dihlevî'nin (1176/1762) oğlu Abdûlazîz ed-Dihlevî'nin (1239/1824) teşvikiyle canlanmıştır. Bu harekette, İngiliz işgal kuvvetlerine ve Sihlere karşı Müslümanlar teşkilatlandırılarak silahlı mücadele edilmiştir.

Günümüzde görülen tarikatların yanlış bir yol tuttukları, ortalıkta İslam'ı karalayan birçok fetva ve görüşlerin saçıldığı bir dönem yaşamaktayız. Her ne kadar doğru yolda olan tarikatlar varsa da bunların sayısı azdır ve ayrıca bunlar gizlenmektedir. Tarikatların büyük bir kısmı ticaret, mevki ve dünya malı toplama peşinde koşmaktadır. Onlara bağlı olanlara da bu davranışlar güzel gösterilmektedir. Böylece Hazreti Peygamber'in yolu terk edilmektedir.

Bu durumda insanın “Tarîkat-ı Muhammediyye” başlığı altında bir yazı yazmak istediğinde, içeriğinin eskiden farklı olması gerektiği ortaya çıkmaktadır. Biz de bu görüş doğrultusunda, Tarîkat-ı Muhammediyye kavramının bugün için temel maddelerini aşağıdaki gibi sıralamak ve açıklamak istiyoruz. Son asrın artık tarikat asrı olmadığı, daha ziyade iman, ilim ve toplu yaşamaya ağırlık verilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bu nedenle, bu başlık altında eskiden yazılmış olan kitapların konuları ağırlıklı olarak tarikat adabı ve esasları olmakla beraber, biz Peygamberimizin iman, ilim ve toplumsal yaşam dinamiklerini İslami esasları çerçevesinde değerlendirip ortaya konulması taraftarıyız.

Bu konu ile ilgili başlıkları şöyle sıralayabiliriz:

- › Kur'an ve sünnete sarılmak,
- › İman ve İslam'ın temel kavramlarını bilmek,
- › İlim sahibi olmak,
- › Şirk koşmamak,
- › Doğru olmak,
- › Yalan söylememek,
- › Helal kazanmak,
- › Anaya babaya iyilik yapmak,
- › Topluma faydalı işler yapmak.

Kur'an ve Sünnete Sarılmak

Kur'an ve sünnet İslam dininin iki temel direğidir. Sünnet Kur'an ayetlerinin açıklaması ve uygulamasıdır. Bu nedenle sünneti uygulamak Müslümanlar için zorunludur.

Malik'e ulaşan bilgilere göre Resulallah (sav) şöyle buyurmaktadır: *"Size iki şey bırakıyorum. Bunlara sımsıkı sarıldığınız sürece asla doğru yoldan sapmazsınız. Bunlar Allah'ın kitabı ve Peygamberin sünnetidir."* (Hadis)

Hiz. Peygamber'in emrettiğı ve yasakladığı her şey hakikatte Allah'ın emridir. Dolayısıyla sünnete uymak gerekmektedir. Bunu ifade eden bazı ayetler şunlardır:

"Peygamber size ne verdiğyse onu alın, size ne yasakladıysa ondan da sakının. Allah'tan korkun, çünkü Allah'ın azabı şiddetlidir." (Haşr, 59/7)

" O hevadan konuşmaz. O (Cebrail vasıtasıyla Allah'tan kendisine) vahyolunandan başka bir şey değildir." (Necm, 53/3,4)

İbn Mesud şöyle rivayet etmiştir: *"Muhakkak ki en güzel söz Allah'ın kitabıdır, en güzel yol da Muhammed'in yoludur. İşlerin en kötüsü de dine aykırı olarak sonradan çıkarılandır. Size vaat edilen mutlaka yerine gelecektir. Siz Allah'ı aciz bırakamazsınız."* (Hadis)

Peygamberimizin en çok korktuğı şey, kişinin Kur'an'ı asıl manasından saptırarak hevasına göre yorumlamasıdır. Bunlar kendilerini Kur'an'ı anlamada daha yetkili görürler fakat yaptıkları yanlış ve bid'attır. Bir toplumda bir bid'at uydurulunca bir sünnet ortadan kaldırılmış olur. Öyle ki her yeri bid'atlar kaplar ve insanlar sünnetleri unuturlar.

Bugün bunlarla ilgili birçok şeyler görüyoruz ve yaşıyoruz. Dinde reformistler, tarihselciler olarak ortaya çıkanlar, asıl olan geleneksel İslam dinini saptırmaya ve insanları onun rahmet ve bereketinden uzaklaştırmaya çalışmaktadırlar. Ayetlerin anlamlarını kendi hevalarına göre değiştirip saptırıyorlar, evliyalı reddediyorlar, türbeleri ziyaret etmeyi şirk ilan ediyorlar, kabir azabı yoktur diyorlar, huri diye bir şey yoktur diyorlar. Bütün bunlar Peygamberimizin 1400 sene önce bizlere yaptığı ikazının önemini açıklıyor. Hazreti Peygamber (sav) bu gibi kişilere, bundan 14 asır önce Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların lanetini yağdırmıştır.

İslam dini yüce Allah'ın kemale erdirdiği ve Peygamber vasıtasıyla tebliğ ettiği en son ve en mükemmel dindir. Onun üzerine kimsenin değişiklik yapmaya yetkisi ve hakkı yoktur. Gerçek Müslümanların bid'atçı kimselere karşı daima mücadele etmeleri görevleridir.

“ Kim Resule itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur. Kim de yüz çevirirse Biz seni onlara bekçi göndermedik.” (Nisa, 4/80)

Peygamberimizin görevi tebliğ etmektir. Kulların hesabı ise Allah'a aittir. Ancak Peygambere itaat etmek Allah'a itaat etmek ile aynıdır. Peygambere itaat etmek ise onun sünnetine uymak ile olur. Bu nedenle Peygamberimizin sünnetine uymalı ve onu yaşatmalıyız ki Allah'a itaat etmiş olalım. Peygambere itaat etmeyenler kendilerine yazık etmektedirler. Bunun zararını yarın ahirette göreceklerdir, ama iş işten geçmiş olacak ve geri dönüşü olmayacaktır.

Ahlâkın bozulduğu ve insanların çeşit çeşit fırkalara ayrıldığı bugünlerde, resullerin efendisi olan Peygamberimizin sünnetine sımsıkı sarılanlara 100 şehit sevabı verilecektir. Meşhur “Şirât-ül İslam” adlı kitapta böyle yazar. Yine bu kitapta Peygamberimizin şöyle dediği yazılmaktadır: *“Sünnetimi yozlaştıranlar şefaetimden mahrum kalırlar.”*

“Fakat Biz onu kullarımızdan dilediğimize kendisi ile doğru yola erıştirdiğimiz bir nur kıldık. Şüphesiz ki sen doğru bir yolu göstermektesin. O yol göklerin ve yerin sahibi olan Allah'ın yoludur. Dikkat edin bütün işler sonunda Allah'a döner.” (Şura, 42/52,53)

Bu ayette, Allah Teâlâ'nın hidayeti ve bunun nasıllığı belirtilmektedir. Yani Peygamber bu Nur ile Allah'ın dilediği kimselere hidayet yolunu göstermektedir. Böylece onları hidayete erdirmektedir. Bu yol, eğriliği, büğrölüyü olmayan, bilakis tamamen doğru olan bir yoldur.

Buna göre dünyada ve ahirette bütün yaratıkların işi Allah'a döner. Bütün mahlukatın işini sadece o çekip çevirir. Hiçbir şey Allah Teâlâ'nın kazasının dışında kalmaz. O kıyamet günü kullarının arasında adil bir hikmet ve kesin hükmü ile hüküm verir. Bu nedenle bizlerin, Allah'ın bu doğru yoluna davet eden Peygamberimizin emir ve nehiyelerine uymamız, bizim kendi menfaatimiz içindir. Bu da onun sünnetlerine uymanın ve yaşatmanın gerekliliğini açıklar.

İman ve İslam'ın Temel Kavramlarının Bilinmesi

İslam'daki iman ve İslam ile ilgili temel bilgiler, Cibril hadisi olarak bilinen, Abdullah ibn Ömer ibn Hattab tarafından rivayet edilen hadiste ifade edilmektedir. Bu hadis Sahih-i Müslim'de şöyle anlatılmaktadır:

“Bir gün Resulullah'ın yanında bulunurken birdenbire yanıma, elbisesi bembeyaz, saçları simsiyah, üzerinde yolculuk eseri görülmeyen ve bizden kendisini kimsenin tanımadığı bir zat çıkageldi. Nihayet Peygamberin yanına oturdu, iki dizini onun iki dizine dayadı, iki avucunu kendi dizleri üzerine koydu ve “Ya Muhammed! Bana İslam'ın mahiyetinden haber ver” dedi. Resulullah, “İslam, Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın resulü olduğuna şehadet etmen, namazı ikame etmen, zekatı vermen, Ramazan orucunu tutman, yoluna gücün yeterse beyti hac etmendir” buyurdu. O “doğru söyledin” dedi. Ömer dedi ki, “Biz de ona hayret ettik, hem soruyor hem de Peygamberi tasdik ediyordu”. “Bana imandan haber ver” dedi. Resulullah “Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine ve ahiret gününe iman etmen ve bir de kaderin, hayrın ve şerrin Allah'tan olduğuna inanmandır” buyurdu. “Doğru söyledin” dedi. “Bana ihsandan haber ver” dedi. Resulallah “Sanki kendisini görüyormuşun gibi Allah'a ibadet etmendir. Her ne kadar sen Allah'ı görmüyorsan da O seni muhakkak görür.” (Hadis)

Bu hadis, iman ve İslam'ın asıllarını ifade etmektedir. Bunlar yapılacak amellerin korunması, iç alemin ihlası gibi hususlarda bütün zahir ve batın ibadet görevlerini şerh etmektedir. Bütün şariat ilimleri bu esaslardan çıkarılmıştır.

İmanın asılları toplu halde Nisa suresinin 136. ayetinde bulunmaktadır:
“Ey iman edenler! Allah'a, Peygamberine, Peygamberine indirdiği kitaba ve daha önce indirdiği kitaplara iman edin. Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve ahiret gününü inkar ederse sapıklığın en koyusuna düşmüş olur.”

İmanın bir parçası da kadere iman etmektir. Bu şu ayette ifade edilmektedir:

“Şüphesiz ki biz her şeyi bir kader ile yaratmışızdır.” (Kamer, 54/49)

Her şeyin vuku bulmasından önce, ezelde ilahi ilimde tespit edilmiş bir kaderi vardır. Bu kaderin kazası, yani fiil olarak ortaya çıkışı tespit edilen bir kadere göre olur. Buna göre Kader, Allah'ın ezelde ilmine ve iradesine göre eşyanın icadının zamanını, mekanını, sıfatını ezelde takdir ve tayin etmesidir.

“İslam şu beş şey üzerine kurulmuştur: Allah'a ibadet olunması ve Allah'tan başka şeylerin ilah tanınmaması, namazın dosdoğru kılmak, zekat vermek, beyti haccetmek ve Ramazan orucunu tutmak.” (Hadis)

“Hiç şüphesiz ki Allah katında din İslam'dır.” (Ali İmran, 3/19)

“Kim İslam'dan başka bir din ararsa, ondan asla kabul edilmeyecek ve o ahirette zarar edenlerden olacaktır.” (Ali İmran, 3/85)

Allah katında İslam dininden başka hiçbir din kabul görmez. İslam dini tevhide ve şerefli bir yolu takip etmektir. Allah Teâlâ'nın Hz. Adem (as) i gönderdiğinden beri gerçek din İslam dinidir. Bu dinin hakikati tevhittir. Bugün bu ayetin hükmünü göz ardı ederek, birçok batıl inanışların da geçerli olduğu ileri sürenler vardır. Bunların doğru olmadığını yukarıdaki ayetler göstermektedir. Bugün için geçerli olan din İslam'dır. Bunun aksini iddia edenler açıkça bir yanılğı içindedirler. Müslümanların bu düşüncelerden uzak durmaları ve bu İslam dışı inanışlara da saygı beslememelidirler. Çünkü bir inanışa saygı göstermek onun doğruluğuna şahitlik etmektir. Bu da insanı küfre sürükler.

“İyilik yapanlar o kimselerdir ki, Allah'a, ahiret gününe, meleklerle, kitaba ve bütün peygamberlere iman edip, yakınlığı olanlara, öksüzlere, yoksullara, yolda kalmışa, dilenenlere ve esirleri kurtarmaya seve seve mallarını verirler. Namazı kılarlar, zekatı verirler, bir de söz verdikleri zaman sözlerini yerine getirirler, her sıkıntı ve hastalık durumlarında ve savaşın şiddetli zamanında sabır ve kararlılık gösterirler. İşte doğru olanlar da bunlardır, korunanlar da bunlardır.” (Bakara, 2/177)

Dini konularda kişinin yapması gereken ilk şey delillerle Allah'ı tanımasıdır. İmam-ı Azam'a göre mukallidin (taklit edenin) imanı her ne kadar sahih ise de düşünce ve aklını kullanmayı terk ettiği için günahkardır. Onun için ilk defa yapılması gereken şey, delil ve burhan yoluyla Allah'ı bilip öylece iman etmektir. Daha sonra da müşahede ve en sonunda ise, Rahman olan Allah'tan başkasından sıyrılıp fenaya ulaşmak gerekir. İmanın gerçek tadı bu şekilde ortaya çıkmış olur.

İman ve İslam konusundaki temel esaslar çok önemlidir ve İslam dininin temel direkleridir. Bu konuların kavranması, algılanması ve uygulanmasında Müslümanlar azami gayret içinde olmalıdırlar. Aksi halde yarın ahirette büyük kayıplar içinde olacakları aşikârdır.

İlim Sahibi Olmak

İlim hayrın en önemlisi ve en faziletlisidir. İlim bütün hayırları içinde toplar ve Cenab-ı Hakk ilim ehlinden razı olur. İlmin önemi birçok ayet ve hadislerde ifade edilmiştir.

“De ki: Ey Rabbim! İlmimi artır.” (Taha, 20/114)

“De ki: Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?” (Zümer, 39/9)

“Kulları içinde Allah'tan ancak ilim sahibi olanlar korkar. Şüphe yok ki Allah çok güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir.” (Fatır, 35/28)

“Gıpta etmek ancak iki şey de söz konusudur: Bir kimseye Cenab-ı Allah mal vermiş, bu malını da hak yolunda harcamaya muvaffak kılmıştır; bir kimseye Cenab-ı Allah bilgi ve hikmet vermiş, o kişi de o hikmete göre hükmetmekte ve onu öğretmektedir.” (Hadis)

“İlmin kaldırılması, cehaletin yerleşmesi, içkinin içilmesi ve zinanın yaygınlaşması kıyamet alametlerindendir.” (Hadis)

“Allah hakkında hayır dilediği kimseye din hususunda büyük bir anlayış verir.” (Hadis)

“İlim rütbesi bütün rütbelerden üstündedir.” (Hadis)

Hidayet ve ilim Cenab-ı Hakk'ın peygamberler vasıtasıyla insanları ulaştırdığı en büyük iki nimettir. Ölü toprağı diriltten ve ona adeta yeniden can veren yağmur gibi, Hidayet ve İlim de, insanların aklını, gönlünü ve ruhunu canlandırır, aydınlatır. Dine davet ancak ilimle olur. İnsanları Allah'ın dinine davet etmek, en büyük faziletli amellerin başında gelir. İlmi yaymak esas olup gizlemek caiz değildir.

Malik'e ulaşan bilgilere göre, Lokman bin Hakim oğluna vasiyet ederek şöyle demiştir: *“Ey oğlum! Alimlerle otur, onların dizlerinin dibinden ayrılma. Çünkü Allah yeryüzünü gökteki yağmurla dirilttiği gibi, kalpleri de Hikmet nuru ile diriltir.” (Hadis)*

Ebu Hureyre'den, Resulallah (sav) in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: *“İnsan ölünce kendisinden bütün amelleri kesilir. Ancak şu üç şeyden amel kesilmeyip lehine sevap devam eder: Devam eden sadakadan; Faydalanılan bir ilimden; Kendisine dua eden iyi bir evlattan.” (Hadis)*

Ebu Hureyre'nin bir rivayetine göre, Resulallah (sav) şöyle buyurdu: *“Her kim ilim arayacağı bir yola giderse, Allah ona o sebeple Cennet yolunu kolaylaştırır.” (Hadis)*

Bugün toplumumuzda birçok insan ilim denilince müspet bilimler ve felsefeyi anlamaktadır. Müspet bilimler ve felsefe akıl ve deney ile elde edilen bilgilerin ilmidir. Ancak bunların dışında da vahiy yoluyla bildirilen bilgiler de vardır. Bu bilgiler de manevi ve ledün ilmini oluşturur. İlmin hedefi hakikati bulmak ve anlamak olduğuna göre bu hedefe varmak için müspet ilimler, manevi ilimler ile beraber düşünülmesi gereklidir. Aksi halde müspet bilim tek başına bu hedef için yeterli değildir. Çünkü müspet bilimin konusu olan evren ve içindeki olaylar bütün alemleri içine almaz. Oysa mutlak hakikat tüm alemleri içine alan olayları açıklar. Bu nedenle müspet bilim gerekli olmakla birlikte, yeterli değildir. Manevi ilimlerin burada dikkate alınması zorunludur.

Şirk Koşmamak

“De ki, ben de sizin gibi ancak bir beşerim. Ne var ki bana ilahımızın ancak bir ilah olduğu vahyolunuyor. Onun için her kim Rabbine kavuşmayı arzu ederse iyi amel işlesin ve Rabbine yaptığı ibadete hiç kimseyi ortak etmesin.” (Keyf,18/110)

“Ant olsun ki sana da senden öncekilere de şu vahyedildi: Yemin ederim ki eğer şirk koşarsan bütün çalışmaların boşa gider ve mutlaka kendine yazık edenlerden olursun.” (Zümer, 39/65)

“Şüphesiz Allah kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz, bunun dışında dilediğini bağışlar. Allah'a ortak koşan muhakkak ki derin bir sapıklığa düşmüştür.” (Nisa, 4/16)

“Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayarak (şirk koşmayarak) kavuşan kimse cennete girer. O'na ortak tanıyarak kavuşan kimsede ateşe girer.” (Hadis)

“Allah'ın kulları üzerindeki hakkı, kulların ona ibadet edip başka hiçbir şeyi O'na ortak koşmamalarıdır.” (Hadis)

Yukarıdaki ayet ve hadislerden de anlaşıldığı üzere şirk koşturmak en büyük zulümdür. Müslümanların dünya ve ahiret saadeti için bundan kaçınması gereklidir. Ancak toplumumuzda bugün insanların birçok davranışları şirke girmektedir. Bunu insanlar farkında olmadan yapmaktadırlar.

Toplumumuzdaki en yaygın şirk anlayışlarını şöyle özetleyebiliriz:

- Sevdikleri insanlar için “Sen en büyüksün” övgüsü yapılmaktadır. Oysa en büyük olan Allah Teâlâ'dır (Allahü Ekber).
- Dünya sevgisi kalpleri doldurmuştur. Bu durum kalplerde Allah'ın zikrine engel olur.
- İbadetler gösteriş için yapılmaktadır. Oysa ibadetlerin amacı Allah'ın rızasını kazanmaktır.
- Heva ve hevesler ilah edinilmiştir. “*Yüce Allah'ın yanında, gök kubbe altında, Allah'tan başka tapılan tanrılar içinde kendisine uyulan hevedan daha büyüğü yoktur.*” (Hadis)
- Müspet bilimciler tabiat olaylarının sebeplerini gerçek fail olarak düşünürler. Bu şirktir. Çünkü sebepler birer vesiledir ve gerçek fail o sebepleri yaratan ve düzenleyen Allah'tır. Kainatta Allah'tan başka mutlak kuvvet ve irade sahibi varlık yoktur. Bunun aksini düşünmek insanı şirke ve küfre götürür. Maalesef günümüzde insanlar, müspet bilimlerin ve matematiğin mutlak kesin olduğuna inanıyorlar. Bu pozitivist ve modernist anlayışın insanları yanıltması ve şirke götürmesidir. Çünkü dini inanışları dogmatik gösterip kendi akıllarıyla oluşturdukları doğma ve paradigmaları mutlak hakikat olarak ortaya atmaktadırlar.

Şirk ile ilgili gerçek dışı yayınlarla ehl-i sünnet itikadı bozulmaya çalışılmaktadır. Dinde reformcu veya ateist olarak ortaya çıkanlar, birçok ehli sünnet anlayışını kötülemektedirler. Örneğin tasavvuf ehli olmak, evliyadan dua istemek, türbeleri ziyaret etmek, şefaate inanmak, mevlit okutmak, aşure pişirmek ve dağıtmak gibi davranış ve düşünceleri şirk ilan etmektedirler. Oysa bunların hiçbiri İslam'da şirk değildir. Bu türlü iddiaları ortaya atılmasının nedeni insanları İslam'dan saptırmak içindir.

“Allah'a şirk koşma, kuşkusuz şirk büyük bir zulümdür.” (Lokman, 31/13)

“İman edenler ve imanlarını zulümle (şirkle) karıştırmayanlar, işte güven onlarıdır ve doğru yolu bulanlar da onlardır.” (Enam, 6/82)

Doğru Olmak, Helal Kazanmak, Yalan Söylememek

Doğruluk her hayrın sebebidir. Sözde ve Özde doğru olmak peygamberlerin ortak özelliğidir. Her peygamber ümmetinden doğru olmalarını istemiştir. Bizzat Peygamberimiz, peygamber olmadan önce Araplar arasında emin, güvenilir, doğru kişi olarak bilinirdi.

Müslümanlar imanlarında, verdikleri sözlerinde ve dinlerinde gerek niyet, gerek söz, gerekse davranış bakımından dürüst kimseler olmalıdır. Sıddık, özde ve sözde doğruluk demektir. Doğrularla beraber olmak doğruya destek vermek demektir.

“Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğrularla beraber olun.” (Tevbe, 9/119)

“Doğru sözlü, doğru özlü erkek ve kadınlara Allah, bağışlama ve büyük ecirler hazırlamıştır.” (Ahzab, 33/35)

“Allah'ın emrine sadakat göstereleldi, elbette kendileri için daha hayırlı olurdu.” (Muhammed, 47/21)

Abdullah'ın rivayetine göre Hz. Peygamber (sav) şöyle buyurdu: “*Şüphesiz Sıddık (doğruluk) iyiliğe götürür. Şüphesiz iyilik de cennete götürür. Gerçek şu ki, kişi doğru söyleyip durdukça sonunda Sıddık olur. Muhakkak yalan da günaha götürür. Günah da ateşe götürür. Şüphe yok ki, kişi yalan söyleyip durdukça sonunda Allah'ın yanında da çok yalancı diye yazılır.*” (Hadis)

Sıddık (doğruluk) doğru söylemek, yani vakaya uygun olanı söylemek demektir. Kezib (yalan söylemek) uygun olmayan şeyi söylemek demektir. Yukarıdaki hadisler sözlerin doğru olmasına dikkat eden kimse için doğruluğun, kasten yalan söyleyen içinde yalancılığın sabit bir tabiat ve seciye haline geleceğini haber vermektedir. Bundan da hayır ve şer sıfatlarının devamlılık ve tatbikatla kazanılıp yerleşeceği neticesi çıkmaktadır. Doğruluk ve yalancılığın dünya ve ahiret hayatındaki neticeleri ise ayet ve hadislerde açık olarak ifade edilmiştir.

“Kim Allah'a ve Peygambere itaat ederse işte onlar Allah'ın kendilerine nimetler verdiği peygamberlerle, sıddıklarla, şehitlerle, iyi kimselerle beraberdirler. Onlar ne iyi arkadaşlardır.” (Nisa, 4/69)

Bu ayete göre peygamberlikten sonraki en yüksek mertebe sıddıklıktır. Yani özde ve sözde doğru olmaktır.

Halis olmayan amelleri Allah kabul etmez. Doğru sözlü olmak ticarette ve kazançta bereket vesilesidir. Bereket ve hayırlı olma, ticarette dürüstlük ile sağlanabilir.

“Bizi aldatan bizden değildir.” (Hadis)

“Doğru, güvenilir tacir (mahşer gününde) Peygamberler, Sıddıklar ve Şehitlerle beraberdir.” (Hadis)

Peygamberimiz bir gün şöyle buyurmuştur: “*Muhakkak ki tüccarlar facirlerdir (günahkarlardır).*” “*Ya Resulallah! Allah alışverişi helal kılmadı mı?*” dediler. O da “*Evet (helal kıldı).* Fakat onlar yemin eder günaha girerler, konuşurlar yalan söylerler” (Hadis)

Kalp haramdan irkilir ve çırpınır, helalden de sükun ve huzur bulur. Bugün toplumumuzda bu özelliklerin hep eksikliklerini görüyoruz. Haksız kazanç, kara para gibi kavramlar her yerde yaygındır. Bu da toplumu huzursuzluğa ve güçsüzlüğe götürür. Alışverişe konu olan malın ayıbını ve defosunu açıklamak gerekir, gizlemek haramdır. Çünkü yalan berekete manidir. Doğru tüccar ise az kar etse de, kazancının bereketini görür.

Ticaretin dürüst yapılmadığı toplumlarda bereket ortadan kalktığı gibi, toplum Allah'ın gazabını üstüne çeker. Böyle toplumlarda kıtlık ve hastalıklar ortaya çıkar. Bu da o toplumun çökmesi ve yıkılması demektir. Müslüman toplumların bundan azami derecede uzak durmaya çalışmaları zorunludur.

“Münafıklığın alameti üçtür: Konuştuğu zaman yalan söyler, vaat edince sözünde durmaz, kendisine güvenenlere ihanet eder.” (Hadis)

“Mümin korkak olur, cimri olur, fakat yalancı olmaz.” (Hadis)

“Seni tasdik eden din kardeşinin bir sözünü anlatırken senin yalancı olman büyük bir hıyanet olur.” (Hadis)

Peygamberimiz diyor ki: *“Benim namıma yalan söylemek, herhangi biri namına yalan söylemek gibi değildir. Kim kasten benim namıma yalan söylerse ateşte oturacağı yeri hazırlar.” (Hadis)*

“Kim rüyada görmediği bir şeyi gördüm diyerek yalan söylerse, ahirette ona iki arpa tanesini düğümlemesi emredilir. Halbuki onları hiçbir zaman düğümleyemeyecektir (Düğümleyemediği müddetçe de o cehennemde kalacaktır).” (Hadis)

“Şüpheliyi bırak, şüphe vermeyene bak. Zira gönül sözde ve işte doğrudan huzur, yalandan kuşku duyar.” (Hadis)

“Allah buyurdu ki, bu sadıklara doğruluklarının fayda sağladığı gündür. Onlar için altlarından ırmaklar akan, içinde ebedi kalacakları cennetler vardır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da O'ndan razı olmuşlardır. İşte büyük kurtuluş budur.” (Maide, 5/119)

“Çünkü Allah sadıklara sadakatleri ile mükafat verecek, dilerse münafıklara da azap edecek veya tövbe nasip edecektir.” (Ahzab, 33/24)

“Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve sağlam söz söyleyin.” (Ahzab, 33/70)

“Onlar yalan şahitlik etmezler, boş bir şeye rastladıkları zaman vakar ile oradan geçip giderler.” (Furkan, 25/7)

Bir toplumun insanlarını çoğu yalan söylemeyi alışkanlık haline getirmişse, o toplumda kimse kimseye güvenmez. Böyle toplumlar huzursuz ve güçsüz olurlar. Müslümanlardan oluşan bir toplumun böyle bir duruma düşmesi çok hazindir.

Anne ve Babaya İyilik Yapmak

Anne ve babalarımızın üzerimizde çok büyük hakları vardır. O yüzden onların kalpleri kırılmaz. Anne ve babamız bizden razı olmadıkça Allah'ın sevdiği kulu olamayız.

“Ana babaya iyilik edin.” (Enam, 6/51)

“Anne ve babasına hizmet edenin ömrü bereketli ve uzun olur. Onlara karşı gelenin, asi olanın ömrü bereketsiz ve kısa olur.” (Hadis)

“Ana babası yanında ihtiyarladığı halde, onların rızasını alamayıp cenneti kazanamayanın burnu yerde sürtülsün.” (Hadis)

“Cihat Allah yolunda sadece kılıç sallamak değildir. Ana babaya ve evlada bakmak da cihattır. Ele muhtaç olmamak için çalışmak ta cihattır. Ana babanın yüzüne şefkatle bakana, kabul olmuş bir Hac sevabı vardır.” (Hadis)

“Rabbin kesin olarak şunları emretti: Ancak kendisine ibadet edin, anne ve babaya iyilik edin. Onlardan biri veya her ikisi senin yanında yaşlanırsa sakın onlara öf bile deme ve onları azarlama. İkisine de tatlı ve güzel söz söyle.” (İsra, 17/23)

“İkisine de acıyarak tevazu kanatlarını indir. Şöyle de, ey Rabbim, onların beni küçükken terbiye edip yetiştirdikleri gibi Sen de kendilerine merhamet et.” (İsra, 17/24)

“Gerçi Biz insana, anasına ve babasına itaati de tavsiye ettik. Anası onu zorluk üstüne zorlukla karnında taşıdı. Onun sütten ayrılması da iki yıl içindedir. Biz insana Bana, anana ve babana şükret diye de tavsiye ettik. Dönüş ancak Bana’dır.” (Lokman, 31/14)

“Biz insana, ana ve babasına iyilik yapmayı tavsiye ettik. Anası onu zahmetle karnında taşıdı ve zahmetle doğurdu. Onun ana karnında taşınması ile sütten kesilmesi süresi otuz aydır. Nihayet insan olgunluk çağına ulaşır kırk yaşına geldiğinde der ki: Ey Rabbim! Bana ve ana babama ihsan ettiği nimetlerine şükretmemi ve senin hoşnut olacağın salih amel işlememi ilham et. Benim neslimden gelenleri de salih kimseler kıl. Doğrusu ben tövbe edip sana yöneldim. Ben gerçekten Müslümanlardanım.” (Ahkâf, 46/15)

Ana babaya ne zaman itaat edilmez? Bunun cevabını aşağıdaki ayetler vermektedir.

“Bununla beraber eğer her ikisi de bilmediğin bir şeyi bana ortak koşman hususunda seni zorlarsa onlara itaat etme. Fakat dünyada onlarla iyi geçin ve Bana yönelenlerin yolunu tut. Sonra dönüşünüz ancak Banadır. O zaman Ben de size yaptıklarınızı haber vereceğim.” (Lokman, 31/15)

“Biz insana ana babasına iyi davranmasını tavsiye etmişizdir. Eğer onlar seni, hakkında bilgin olmayan bir şeyi körü körüne bana ortak koşman için zorlarsa, onlara itaat etme dönüşünüz ancak banadır. O zaman size yapmış olduklarınızı haber vereceğim.” (Ankebut, 29/8)

Koronavirüsü salgınında Müslüman ülkelerle Müslüman olmayan ülkelerdeki yaşlıların ölüm sayılarına baktığımız zaman, burada anlattıklarımızın ne kadar önemli olduğu anlaşılır. Çünkü Müslüman olmayan ülkelerde anaya babaya gerekli saygı ve sevgi gösterilmediğinden, onlar ayrı bölgelerde ayrı yerlerde evlatlarından ayrı olarak ikamet etmektedir. Huzurevlerinde binlerce yaşlı insan mevcuttur. İşte bu insanlar Korona virüsüne yakalanınca hepsi beraber ölmek zorunda kalmışlardır. Fakat Müslüman ülkelerde böyle bir katliam yaşanmamıştır. Çünkü İslam'da yaşlıların çoğu evlatlarıyla beraber yaşamaktadırlar. Bu da onların korunmasında fayda sağlamıştır. İşte bu İslam'ın insanlara emrettiği hususun ne kadar önemli olduğunun göstermektedir. Bunun karşılığı yalnız dünyada değil, ahirette de ecir ve sevap olarak karşılığı görülecektir. Batı hayranı olan insanlarımıza bu örneği iyice düşünmelerini tavsiye ederiz. Batı'nın modernist düşünce tarzı mı daha güzel, yoksa İslam'ın insancıl emirlerinin yerine getirilmesi mi daha güzel? Bunu tarih boyunca ispat eden birçok olaylar mevcuttur. Fakat asrımızın propagandalarının etkisi ile özellikle insanlarımız bu gerçeği görememektedir. İnsanlar bu virüs salgınındaki sonuçları eğer iyice düşünerek değerlendirirlerse, İslam'ın nasıl üstün bir din olduğunu anlayabilirler. Böylece batının olumsuz propagandalarından uzak kalırlar.

Topluma Faydalı İşler Yapmak

İnsanların dünya hayatındaki görevlerinin başında, topluma ve çevreye hizmet etmek, insanlara yardımcı olmak ve onların dertleri ile meşgul olarak onlarla hemhal olmak gelir. Her insanın mutlaka kendi çapında faydalı olabileceği bir şeyler vardır. İyilik yapan ve insanlara faydası dokunanlar, yaptıkları iyiliklerine karşılık Allah katında sevap ve karşılık bulacaklardır. Çünkü iyilik yapmak, insanlara faydalı olmak ta salih ameller arasındadır. Kur'an ve sünnette salih amel işlemek daima tavsiye edilmektedir.

“ İnsanların en hayırlısı, insanlara faydalı olanlardır.” (Hadis)

“Mümin kardeşine tebessüm etmek sadakadır. İyiliği emredip kötülükten sakındırma sadakadır. Yolunu kaybeden kimseye yol göstermen sadakadır. Yoldan taş, diken, kemik gibi şeyleri kaldırıp atman da senin için sadakadır.” (Hadis)

“İçinizden hayra çağırın, iyiliği emredip kötülükten men eden bir topluluk bulunsun. İşte kurtuluşa eren onlardır.” (Ali İmran, 3/104)

“Allah'a ve ahiret gününe inanırlar. İyiliği emrederler, kötülükten vazgeçirmeye çalışırlar. Hayır işlerinde de birbirleriyle yarışır. İşte onlar iyi insanlardandır. Onlar ne hayır işlerse karşılıksız bırakılmayacaklardır. Allah kendisinden gereği gibi sakınanları bilir.” (Ali İmran, 3/114,115)

Evrenin düzeni adaletle kurulmuştur. Toplumsal ilişkilerde de adalet esas alınmalıdır.

“Şüphesiz ki Allah size adaleti, iyilik yapmayı ve yakınlarla bakmayı emreder. Hayasızlıktan, fenalıktan ve azgınlıktan yasaklar. Öğüt almanız için size böyle öğüt verir.” (Nahl, 16/90)

Zararlı alışkanlıklardan kurtulmak da topluma bir hizmettir. Çünkü zararlı alışkanlıklar toplumun bütün dinamiklerini zedeler ve insanları huzursuz eder. Bunları terk eden insan topluma hizmet etmiş olur.

“Bir Müslümanın diktiği ağaçtan veya ektiği ekinden insanın, hayvanın ve kuşların yedikleri şeyler o Müslüman için sadaka olur.” (Hadis)

Kur'an'da bildiriliyor ki, bir insanı yaşatan bütün insanları yaşatmış gibidir, bir insanı haksız yere öldüren de bütün insanları öldürmüş gibidir. Bu ayet toplum düzeninin insanlar arasındaki ilişkiler bakımından ne kadar önemli olduğunu ifade etmektedir. Bu nedenle kendi nefsimizin arzuları, toplumun menfaatine zarar veriyorsa, onlardan vazgeçmeliyiz. Zulüm edenlere yardımcı olmamalıyız. Toplumda iyiliği emredip kötülükleri menetmeliyiz.

“Erkek ve kadın bütün müminler birbirlerinin dostları ve velileridirler. İyiliği emrederler, kötülükten vazgeçirirler. Namazı kılarlar, zekatı verirler. Allah'a ve Resulüne itaat ederler. İşte bunları Allah rahmetiyle yargılayacaktır. Çünkü Allah azizdir, hakimdir.” (Tevbe, 9/71)

Bugün bütün dünyayı saran Koronavirüs salgınında toplumun menfaatini düşünmeyen davranışları toplumumuzda maalesef görmekteyiz. Maske takmayan, sosyal mesafeyi korumaya çalışmayanlar toplumun genel sağlığına zarar vermektedir. Çünkü salgının yayılmasına sebep olmaktadır. Bu türlü davranışlar İslamiyet'e aykırıdır ve bir Müslüman için uygun ve doğru değildir. Çünkü bu davranışların da yarın ahirette karşılığı olacaktır. Çünkü bu kul hakkına girmektedir.

Toplumun ekonomik güçlerinin, menfaatlerinin paylaşılması adaletli bir şekilde olması gerekir. Çünkü Peygamberimiz şöyle demektedir: "Komşusu aç iken, tok yatan bizden değildir." Bu ilke toplumu ayakta tutan en önemli bir ilkedir. İnsan yalnız kendi nefsi için değil, etrafındaki insanların da sağlığını, huzurunu düşünerek yaşamak zorundadır.

İslam komşuya önem vermektedir. Çünkü toplumsal dayanışma önce yakındaki komşu ile başlar. Böylece, dayanışma halka halka büyüyerek bütün toplumu sarar. Bu sosyolojik olay, İslam'da en doğru bir şekilde teşhis ve tespit edilmiştir.

Toplumu kandıranlara karşı topluca mücadele edilmelidir. Onlar halkın önünde teşhir edilerek zararlarından korunmaya çalışılmalıdır. Hile yapanlar için şeffaf olmak, ortada olmak işlerine gelmez. Çünkü toplumu kandıranlar daima işlerini gizli ve perde arkasından yaparlar. Onların teşhir edilmesi güçlerini kırar ve faaliyetlerini engeller. Bu nedenle de Müslüman bir toplumda her şeyin şeffaf ve herkesin bilgisi dahilinde olması, toplumun sağlıklı bir biçimde ayakta durmasına sebep olur. Bu da İslamiyet'in insanlardan istediği bir davranıştır.

Yayınlama Tarihi : 17.06.2020

Allah'tan Korkmadan Yaşayan İnsanlar

Günümüzde insanların büyük bir kısmı Allah'tan korkmadan yaşamaktadırlar. Bunlardan bir kısmı Allah'ın varlığını kabul ediyorlar, bir kısmı ise inkar ediyorlar. Fakat her iki grup ta Allah'tan korkmadıklarını düşünce ve davranışlarıyla ortaya koymaktadırlar. Allah'tan korkmayanlar, O'nun koyduğu emir ve yasaklara uymayıp hayatlarını kendi akıl ve arzularına göre düzenlemektedirler. Yani nefsin ve şeytanın etkisiyle, hayvani arzu ve istekleri ile dünya hayatlarını sürdürmektedirler.

İslam inancına gerçekten sahip olup bu konuda ilim sahibi olanlar Allah Teâlâ'dan hakkıyla korkarlar. Çünkü onlar dünya hayatının amacının ne olduğunu, Kur'an ve sünnetin bildirdiği şekilde tanırırlar ve yaşarlar. Kur'an ayetlerinde Allah Teâlâ, kullarına kendinden korkmasını emretmekte ve kendisinden en çok korkanların ise alimler olduğunu ifade etmektedir.

"Ey iman edenler! Allah'tan ona yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." (Ali İmran, 3/102)

"Kulları içinde Allah'tan ancak alimler korkar." (Fatır, 35/28)

“O halde gücünüzün yettiği kadar Allah'tan korkun, dinleyin, itaat edin, kendi iyiliğinize olarak harcayın. Kim nefsinin cimriliğinden korunursa işte onlar kurtuluşa erenlerdir.” (Tegabun, 64/16)

Tam bir iman ve ilim sahibi olmayanlar ise dünya hayatlarındaki düşünce ve davranışlarında Allah'tan korkmazlar ve yaptıklarından dolayı Allah'a karşı sorumlu olduklarını düşünmezler. Bu davranışlar, hem kişinin kendisi hem de toplum için birçok zararlar ortaya çıkmasına neden olur. Allah'tan korkmadan yaşayan insanların kendilerine zararı günaha girmeleri ve hatta şirke ve küfre düşmeleridir. Bu ise onlar için büyük bir kayıptır. Çünkü bu şekilde hem dünya hayatlarında hem de ahiret hayatlarında hüsrana uğrayacakları ayetlerle bildirilmiştir. Bu kişiler yalnız kendilerini değil, aynı zamanda topluma da zararlar vermektedirler. Çünkü bu kişilerin günah ve isyanları sebebiyle, yaptıklarının karşılığı olarak, toplum da çeşitli cezalara çarptırılmaktadır. Örneğin bir toplumda zinanın ve fuhşun çoğalması, o toplumda daha evvel bilinmeyen hastalıkların ortaya çıkmasına neden olduğu sahih hadislerle bildirilmektedir. Korona virüsünün ortaya çıkışını ve bütün dünyayı perişan etmesini bu bağlamda anlayabiliriz. Gerçekten dünyada zina ve fuhuş alabildiğine çoğalmış ve hatta bir kültürel gereksinim haline getirilmiştir. Modernlik, özgürlük gibi kavramların arkasına sığınarak, toplumlarda gayri meşru ilişkiler çoğalmıştır. Bu da Allah'ın sünneti gereği, O'nun gazabının insanlar üzerine çekilmesine neden olmuştur.

Daha birçok Allah'tan korkmadan yapılan davranışlar, toplumlarda kıtlık, salgın hastalık, kitlesel ölümler, savaşlar, deprem, sel gibi felaketlerin ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Bu gerçekler İslam dininde insanlara Kur'an ayetleri ve hadislerle duyurulmuştur. Fakat insanların kendi zevkleri ve egolarının ağır basması nedeniyle bu ikazları dikkate almamalarına neden olmuştur. Böylece da gerek bireysel ve gerekse toplumsal olarak ceza ve felaketlere muhatap olunması kaçınılmaz olmuştur.

“Başınıza gelen herhangi bir musibet kendi ellerinizle kazandıklarınız yüzündendir. Bununla beraber Allah yine de çoğunu affeder.” (Şura, 42/30)
“Yaptıklarının bir kısmını tatsınlar diye, insanların kendi ellerinin kazandığı şeyler yüzünden karada ve denizde fesat ortaya çıktı. Umulur ki, onlar Hakka dönerler.” (Rum, 30/41)
“Allah bir kavme gazap ederse, onların fiyatlarında pahalılık olur. Çarşıda kesatlık olur. Aralarında fitne ve fesat çoğalır. İş başındakilerin zulmü artar. Zenginler zekat vermez olur. Fakirler namaz kılmaz olur.” (Hadis)

Allah'tan korkmayanların topluma nasıl zarar verdiklerini, toplumumuzda yerleşmiş olan şu veciz söz çok güzel ifade etmektedir:

“ Korkma Allah'tan korkandan; Kork Allah'tan korkmayandan!”

Allah'tan korkmayan insanların düşünce ve davranışlarını kabaca tasnif edersek, aşağıdaki başlıklarla bu konuya daha da açıklık getirebiliriz.

Allah'ı ve Peygamberini inkar etmek

İnsanların büyük bir kısmı Allah Teâlâ'ya ve O'nun resulü olan Hz. Muhammed'e (sav) inanmamaktadır.

Onlara göre ilk insanların tabiattaki olaylardan, gök gürültüsünden, geceden ve vahşi hayvanlardan korktukları için kendileri önce ata korkusu ve daha sonra da Allah korkusu sarmıştır. Allah kavramı insan beyinlerinde böylece sığınılacak bir yer olarak oluşmuştur. Fakat bugün için böyle korkular yenildiği için, artık Allah kavramını düşünmek gereksizdir. Bunun yerine akıl ve bilim gibi vasıtalar yer almıştır. Çünkü onlara göre artık tabiatın her şeyden büyük ve her şey olduğu anlaşılmıştır. Akıl ve ilimle tabiatla baş çıkıldığına göre, olağanüstü kavramları düşünmeye ve inanmaya gerek yoktur. Böylece Allah Teâlâ'yı inkar ettiler ve kafir oldular.

“İşte Allah'ın düşmanlarının cezası ateştir. Ayetlerimizi bile bile inkar etmelerinin cezası olarak, onlar için orada ebedi olarak kalacakları cehennem yurdu vardır.” (Fussilet, 41/ 28)

“Her kim de Kuran’dan yüz çevirirse, bilsin ki ona dar bir geçim vardır ve onu kıyamet günü kör olarak yeniden dirilteceğiz.” (Taha, 20/124)

“Kıyamet gününde insanların Allah’tan en uzağı, emir ve yasaklarına muhalefet edendir.” (Hadis)

Oysa bu düşüncelerin ne kadar tutarsız olduğu, en son koronavirüs salgınında ortaya çıkmıştır. Çok küçük bir virüs dünyayı esir almış, buna karşı akılların ve bilim adamların ellerinden bir şey gelmemiştir. Herkes virüsün bir gün mutasyona uğrayıp yok olacağını ümit etmektedir. Bu virüsten ancak bu şekilde kurtulacaklarını açıkça ifade etmektedirler. Peki bu virüs nasıl ortaya çıkmıştır, neye göre davranmaktadır ve nasıl kendi kendine yok olacaktır? Bunu bilimle ve akılla açıklayan var mı? Bu, her şeye gücü yeten ve takdir eden Allah Teâlâ'nın bir fiiliyatıdır. Kulların elleri ile kazandıklarını kendilerine göstermiştir. Bu suretle iman edenler de imtihan edilmektedirler. Virüs ancak Allah'ın emriyle ortadan kalkacaktır.

“O hanginizin daha güzel iş yapacağınızı denemek için ölümü ve hayatı yarattı. O üstündür, bağışlayandır.” (Mülk, 67/2)

Allah'tan korkmayan ve onu inkâr edenler, aynı mantıkla, hayatın ve insanın ortaya çıkışı hakkında da şu fikirleri taşımaktadırlar: Hayat herhangi bir tabiat dışı etkin müdahale olmadan kendi kendine oluşan bir fiziksel ve kimyasal olgudur. Hayat sıcak, güneşli ve bataklık bir yerde başladı ve oradan denizlere yayıldı. Denizlerden karalara geçti. Bu canlılar çeşitli evrimlere uğrayarak bugünkü insan şekline büründü. İnsanın bugünkü yüksek zekası, idrak ve kudreti milyonlarca nesilden geçerek hazırlandı. Böylece insanın dedesi olarak bir balık veya bir maymun olabileceği tezi kabul edildi.

İnsan aklının her şeyi anlayabileceğini düşünen bu insanlar, böylece İslam dininin bütün temel inançlarını inkar etmişlerdir. Oysa bütün bu düşündükleri birer zandan ibarettir ve bugüne kadar da ispat edilmiş değildir. Hem bilimsellikten dem vurup hem de ispat edilmeyen bu iddiaları ortaya atmak nasıl bir çelişki ve gaflettir. Bu insanlar ölüp de mezara girince hakikati görecekler, ama iş işten geçmiş olacaktır. İnkâr ettikleri şeyler kendilerini azapla kuşatınca, dünyada sahip olmak için uğraştıkları servetlerini fidye olarak vermeye razı olacaklardır. Fakat artık çok geçtir onlar için.

“Sonra o zulüm yapanlara “Tadın bakalım şu ebedi azabı” denilecek. Vaktiyle kazandığınızdan başkası ile mi cezalandırılacaksınız?” “Zulüm yapmış olan herkes, azabı görünce yeryüzündeki her şeyin sahibi olsa da, o azaptan kurtulmak için hepsini feda eder ve içten içe pişmanlık duyardı. Fakat aralarında adaletle hüküm verilir ve hiçbirine zulüm yapılmaz.” (Yunus, 10/52,54)

Bu insanlar aynı şekilde Peygamberimiz Hz. Muhammed'in (sav) Allah'ın elçisi olduğunu ve kendisine vahiy yoluyla Kur'an'ın indirildiğini inkar etmişlerdir. Onlara göre Peygamberliğin başlangıcına dair birçok rivayetler vardır. Bunlara pek çok efsaneler karışmıştır. Peygamberin bildirdiği Kur'an ayetleri hakkında şüpheler vardır. Onlara göre Peygamber uzun bir süre tefekkürle meşgul olmuş ve ayetleri toplumun ihtiyacına göre düzenlemiştir. İnsanlara önce vaiz vermiş, vaizlikten nebiliğe ve nebilikten de nihayet Allah'ın resulü haline geçmiştir. Peygamber, kendi düşüncesine göre yarattığı şeriatla toplumu yönlendirmiş ve harekete geçirmiştir.

Bu iddiaların ne kadar asılsız olduğu tarih kitaplarında ve siyer kitaplarında açıkça anlatılmaktadır. Hz. Muhammed'e Allah tarafından nasıl vahiy ile Kur'an'ın indirildiğine dair birçok şahit ve olay vardır. Bütün bunları bir kalemde silerek inkar etmek hangi bilimsellik ve doğru düşünme ile açıklanabilir. Eğer peygamberlik onların dediği gibi ise, bugüne kadar neden bir daha peygamber gelip de yeni bir Kur'an ortaya çıkmamıştır. Bunun cevabını veremezler. Çünkü kalplerindeki inkarcılık hastalığı onları bu şekilde düşünmeye yöneltmiştir.

“Biz peygamberleri, ancak rahmetimizin müjdecileri ve azabımızın habercileri olmak üzere göndeririz. Artık kim iman edip durumunu düzeltirse, onlara hiç korku yoktur. Onlar mahzun da olmayacaklardır.” “Ayetlerimizi yalanlayanlara gelince, yapmakta oldukları fenalıklar yüzünden onlara azap dokunacaktır.” (Enam, 6/48,49)

Allah'ı ve Resulünü inkâr edenler ve Allah'tan korkmadan yaşayan insanlar, mevcut olan tek ve mutlak hakikati arkalarına atarak hayat sürmektedirler. Bu hayat ile kazandıkları, bir gün kendilerini tamamen azapla saracaktır. O zaman çok pişman olacaklardır. Fakat bu pişmanlıkları kendilerine fayda vermeyecektir.

“Bizim ayetlerimizi yalanlayan ve onlara inanmaya tenezzül etmeyenler var ya, işte onlara göğün kapıları açılmayacak ve deve iğne deliğinden geçinceye kadar onlar cennete giremeyeceklerdir. İşte suçluları biz böyle cezalandırırız.” “Onlara cehennemde ateşten bir yatak, üstlerine de ateşten örtüler vardır. Biz zalimleri işte böyle cezalandırırız.” (Araf, 7/40,41)

“Heva ve hevesini kendine ilah edinen, Allah'ın kendi ilmi dahilinde saptırdığı, kulağını ve kalbini mühürleyip gözüne perde çektiği kimseyi görüyor musun? Şimdi onu Allah'tan başka kim hidayete erdirebilir? Hala düşünmez misiniz?” “Hem müşrikler dediler ki: “Hayat ancak bu dünya hayatımızdan ibarettir. Ölürüz ve yaşarız. Bizi ancak geçen zaman yokluğa sürükler.” Halbuki onların bu hususta hiçbir bilgileri yoktur. Onlar. sadece böyle zannederler.” (Casiye, 45/23,24)

Zulüm ve Haksızlık Yapmak

Bugün dünya üzerinde birçok zulüm ve haksızlık yapılmaktadır. Güçlü olan güçsüzü ezmektedir. Çeşitli bahanelerle güçsüz olanların malları gasp edilmektedir. İnsanlar keyfi bir şekilde öldürülmektedir. Bu olaylara insanlık tarihinin birçok devirlerinde şahit olunmuştur. Bütün bunlar, insanların nefislerinin arzu ve heveslerinin emrine uymaları, şeytanın vesveselerine ayak uydurmalarının sonucudur.

Bugünün toplum ve insanları kendilerini ilgilendiren pek çok olay karşısında duyarsız ve umursamaz bir şekilde tavır takınmakta, neredeyse toprağın üstündeki ölümler gibi hareket etmektedirler. Böylece insanlar mide ve ihtiyaçlarını doyurmaktan başka bir şey düşünmeyen yığınlar haline dönmüşlerdir. Bu durumlara düşmanın asıl nedeni Allah'tan korkmamaktır. Bir insan inansa da inanmasa da, Allah'tan korkmuyorsa kendi arzu ve çıkarı için her şeyi yapar. Çünkü kendisini frenleyecek ve düzeltecek bir düşünceye sahip değildir. Onlar için sadece kendi egoları ve çıkarları ön plandadır.

“Zulüm yapanlara yakınlık göstermeyin ki, size de ateş dokunmasın. Allah'tan başka yardımcılarınız da yoktur. Sonra yardım da göremezsiniz.” (Hud, 11/113)

İnsan dünya malına karşı sevgi besler ve bu bakımdan zayıf yaratılmıştır. Eğer Allah'tan korkup ta, bir gün bunların hesabını vereceğini düşünmüyorsa, böyle insanlar hem kendilerini hem de toplum için her türlü olumsuzluğun kaynağı olurlar. Bu türlü davranışlar insanlara senelerce özgürlük, aydınlanma, hümanizm, sevgi gibi kavramlarla hoş gösterilmiştir. Bunun sonunda toplumlar ekonomik ve sosyal olarak düzensizliğe ve huzursuzluğa sürüklenmiştir. Bunun sonunda insanlık birçok dünya harplerine sahne olmuştur. Bu harplerde milyonlarca insan ölmüş, dünya üzerinde büyük emekler ile oluşturulan eserler yerle bir olmuştur. Aynı durum bugün de devam etmektedir. Dünyadaki pek çok terör hareketleri, iç savaşlar ve sömürü hareketleri aynı düşünceye sahip insanlar tarafından, yani Allah'tan korkmadan yaşayan insanlar tarafından yapılmaktadır. Bu insanlar kendilerini aldatmaktadırlar. Yaptıklarından sorumludurlar. Allah Teâlâ onları hem dünyada hem de ahirette hesaba çekecek ve cezalarını misli ile verecektir. Bunu bildiren birçok ayet ve hadis vardır.

“Ey iman edenler! Mallarınızı aranızda haksızlıkla yemeyin. Ancak kendi rızanızla yaptığınız ticaretle yemeniz helaldir. Birbirinizin canına kıymayın. Şüphesiz Allah, size karşı çok merhametlidir.” “Kim, zulüm ve tecavüz yolu ile bu yasakları işlerse, yakında onu cehennem ateşine atacağız. Onu ateşe atmak da Allah'a pek kolaydır.” (Nisa, 4/29,30)

“Kişi işlediği günahlar yüzünden rızıkından mahrum olacaktır.” (Hadis)

Aklın ve bilimin her şeyin üstündedir diye düşünenler şunu da biraz düşünsünler. Allah Teâlâ mükemmel ve kusursuz çalışan bir evren yaratmıştır. Böyle mükemmel bir evren insanların birbirlerine zulüm etmeleri ve öldürmeleri için yaratılmamıştır. Kur'an'da da belirtildiği gibi her şey bir Hak (gerçek, hikmet) ile yaratılmıştır. Bu Hakkın ne olduğu da ayetlerde ve hadislerde anlatılmıştır. Bu anlatılanları göz ardı edenler bunun hesabını verecekleri ve cezaya uğrayacakları yine ayet ve hadislerde anlatılmaktadır. Hangi akıllı ve bilgili insan bu gerçeklerden korkarak imana gelmez? Ey insanoğlu aklını başına topla ve doğru yola, İslam'ın yoluna gir. Başka bir kurtuluş yolu senin için yoktur.

“Biz gökleri ve yeri ve ikisi arasındakileri bir oyun ve eğlence olsun diye yaratmadık. Biz onları hak ve hikmetle yarattık. Fakat onların çoğu bunu bilmezler.” (Duhan, 44/38,39)

“Biz gökleri, yeri ve ikisi arasındakileri ancak hak ile ve belirli bir süre için yarattık. İnkâr edenler uyarıldıkları şeyden yüz çeviriyorlar.” (Ahkaf, 46/3)

Eğer insanlar Allah'tan gerçekten korksalardı ve yaptıklarından bir gün hesaba çekileceklerini düşünselerdi bunları yapmazlardı. Böylece dünya cennet olur, her yerde huzur ve esenlik hakim olurdu. Açlıktan ölen insan olmaz, terör saldırısında telef olan insanlar olmazdı. Herkes mutlu ve huzur içinde yaşardı. Fakat böyle bir dünya inşa etmek mümkün değildir. Çünkü insanın yaradılışından ve dünya hayatının hikmetlerinden dolayı dünya bir kavga ve endişe yeridir. Çünkü insanlar ancak böyle bir kavga ve endişe ortamında imanlarından imtihan edilebilirler. Çok rahat ortamlarda imtihan olmak tam istenilen sonucu vermeyebilir. Bu nedenle insanlar İslam dinini iyice öğrenmeli ve imtihan edilmenin ne olduğunu iyice kavramalıdır. Ancak bu şekilde ebedi saadet, dünya ve ahiret mutluluğu elde edilebilir.

“Çaresiz biz sizi biraz korku, biraz açlık, biraz da mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltme ile imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele!” (Bakara, 2/155)

“İnsanlar, imtihandan geçirilmeden, sadece “İman ettik” demeleriyle bırakılacaklarını mı sandılar?”, “Andolsun ki, Biz onlardan öncekileri de imtihandan geçirmiştir. Elbette Allah doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır.” “Yoksa kötülükleri yapanlar bizden kaçabileceklerini mi sandılar? Ne kadar kötü ve yanlış hüküm veriyorlar!” (Ankebut, 29/2,3,4)

Korona Salgınında Maske Takmamak ve Sosyal Mesafeyi Korumamak

Allah'tan korkmadan yaşayan insanların en belirgin örneğini bugün korona virüsü salgınında görmekteyiz. Salgına karşı nasıl korunması gerektiğini sosyal medyada uzmanlar tarafından defalarca anlatılmış olmasına rağmen, insanların bir kısmı hala bu tedbirlere uymamakta ve hatta bu tedbirlere uyanlara alaycı bakışlarla karşılık vermektedirler. Bu türlü dengesiz ve olumsuz davranışlar toplumda salgının yayılmasına sebep olmakta, birçok insanın hastalanmasına ve hatta ölümlere neden olmaktadır.

Hatta camilere maskesiz girerek namaz kılanlar vardır. Cemaate bulaştırdığını bilerek namaz kılanlar, acaba namazlarının kabul olmayacağından ve kul hakkını yüklendiklerinden farkında değiller midir? İslam dini bu konuda çok kesin ve sert müeyyideler koymuş olmasına rağmen, sorumsuzca maskesiz gezip sosyal mesafeye dikkat etmeyerek camiye gelenler, kafelerde oturanlar, marketlerde dolaşanlar, plajlara ve piknik yerlerine gidenlerin kafalarında nasıl bir düşünce hakimdir. Bu insanlar neden Allah'tan korkmazlar ve şeytan ve nefsin hakimiyeti altında hareket ederler. Bize göre bu insanlar, düşünme yeteneğini kullanmayan sadece heva ve heveslerine göre davranan kişilerdir. Eğer Allah'tan korksalardı ve düşünselerdi kendilerini tedbirli olmaya mecbur hissederler ve toplu olarak bulunan mahallerde maske ile dolaşırlar ve sosyal mesafeye dikkat ederlerdi.

“O zulmedenler, azabı gördükleri zaman, artık onlardan ne azap hafifletilir ne de onlara süre verilir.” (Nahl, 16/85)

Bu düşünmeden yaşayan insanların zararları bütün topluma olmaktadır. Toplumun zarara uğradığı konularda bu kişiler de eninde sonunda etkilenecekler ve sonunda onlar da zarara uğrayacaklardır. “Ben gencim, sağlığım yerinde, bana virüs bir şey yapmaz, nasıl olsa yaşlılar ölüyor” diye düşünenler, İslam şeriatı açısından diğer insanların hastalanıp ölümüne sebep olduklarından sorumludurlar. Kur'an'a göre bir Müslümanı haksız yere öldüren ebedi olarak cehennemliktir. Bu ise ne kötü bir sonuçtur.

“Kim bir mümini kasten öldürürse, cezası, içinde ebedi olarak kalacağı cehennemdir. Allah ona gazap ve lanet etmiş ve onun için büyük bir azap hazırlamıştır.” (Nisa, 4/93)

Ayrıca bu Allah'tan korkmadan yaşayan insanlar, taşıdıkları virüsün etkisi ile uzun vadede birçok hastalıklara uğrayacaklarını da tıp uzmanları ifade etmektedirler. Bir insan nasıl olur da nefsinin keyfi arzusu için kendini bu şekilde tehlikeye atar. Bu düşüncesizlik nasıl bir yaşam tarzıdır? Oysa insanlar Kur'an'da, *“Kendinizi kendi ellerinizle tehlikeye atmayın”* (Bakara, 2/195) diye uyarılmaktadır.

Din Eğitimi Eksikliği

İnsanların Allah'tan korkmadan yaşamak suretiyle, gerek dünya hayatında gerekse ahiret hayatında birçok cezaya muhatap olacağı kesin iken, neden bu yola devam ederler. Bunun cevabı tek kelime ile “dini eğitimsizlik” tir. Çünkü hiçbir dini ve ahlaki eğitim almamış biri ancak böyle davranabilir. Hayatı yalnız hayvani ve şehvi zevklerin tatmin edilmesi olarak gören insanlar, düşünme diye bir dertleri yoktur. Onlar nefis ve şeytanın kendilerine emrettiği zevkleri tatmin etmek için uğraşırlar ve bunu hayatın amacı olarak görürler. Bunun sonunda da hem toplum hem de kendilerini zarara sokarlar.

Bu insanlar niçin dünya üzerinde bulunduklarını farkında değillerdir. Dünya hayatının amacının ne olduğunu bilmezler. Evrenin nasıl bir programla yaratıldığını, insanın niçin yaratıldığını düşünmedikleri için, tamamen bitkisel ve hayvansal hayat sürmektedirler. İnsanın hem çevresini hem de kendisini bilmesi görevidir. Bu da bunları incelemekle ve öğrenmekle olur. Bu konuda tek ve gerçek bilgi İslam dinindedir. Allah Teâlâ, Kur'an'da ve kutsi hadislerde, dünya hayatının amacını ve kurallarını insanlara açıklamıştır. İnsanların neleri yapması ve neleri yapmaması kesin olarak açıklanmıştır. İnsanın davranışlarının karşılıklarının ne oldukları da açık bir şekilde ifade edilmiştir. Bu şer'i bilgileri bilmeden ve onlara tabi olmadan, insanın dünya ve ahiret hayatını mutlulukla yaşaması mümkün değildir.

Toplumlarda dinin gerçek eğitimi yapılamamaktadır. Dine inanmayanlar ve dini kendi çıkarları için istismar edenler, gerçek bir din eğitimini engellemektedir. Gerçek din eğitimi bilim ve akılla çelişmez. Ancak kendi çıkarları uğruna, bunu kasıtlı olarak yanlış aksettirenler, insanların gerçek İslam dinini bilmelerinden korkmaktadırlar. Çünkü bir yere Hak gelince batıl zail olur. Gerçek İslam dini ise Haktır. Ortaya çıktığı zaman bütün batıl olgular onun karşısında yıkılmaya mahkumdur. Bu nedenle toplumlarda gerçek İslam dininin öğretilmesine karşı çıkılmaktadır. Ancak bu çabalar boşunadır. Çünkü bu konuda Allah'ın dilediği olur. Bazı keşif bilgilerine göre 40 yıl içinde gerçek İslam'ı bilen ve yaşayan bir nesil oluşacak ve bu nesil tekrar İslam'ı dünya üzerinde hakim kılacaktır inşallah. Bu bir keşif bilgisidir, doğrusunu Allah bilir.

“Ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Halbuki kafirler hoş görmese de Allah nurunu tamamlayacaktır.” “O, Resulünü hidayet ve hak dinle gönderdi ki, müşrikler istemese de onu, bütün dinlerin üstüne çıkarsın.” (Saff, 61/8,9)

Batı Dünya Görüşünün Çökmesi

Batı dünya görüşü insanlara modernizm, aydınlanma, rasyonalizm, hümanizm gibi düşüncelerle, bir düşünme ve yaşam felsefesi tanıtmıştır. Bu dünya görüşünün bugün çöktüğüne şahit oluyoruz. Çünkü bu felsefe ile insanlar, dünyanın zahiri isteklerini yaşamak için yönlendirilmişlerdir. Bu felsefede insanlar esas olarak iki konuda odaklanmışlardır. Bunlardan birincisi “mal ve para sahibi olma hırsı”, diğeri “makam ve güç sahibi olmak hırsı” dır. Bu iki hırs dünya hayatının yalnız zahiri tarafını göstererek, nefis ve şeytanın emrettiği hayvani ve şehevi arzuların, insanın her konuda yanlışa düşmesine sebep olmaktadır.

Mal ve para sahibi olma hırsı

Mal ve para sahibi olan insanlar, ellerindeki mal ve paraya güvenerek, onlara bel bağlaması, İslam açısından şirktir. Çünkü mal ve paraya güvenenler, onları put yapmış ve kalplerine koymuş olurlar. Bu insanlardan Allah'tan korkma ve ahlaki bir davranış beklemek boşunadır. Oysa mal ve para insana Allah tarafından bahşedilen bir nimettir. Kul onun sahibi değil, sadece bir emanetçisidir. Kul sadece, emanetçisi olduğu mal ve paranın nasıl sarf edileceğinden sorumludur. Sahip olduğu servetini, yoksul ve fakirlerle paylaşması birçok ayet ve hadislerde emredilmektedir.

Bu ayet ve hadisleri bilmeyen, onlar hakkında akıl yürütmeyen ve düşünmeyen insanlar, bu serveti kendi ilim ve becerileri sayesinde kazandıklarını zannederler. Bu konuda hiç düşünmezler. Bu düşüncesizlikleri kendilerini sorumlu kılacaktır. Bunun karşılığında dünya ve ahirette ceza görecektir.

“İnsanlara kadınlar, oğullar, yüklerle altın ve gümüş yığınları, salma atlar, davarlar, ekinler kabilinden aşırı sevgi ile bağlanılan şeyler çok süslü gösterilmiştir. Halbuki bunlar dünya hayatının geçici faydalarını sağlayan şeylerdir. Öyleyse varılacak ebedi hayatın bütün güzellikleri Allah katındadır.” (Ali İmran, 3/14)

“Geçen ümmetlerin her birine fitneler verildi. Benim ümmetimin fitnesi mal, para toplamak olacaktır.” (Hadis)

“Dünyalığa düşkün olmak hataların başıdır.” (Hadis)

“Dünyayı helalden kazanana, ahirette hesap vardır. Haramdan kazanana azap vardır.” (Hadis)

Makam ve güç sahibi olma hırsı

Bazı insanlar sahip oldukları güç ve makamı kendilerinin kazandıklarını, dolayısıyla diğer insanlardan daha akıllı ve üstün olduklarını zannederler. Oysa bu güç ve makam Allah tarafından kendilerine verilen nimetlerdendir. Bu nimetlerin Allah tarafından verildiğini bilmeyen ve bu konuda düşünmeden nefis ve şeytanın teşvik ettiği hayvani arzularına tabi olanlar, hayatlarını bu arzulara göre yönlendirirler. Bunun sonunda adil olmayan, insan ve hayvanlara zulüm eden davranışlar kendilerine normal gelir. Elleriindeki güçle başkalarının hak ve hukuklarını tecavüz ederler. Bütün bunlar İslam şeriatına aykırıdır. Allah Teâlâ adil olmamayı, zulüm yapmayı, kul hakkı yemeyi yasaklamıştır.

“Bir de aranızda mallarınızı batıl sebeplerle yemeyin. İnsanların mallarından bir kısmını bile bile günah ile yemek için, o malları hakimlere rüşvet olarak vermeyin.” (Bakara, 2/188)

“Müslüman, dilinden ve elinden Müslümanların zarar görmediği kimsedir.” (Hadis)

“Üzerinde kul hakkı olan kişi, bu borcu ödeyinceye kadar cennete giremez.” (Hadis)

Eğer insan Allah'ın bu emirlerini bilmez ve onlara uygun olarak davranmazsa büyük bir vebal altına girmiş olur. Bu da onun için dünya ve ahiret hayatının hüsrana sonuçlanacağını habercisidir. Böyle bir insan elindeki güç ve makamı düşünmeden kullanarak, kendisine böyle bir kötü sonucu hazırlamış olur.

“Bu dünya hayatı sadece bir oyun ve oyalanmadan ibarettir. Ahiret yurduna gelince, işte asıl hayat odur. Keşke bilmiş olsalardı.” (Ankebut, 29/64)

“Mal ve makam sevgisi gönülde münafıklık meydana getirir.” (Hadis)

“Eğer Allah dünyaya sinek kanadı kadar değer verseydi, kafire bir yudum bile su vermezdi.” (Hadis)

Bu türlü insanlar aslında bütün dünyada yaygın bir vaziyette mevcuttur. Bu insanlar yüzünden korona virüsü dünyada hızlıca yayılmakta ve binlerce can almaktadır. Virüsün en çok yaşlıları öldürdüğü mantığı ile hareket eden insanların, korunma tedbirleri almadan plajları, parkları, kafeleri doldurduklarını görüyoruz. Bunun sonucunda da birçok yeni bulaşma olmakta, bu da hastalıkların daha da artmasına neden olmaktadır. Bu insanlar nefislerinin ve şeytanın emirlerini, hayvani ve şehvi arzularını amaç olarak değerlendirmekte ve onları elde etmek için düşünmeye gerek görmeden hayatlarını sürdürmek istemektedirler. Böylece bütün toplumu bir kaos içine sürüklemektedirler. Bütün bu tablolara dünyada hemen hemen her ülkede görmek mümkündür.

Bütün dünyayı esir alan bu salgın vasıtasıyla, Allah Teâlâ insanların ne kadar zayıf ve güçsüz olduğunu göstermektedir. Böyle bir ortamda kendisini ve toplumu korumaya gayret göstermeyen ve bu yönde tedbir almayan insanlar, dünya üzerindeki bu düşüncesiz yaşamlarının ilkeliğini ve zavallılığını teşhir etmektedirler. Medeniyet diye kendilerini havalara sokanlar, insanlarına hiçbir şey öğretemediklerini bu şekilde görmektedirler. Hümanizm, aşk, sevgi gibi kavramlarla kendini oyalayan insanlar, kendilerini medeni kabul edip diğerlerini vahşi, geri kalmış, ilkel olarak vasıflandırmaktadır. Fakat bunların ne kadar medeni oldukları toplumsal davranışlarında ortaya çıkmaktadır. Bu insanlar medeniyeti kendi ego ve menfaatlerine hizmet etmek olarak algılamaktadırlar. Bu algılarının ne kadar yanlış olduğunu bu salgında herhalde görmüşlerdir. Kendilerini en medeni sayan ülkelerde, yaşlılar huzurevlerinde toplu olarak ölüme terk edilmişlerdir. Parası olmayanı tedavi etmemişlerdir. Bunlardan da hiçbir şekilde pişmanlık ve acı duymamışlardır. Çünkü onlar yalnız dünya hayatının gücünü ve zevkini isteyenlerdir. İstedikleri dünya hayatının kendilerine nasıl bir cevap verdiğini anladıklarını ümit ederiz.

Medeniyetlerin çatışması adı altında İslam'ı hor gören, İslam'ı küçümseyen ve kendi inanış ve düşüncelerini üstün görenlerin bu gerçekler karşısında akıllanacaklarını ümit ederiz. Çünkü bu virüs salgınındaki davranışları kendileri için kara bir belge olarak ortada kalacaktır. İnsanları sömürmek için uydurdukları bu teorilerin ne kadar saçma olduğunu bütün dünya görmüştür. Bu salgın esnasında batılı sömürgeci devletlerin nasıl çelişkiler içinde kaldıklarını kendileri de fark etmişlerdir herhalde. Bütün dünya hayatını, para kazanma ve zevklerini yaşama yönünde düzenleyen ve bunları elde etmek için her türlü zulüm ve haksızlık yapanlar, bir virüs ile Allah'ın kendilerini nasıl paçavraya çevirdiğini idrak ettiklerini ümit ederiz. Bir virüs karşısında çaresiz kalanlar virüsün kendiliğinden ortadan kalkmasına bel bağladıklarını açıkça dile getirmişlerdir. Virüsün ortadan kalkması ancak Allah'ın iradesi ile olur. Çünkü virüs Allah'ın yarattığı bir varlıktır ve O'nun emri ve iradesi ile fonksiyonunu icra etmektedir.

Virüse karşı mücadele ederken, Allah'ın virüsü üzerimizden kaldırması için dua etmelidir. Ancak bilime tapanlar, Allah'ı unuttukları için bu davranışa gericilik diyebilirler. Çünkü onlara göre artık dua etmek devri geçmiş, onun yerini akıl ve bilim almıştır. Fakat virüsün kalkması konusunda Allah'a dua eden insanlar da vardır. Ümit ederiz ki Allah Teâlâ bu insanların duasını kabul eder ve bu sıkıntıyı üstümüzden kaldırır.

Müslüman toplumlarındaki batı hayranı olan insanların da bu tablodan ders aldıklarını ümit ederiz. Çünkü kendilerine hedef koydukları bu batı toplumu anlayışının nasıl yanlışlıklar ve olumsuzluklar içerdiğini görmek için bugünler iyi bir fırsattır. Batının toplum anlayışı ile İslam'ın toplum anlayışını karşılaştırıp bir an evvel İslam dinine dönmeleri kendilerine çok şey kazandıracaktır.

Yayınlanma Tarihi : 23.07.2020

İslam Dini Evrenseldir

İslam dini Mekke'de 610 yılında ortaya çıktıktan sonra, kısa bir süre içinde yayılmıştır. Hz. Muhammed (sav)'in önderliğindeki İslam orduların kâfir ve müşriklere karşı zaferler kazanmasıyla İslam dini güçlenmiştir. Hz. Muhammed (sav)'in 632 yılında vefatından sonra, dört halife devrinde Müslümanlar büyük fetihler yaparak sınırlarını genişletmişler ve zenginleşmişlerdir. İslam'ın ilerlemesi Emeviler, Abbasiler, Endülüs Emevileri, Selçuklular ve Osmanlılar eliyle Avrupa'nın içlerine kadar yayılmış ve buraları İslam orduları tarafından ele geçirilmiştir. İslam dininin bu genişlemesi ve dünyayı hükmü altına alması diğer din mensupları ve müşrikler tarafından büyük bir üzüntü ile karşılanmış, bu da onların İslam'ın gücünü kırmak ve sonunda yok etmek için birçok planlar yapmalarına neden olmuştur. Haçlı seferleri bu amaç için yapılmış, fakat her seferinde Haçlıların mağlup olmaları ile sonuçlanmıştır.

Avrupa 19. asrın başlarında Osmanlı İmparatorluğu'nun gerilemesini ve zayıflamasını görünce, İslam'ı yok etmek için planlar kurmuş ve Osmanlı'yı 1839 yılında Tanzimat fermanını imzalamaya mecbur etmiştir. Tanzimat döneminde Avrupalılar, Osmanlıların içine nüfus ederek onu dini ve ekonomik bakımdan çökertmeye çalışmıştır. Avrupalılar İslam dininin gücünü bildikleri için, onu ortadan kaldırmadan dünyaya hakim olamayacaklarını çok iyi biliyorlardı. Bu nedenle İslam dinini saptırmak için İslam ülkelerine oryantalistler ve misyonerler göndermişlerdir.

Oryantalistler ve misyonerler İslam'ın temel inanç ve akidelerini bozmak için, birçok iftira ve yalanlarla Müslümanlar arasında nifak sokarak onları İslam dininden soğutmaya gayret etmişlerdir. Bu gayretler Tanzimat ile başlamış olup günümüze kadar çeşitli değişik planlar ve hilelerle devam etmektedir. 200 yıla yakın bir süredir devam eden bu saptırma hareketleri, İslam ülkelerinde bazı insanlara etki etmiş ve İslam inançlarının bozulmasına neden olmuştur.

Batılların ileri sürdükleri saptırma faaliyetleri esas olarak şu konular üzerinde odaklanmıştır:

- 1) İslam dini bir Arap dinidir ve Arap kültürünü, örf ve adetini esas almıştır. İslam dini diğer ülkelerin örf ve adetleri ile uyuşmaz.
- 2) Hz. Muhammed uzun bir tefekkür döneminden sonra, kendi toplumunun ihtiyacına uygun olacak şekilde Kuran ayetlerini düzenlemiş ve bunun için Tevrat ve İncil'deki ayetleri kullanmıştır. Sonra kendisinin peygamber olduğunu ilan etmiş ve etrafındakilere de inandırmıştır. Hz. Muhammed akıllı bir insandır ve kılıçla ülkeleri fethederek, dinini yaymayı kendine görev kabul etmiştir.
- 3) İslam ülkelerinin bugünkü fakirliğinin ve güçsüzlüğünün nedeni İslam dinidir. İslam dini Müslümanlara tevekkül olmayı ve kadere boyun eğmeyi emrettiği için, Müslümanlar zengin olmayı reddetmişler ve fakirliği tercih etmişlerdir.

Ortaya atılan bu görüşler, İslam dinini içlerine tam olarak sindiremeyen Müslümanlar arasında yayılmış ve itibar görmüştür. İslam'ın emir ve yasakları nefislerine ağır gelen kimseler, batılı oryantalistlerin görüşlerine katılmışlardır. Batı medeniyetinin ve batının zenginliğinin bu görüşler sayesinde ortaya çıktığını zannetmişler ve böylece İslam dininin dairesi dışına çıkmışlardır. Ayrıca bu insanlar, batının ortaya attığı modernist fikirlerle, hayatın yalnız dünya hayatı olduğuna inanmışlardır. Dünyaya bir sefer geldik, nasıl olsa yok olacağız diyerek, bu dünya hayatının tadını doya doya çıkarıp yaşamayı arzulamışlar ve keyif sürmeye çalışmışlardır.

Bu çalkantıları Osmanlı'nın son elli senesinde çok bariz bir şekilde görmekteyiz. Meşrutiyet dönemlerinde birçok milletvekili gayrimüslimdir. İslam'ı temsil eden birçok din adamı da, onların safında bilerek veya farkında olmadan yer almışlardır. Bu çalkantılar cumhuriyetin ilanından sonra da devam etmiştir. Kur'an ve ibadetlerin Türkçe yapılandırılma çalışmalarını ve Arapça dilini ortadan kaldırma çalışmalarını bu bağlamda anlamalıdır. Bu durumda Müslümanların kafaları gerçek İslam'ı anlamada zorlanmıştır. Bu çalkantılar günümüzde de değişik şekillerde devam etmektedir.

Batılı oryantalistlerin bu saptırmalarına aşağıda cevap veriyoruz:

- İslam dini Arap dini değildir. İslam dini Arap kültürü, örf ve adetini temsil etmez.
- Hz. Muhammed (sav) Kur'an'ı kendi yazmamıştır.
- Namaz ibadetinin dili Arapçadır.
- İslam dini fakirliğin ve güçsüzlüğünün nedeni değildir.

İslam Dini Arap Dini Değildir

İslam dini evrenseldir ve bütün insanlara hitap eder. Hz. Muhammed (sav) de bütün insanlara gönderilmiş son peygamberdir. Bu gerçek birçok Kur'an ayetlerinde dile getirilmiştir.

"Biz seni ancak bütün insanlara bir müjdeci ve uyarıcı olarak gönderdik. Fakat insanların çoğu bilmezler." (Sebe, 34/28)

Ayrıca Peygamberimizin bütün alemlere rahmet olarak gönderildiğini şu ayet ifade etmektedir:

"Biz seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik." (Enbiya, 21/107)

Hristiyanlık, Yahudilik gibi dinleri tebliğ eden peygamberler belirli kavimlere ve toplumlara gönderilmişlerdir. Fakat bu durum İslam için geçerli değildir. İslam dininde ve Peygamberin hadislerinde, Allah indinde Arapların diğer insanlara ve diğer insanların da Araplara bir üstünlüğü olmadığı ifade edilmektedir. Peygamberimiz bunu Veda hutbesinde açıkça dile getirmiştir:

“Ey insanlar! Rabbiniz birdir, babanız da birdir, hepiniz Adem'in çocuklarısınız, Adem ise topraktır. Arabın Arap olmayana, Arap olmayanın da Arap üzerine üstünlüğü olmadığı gibi, kırmızı tenlinin siyah üzerine, siyahın da kırmızı tenli üzerine bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvada, Allah'tan korkmaktır. Allah yanında en kıymetli olanınız O'ndan en çok korkanınızdır.

Mü'minler! Sözümü iyi dinleyiniz ve iyi belleyiniz. Müslüman Müslümanın kardeşidir ve böylece bütün Müslümanlar kardeşirler. Bir Müslümana kardeşinin kanı da, malı da helal olmaz. Fakat malını gönül hoşluğu ile vermişse o başkadır.”

Allah Teâlâ tarafından son peygamber olarak seçilen ve gönderilen Hz. Muhammed (sav) Arap olduğu için Kur'an'ın Arap dilinde indirilmiş olması gayet normaldir. Peygamberimiz ilk tebliğini kendi ırkından olan Araplara yapmıştır. Dolayısıyla onların anlayabilmeleri için Kur'an'ın Arapça dilinde inzal edilmiş olması gayet tabiidir.

“Böylece biz sana Arapça bir Kur'an indirdik ki, Mekke halkını ve etrafındakileri uyarasın ve hakkında hiç şüphe olmayan kıyamet gününün dehşetinden onları korkutasın. Bir grup cennettedir, bir grupta cehennemdedir.” (Şura, 42/7)

“Biz her peygamberi ancak bulunduğu kavminin diliyle gönderdik ki, onlara apaçık anlatsın.” (İbrahim, 14/4)

“Eğer biz onu yabancı dilden bir Kur'an yapsaydık, onlar mutlaka bu kitabın ayetleri geniş açıklanmalı değil miydi, Arap bir peygambere yabancı dil öyle mi? derlerdi.” (Fussilet, 41/44)

Ancak gerek ayetlerde ve gerekse hadislerde ifade edildiği üzere, İslam'ın tebliği bütün insanlardır. Hatta İslam'ın tebliği bütün cinlere de yapılmıştır. Peygamberimiz aynı zamanda cinlerin de peygamberi olduğu gibi, bütün alemlere peygamber olarak gönderilmiştir. Bu nedenle İslam dini diğer dinlerden farklı olarak, bütün varlıklara hitap etmiş ve onlara Peygamber olarak Hz. Muhammed (sav)'in gönderildiğini ifade etmiştir. Bu nedenle İslam dininin Araplara mahsus olduğunu ifade etmek tamamen yanlıştır.

İslam dini yayıldıkça diğer milletler de İslam dinini kabul etmişler ve ona büyük hizmetlerde bulunmuşlardır. Örneğin Türkler, İranlılar, Hintliler tanıştıkları İslam dinini kabul ederek, ona hizmet için birçok eylemlerde bulunmuşlardır. Hatta Arap olmayan bu milletlerin İslam'a hizmetleri o kadar ileri derecede olmuştur ki, İslam'ın gerek ekonomik gerekse kültürel olarak asırlar boyunca yaşamasını sağlamıştır. Böylece bu milletlerin çalışmalarıyla, İslam medeniyeti bütün dünyayı kaplamış ve dünyaya insanlığı, ahlakı, ilmi ve bütün güzel hasletleri öğretmiştir. Bu gerçekler bütün dünya tarih kitaplarında kayıtlıdır. Bunların aksini iddia etmek büyük bir gaflet ve yanılgıdır.

Bütün bu açıklamalara bakılırsa şunu tespit edebiliriz: İslam dini Arap kültürü, örf ve adetini temsil etmez. Kur'an ayetleri o zamanki Arap toplumunun yanlış davranışlarını düzeltmek için çeşitli emir ve yasaklar vaz etmiştir. Ancak bu türlü ve benzeri yanlışlıklar dünyada bütün toplumlarda vardır. Dolayısıyla Kur'an'ın emir ve yasakları, bütün dünya toplumlarının yanlışlarını ve kötülüklerini düzeltmek için geçerlidir. Kölelik, faiz, sömürü ve zulüm bütün insan topluluklarının ortak dertleridir. İslam dini bunları yasaklamış ve bütün insanlara doğru yolu göstermiştir. Peygamber, bu emir ve yasaklarla tabii ki önce kendi toplumunu terbiye etmiştir. Ancak bunların bütün dünyadaki toplumlar için geçerli olduğunu da ifade etmiştir. Bu nedenle misyonerlerin ve oryantalistlerin bu konudaki iddiaları tamamen asılsız olup, gerçek dışıdır. Aslında bu iddialarının doğru olmadıklarını kendileri de bilmektedir. Fakat İslam'ı engellemek için ellerinden başka bir hile gelememiştir. Nitekim bazı dürüst araştırmacılar bunları itiraf etmiştir.

H. Muhammed (sav) Kur'an'ı Kendi Yazmamıştır

Kur'an-ı Kerim, Allah Teâlâ tarafından, Peygamberi Hz. Muhammed (sav)'in kalbine Cebrail (as) vasıtasıyla indirilmiştir. Bu nedenle Kur'an-ı Kerim Allah lafzıdır ve mahluk değildir.

“De ki: Her kim Cebrail'e düşman ise, iyi bilsin ki Kur'an'ı senin kalbine Allah'ın izniyle, kendinden önceki vahiyleri onaylayıcı müminlere hidayet ve müjde kaynağı olmak üzere, O indirdi.” (Bakara, 2/97)

Bunun mücadelesi asırlarca İslam dünyasında yapılmıştır. Kur'an'ın mahluk olmadığını ifade edenler zulüm görmüşlerdir. Fakat hakikat değişmemiş ve sonunda insanlar onun gerçek hakkını vermişlerdir.

İslam dinini yıkmaya ve saptırmaya çalışan batılı oryantalistler, bu olayı suistimal etmeye çalışmışlar ve Kur'an'ın Hazreti Peygamber tarafından yazıldığını ortaya atmışlardır. Onlara göre Hazreti Peygamber uzun bir süre tefekkür etmiş, Tevrat ve İncil gibi semavi kitapları inceleyerek kendi toplumunun ihtiyacına göre kuran ayetlerini ifade etmiştir. Bu iddiaların ne kadar geçersiz olduğunu kolayca ispat etmek mümkündür. Çünkü Kur'an gibi ilahi bir kitabın, bir insanın tefekkürü ile oluşturulması mümkün olsaydı, aradan geçen 1400 yılda birçok insanın tefekkürle birçok Kur'an yazabilmesi gerekirdi. Fakat buna şimdiye kadar rastlanmamıştır. İslam'dan sonra birçok filozof ve bilim adamı gelip geçmiştir. Fakat hiçbirisi böyle bir şeye teşebbüs etmek bir yana, düşünmemişlerdir bile. Çünkü bunun mümkün olmadığını kendileri de pekala biliyorlardı. Bu konuda Allah Teâlâ, kâfir ve müşriklere meydan okuyarak, Kur'an'ın bir suresinin, hatta bir ayetinin bile benzerini yazamayacaklarını ilan etmiştir.

“Bu Kur'an Allah'tan ayrı bir kaynaktan gönderilmiş olamaz. Kendinden önceki kitapları tasdik eder ve o kitabı ayrıntılı olarak açıklar. Onda şüphe edilecek hiçbir şey yoktur. Alemlerin Rabbi tarafından indirilmiştir. Onu Peygamber uydurdu mu diyorlar? De ki: Haydi siz de onun gibi bir sure getirin ve Allah'tan başka çağırabileceğiniz kim varsa onu da yardıma çağırın. Eğer sözünüzde sadık iseniz, bunu yapın.” (Yunus, 10/37,38)

“Yoksa onu kendi uydurdu mu diyorlar? O halde sen de onlara de ki: Haydi siz de onun gibi uydurulmuş on sure getirin. Allah'tan başka çağırabileceğiniz kim varsa, onları da yardıma çağırın. Eğer doğru söylüyorsanız, bunu yaparsınız.” (Hud, 11/13)

Bu ayetler Kur'an'ın bir mucizesidir. Çünkü bugüne kadar hiçbir insan Kur'an ayetlerine benzer bir ayeti ifade edememiştir. Bu konuda kafirler ve müşrikler ümitlerini kesmişlerdir. Ancak İslam dinini saptırmaya çalışanların elinde başka imkan olmadığından, böyle yanlış fikirler ortaya atarak amaçlarını ulaşma çabasındadırlar. Fakat bu amaçlarına ebediyen ulaşamayacaklardır.

İslam'ı içlerine sindiremeyen insanlar, batılı oryantalistlerin bu düşüncelerine sarılarak, kendilerini haklı göstermeye çalışmaktadırlar. Kendi küfür ve şirklerini haklı çıkarmaya yarayacak birer vasıta olsun diye, oryantalistlerin bu yanlış ve gerçek dışı iddialarını dile getirmişlerdir. Ancak bu kişiler de yaptıklarından sorumludurlar. Yarın ahirette, hem kendi günahlarını ve hem de saptırdıkları insanların günahlarını yüklenerek Allah'ın huzuruna çıkarılacaklardır. Orada nasıl bir hesabın içinde olacaklarını kendileri düşünsünler. Allah'ın sünneti değişmez. Koyduğu kurallar herkes için adil bir şekilde uygulanacaktır. Herkes yaptığı amellerinin karşılığını yarın ahirette görecektir. Bu gerçekler birçok Kur'an ayetlerinde dile getirilmiştir.

Batılı oryantalistler, Peygamberin ve Müslümanların, İslam'ı insanlara kılıç kullanarak zorla kabul ettirdiğini yazmaktadırlar. Onlara göre İslam bir zorbalık dinidir. Bu iddiaları, İslam'ı içine sindiremeyen kafir ve müşrikler de dile getirmişlerdir. Fakat gerçeğin böyle olmadığını, birçok tarihçi ifade etmiştir. İslam gittiği ülkelere huzur ve güven getirmiştir. Bunun sayesinde İslam devletleri asırlarca yaşamıştır. Hatta İstanbul'daki Hristiyanlar, İstanbul kuşatıldı zaman, Katoliklerle işbirliği yapmayı reddedip, “İstanbul'da Katolik Haçı görmektense, Osmanlı sarığı görmeyi tercih ederiz” demişlerdir. Bu insanların İslam yönetimlerinin dürüst ve güvenli olduğuna inandıklarının bir işaretidir.

Bununla beraber her devirde İslam'ı karalamak isteyen insanlar var olmuşlardır. Bu kişiler yalan ve iftiralarla İslam'ı kötülemiş ve değerini küçültmeye çalışmışlardır. Bugün de bu insanlara rastlamak mümkündür. Ancak bu faaliyetler zamanla güçlerini kaybetmiş ve tekrar Hakk o toplumda tecelli etmiştir. Bu nedenle inançlı olmayan insanların İslam'ı kötülemeleri ve küçük düşürme çabaları boşunadır. İslam'a hakaret ederek kendileri Allah yanında zor duruma düşmektedirler. Yaptıklarının hesabını bir gün karşılına çıkacaktır. O gün kendilerini, inkar ettikleri şeyler çepeçevre saracaktır. Orada kendilerine hiçbir şefaathçi ve yardımcı da olmayacaktır. Ne kötü bir sonuç!

“O inkarcı kâfirlere de ki: Siz mutlaka yenilgiye uğrayacak ve toplanıp cehenneme doldurulacaksınız. Orası ne fena bir dölsektir! Muhakkak ki inkâr edenler ve kâfir oldukları halde ölenler, yeryüzü dolusu altın fidye verseler bile, hiç birisinden asla kabul edilmeyecektir. İşte dayanılmaz azap onlar içindir. Onların hiçbir yardımcıları da yoktur.” (Ali İmran, 3/12,91)

“Bizim ayetlerimizi yalanlayan ve onlara inanmaya tenezzül etmeyenler var ya, işte onlara göğün kapıları açılmayacak ve deve iğne deliğinden geçinceye kadar onlar cennete giremeyeceklerdir. İşte suçluları böyle cezalandırırız. Onlara cehennemde ateşten bir yatak, üstlerinde de ateşten örtüler vardır. Biz zalimleri böyle cezalandırırız.” (Araf, 7/40,41)

Namaz İbadetinin Dili Arapçadır

Kur'an-ı Kerim'in ayetleri Allah lafzıdır. Ayetlerdeki kelimeler Arap harflerinden oluşur. Fakat bunların oluşması tamamen ilahi bir terkip ileler. Bu ilahi terkiye yüklenmiş olan bir anlam ve manevi bir sır vardır. Bu kelimeler Allah'ın ilahi sırlarını taşımaktadırlar. Bu nedenle namaz ibadetinde Kur'an ayetleri tilavet edildiğinde, ayetler Arapça indirildiği gibi okunmak zorundadır. Aksi halde bu kelimelerin taşıdığı ilahi anlamlar ve sırlar ortaya çıkmaz. Bunların Arapça okunması ile sevap elde edilir ki bu da Allah'ın emri ve arzusudur. Bu kelimelerin sırları tasavvufta Sırlar İlmi ile açıklanmaktadır.

Cenab-ı Hakk, Kuran'ı Allah'ın isimleriyle okunmasını emretmektedir:

“Yaratan Rabbinin adıyla oku.” (Alak, 96/1)

Kur'an'da Kendisini yüce isimleri ile tesbih edilmesini istemektedir:

“Öyle ise Rabbini o büyük ismi ile tesbih et.” (Vakıa, 56/96)

Dolayısıyla Arapça olan bu isimlerle Allah'ın zikredilmesi emredilmektedir. Bu kelimeler aslında alışılmış Arapça kelimeler değildir. Tamamen manevi sırlarla oluşturulmuşlardır. Kuran ayetlerini Türkçeye çevirerek okunması, aynı manevi sırların ortaya çıkmasını ve sevabın oluşmasını sağlamaz. Kuran ayetlerinin Türkçeleri okununca onların ilahi sır ve özellikleri kaybolmuş olur. Bu nedenle namazlarda ibadetin dili Arapçadır. Ayrıca Kur'an'ı da Arapça okumak bu nedenle zorunludur.

Kur'an'ın ayetlerinin mealini ve tefsirlerini okuyarak ne demek istediğini anlamak ta Müslümanın görevidir ve bundan sevap kazanır. Çünkü Allah'ın neyi tebliğ ettiğini bilmek önemlidir ve bir ilimdir. Bunları öğrenmek te Müslümanın görevidir.

Bununla beraber, insanlar istedikleri dilde Allah'a dua edebilirler. Duanın muhakkak Arapça olmasına dair bir kural yoktur. Allah Teâlâ için her dilde dua geçerlidir. Ancak dualarda Allah'ın isimlerinin Arapça ifade edilmesi, duanın kabul edilmesi için faydalıdır. Çünkü Allah'ın isimlerinin Arapça formlarında büyük manevi sırlar gizlidir. Bunları ancak tasavvuf ehli olanlar anlayabilir.

Kulların Kendisine dua etmeleri Allah'ın bir emridir. Dua etmekten kaçınan ve onu küçümseyenler İslam'da yerilmiştir. Çünkü bir ayette, *“Sizin dualarınız olmasa ne kıymetiniz vardır”* denilmiştir.

“Rabbimize yalvara yalvara ve gizlice dua edin. Çünkü o haddi aşanları sevmez.” (Araf, 7/55)

“De ki: Sizin duanız olmasaydı, Rabbim size değer verir miydi? Fakat siz gerçekten yalanladınız, artık bunun azabı da kaçınılmaz olacaktır.” (Furkan, 25/77)

“Halbuki Rabbiniz, “Bana yalvarın dua edin ki size karşılık vereyim. Çünkü bana ibadet etmekten kibirlenip yüz çevirenler yarın horlanmış olarak cehenneme gireceklerdir” buyurdu.” (Mümin, 40/60)

İslam'ı içine sindiremeyen insanlar, Kur'an'ı Türkçe tercümeden okunmasının aynı şey olduğunu, namazda da pekala okunabileceğini iddia etmişlerdir. Fakat bu iddianın hiçbir geçerliliği yoktur. Çünkü Kur'an ayetlerinin ilahi bir yapısı vardır. Bunu Türkçeye çevirirseniz bu ilahi yapı bozulur. Bu bozuk yapı da namazda okunmaz.

Bu fikirler batılı oryantalistler tarafında sürekli ortaya atılmakta, böylece Kur'an'ın ilahi feyzinin ve rahmetinin, Müslümanlar üzerinde olmasına mani olmaya çalışılmaktadır. Namazda insanın Fatiha suresi ve belli başlı kısa sureleri ezbere okuması yeterlidir. Bunun için Arapça dilinin özelliklerini bilmeye gerek yoktur. Bu kısa namaz surelerini de ezberlemek gayet kolaydır. Çocuklara şiirlerin ezberletildiği bir eğitim sisteminde, çocukların bu kısa namaz surelerini, anlamlarını da öğrenerek ezberlemeleri kolaydır ve bir problem teşkil etmez.

Tabii ki Müslümanlar ayetlerin manalarını bilmek için ayrıca gayret sarf edip ilim sahibi olmalıdır. Bunun için Arapça dilini bilmek gerekli değildir. Bu konuda güvenilir İslam alimlerinin yazdıkları meal ve tefsirleri okumak yeterlidir. Ancak Kur'an ayetlerinin manalarını öğrenmeyi safсата olarak kabul edenler çıkabilir. Bunların insan beynini yozlaştırdığını ve bulandırdığını söyleyenler çıkabilir. Bunların insanın bilim ile meşgul olmasını engellediğini iddia edenler olabilir. Bunlar gerçek dışıdır. Çünkü İslam alimleri asırlarca İslam'ı bilerek ilim ve fen dünyasında birçok araştırma ve kitaplar yazmışlar, böylece bilimin gelişmesine hizmet etmişlerdir. Bugünkü batı ilmindeki gelişmelerin temeli İslam alimlerinin 8. ve 13. asır arasında geliştirdikleri ilimler sayesinde olmuştur. Bu konuda Prof. Dr. Fuat Sezgin'in kitaplarını okumakta fayda vardır. Eğer Arapça insanın bilimsel düşünmesine mani olsaydı, İslam alimleri asırlarca ilim üretemezlerdi.

Bunları iddia edenler İslam'a inanmayan kimselerdir. Kendileri İslam'a inanmayabilirler. Allah Teâlâ insanları inanma konusunda serbest bırakmıştır.

“Dinde zorlama yoktur, çünkü doğruluk sapıklıktan ayırt edilmiştir.” (Bakara, 2/256)

“Ve de ki: O hak Rabbinizdendir. Artık dileyen iman etsin, dileyen inkar etsin.” (Kehf, 18/29)

Fakat kendileri inanmadığı için, inananlara iftira etmek ve onların inançlarını zayıflatmaya çalışmak çok çirkin bir iştir. Ancak yaptıklarından sorumludurlar ve bunun hesabını ahirette vereceklerdir. Allah'ın sünneti değişmez.

Bugün herkes dünyevi menfaat gördüğü için birçok yabancı dili öğrenme gayreti içindedir. Ancak Arapçayı öğrenmeyi dini menfaat için yapanların kazandıkları sevap, onların ahirette işine yarayacaktır. Bu tabii ki ahirete inananlar ve hesap günü olan mahşerin varlığına inananlar içindir. Buna inanmayanlara söyleyecek bir sözümüz yoktur. Kendi hesaplarını kendileri verecektir.

Arapça öğrenmeyi kötülemek ve engellemeye çalışmak tarihte çokça rastladığımız olaylar arasındadır. Fakat bu çabalar hiçbir zaman uzun vadede sonuç vermemiştir. Allah Teâlâ dinini yüceltmek için, Müslümanları Arapçayı öğrenip emir ve yasaklarını anlamalarına yöneltmiştir. Ne kadar engellense de, bir gün Müslümanlar kitle halinde Arapça öğrenmeye yöneleceklerdir. Bugün de aynı faaliyetlere yakından şahit oluyoruz. Müslümanlar Arapça öğrenmek için çaba içindedirler. Allah Teâlâ kafirler ve müşrikler istemese de dinini kemale erdirmeye söz vermiştir.

“Ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Halbuki kâfirler hoş görmese de, Allah nurunu tamamlayacaktır.” (Saff, 61/8)

“Bugün dininizi kemale erdirdim. Size nimetimi tamamladım. Size din olarak İslamiyeti beğendim.” (Maide, 5/3)

İslam Dini Fakirliğin ve Güçsüzlüğün Nedeni Değildir

Batılı oryantalistler, İslam toplumlarının 19. ve 20. asırlarda fakir ve zayıf olmalarını İslam dinine bağlayarak, din ve ibadetin insanları fakir kıldığı iddiasını ortaya atmışlardır. Zengin olmak için İslam dinini terk etmek gerektiğini ileri sürmüşlerdir. Bütün bunların ne kadar saçma olduğu aşîkardır. Ancak cahil insanları kandırmak ve onları İslam'dan saptırmak için ellerinden başka bir şey gelmemektedir. Oysa Müslüman ülkeler, batılı emperyalistlerin sömürmesi sonucu tabii zenginliklerini kaybetmeleri ve ticarette rekabet etme güçlerini bitirmeleri sebebiyle fakir düşmüşlerdir.

Dünyada sadece zengin olmayı amaçlayanlar, bunu elde etmek için her türlü yolu geçerli saymışlardır. Çeşitli hileler ve silah zoruyla işgal ettikleri ülkeleri sömüren batılı emperyalistler, sömürdükleri insanları İslam dinine iftiralar atarak kandırmaya çalışmışlardır. Ancak bu silahlar zamanla geri tepmiştir. Zengin olma hırsı emperyalistleri de birbirine düşürmüş ve birbirleri ile yaptıkları savaşlarda milyonlarca insanın ölümüne sebep olmuştur. Dini fakirliğin sebebi olarak gösteren ve zengin olmak için birbirlerini öldüren insanların hazin hikayesi böyledir. Bu hikayeler bundan sonra da insanlık tarihinde devam edecektir. Çünkü insanoğlu dünyaya doymayan bir varlıktır. Bu hırs ve tutku da kıyamete kadar devam edecektir. Bundan kendini ancak akıllı Müslümanlar koruyabilir. Ancak Kur'an ve sünnete sarılanlar kendilerini bu dünya hırsı felaketinden kurtarabilirler.

"Malı mülkü de sınırsız bir şekilde seviyorsunuz." (Fecr, 89/20)

"İnsanlara kadınlar, oğullar, yüklerle altın ve gümüş yığınları, salma atlar, davarlar, ekinler kabilinden aşırı sevgi ile bağlanan şeyler çok süslü gösterilmiştir. Halbuki bunlar dünya hayatının geçici faydalarını sağlayan şeylerdir. Oysa varılacak ebedi hayatın bütün güzellikleri Allah katındadır." (Ali İmran, 3/14)

Batılı oryantalistlerin propagandalarının etkisinde kalanlar ve İslam'a inanmayanlar ülkemizde şu görüşleri ortaya atmışlardır:

"Dini ve ahlaki olanlar aç kalmaya mahkumdur. Dini ve namusu olanlar kazanamazlar, fakir kalmaya mahkumdurlar. Böyle kimselerle memleketi zenginleştirmek mümkün değildir. Onun için önce din ve namus anlayışını kaldırmalıyız."

Bu görüşler tamamen tutarsız olup gerçeklerle hiçbir ilgisi yoktur. Din ve ahlak insanların aç kalmalarına emretmez ve nedeni olamaz. Çünkü din ve ahlak insanları dürüst olarak çalışmalarını ve üretmelerini emreder. Dürüst olan ve üreten toplumlar hiçbir zaman aç ve fakir kalmazlar. Toplumun ayakta tutan faktörlerin başında ahlaklı ve dürüst olmak gelir. Ahlaklı olmayan toplumlarda kaos hakim olur. Çünkü insanlar menfaat elde etmek için her türlü hile ve kandırma yöntemlerini kendilerine bir hak olarak görürler. Bu da o toplumun çökmesine neden olur. Dine bağlı olanlar ve namuslu olanlar neden fakir kalmaya mahkum olsunlar. Din ve namusu olanların çoğunlukta olduğu toplumlarda insanlar hak yemezler. Orada adalet hakim olur.

Hayatın amacını yalnız dünya zenginliğini elde etmek olarak görenler için, din ve ahlak engelleyen bir faktör olarak görülmektedir. Çünkü din ve ahlakın hakim olduğu toplumlarda insanların haksız kazanç elde etmeleri mümkün değildir. Bu da aşıkarak, amacı yalnız dünya zenginliği olanlar için bir engeldir. Bu nedenle din ve ahlak yerilmekte ve ortadan kaldırılması düşünülmektedir. Bu düşünceler batılı emperyalist ülkelerin, İslam toplumlarının ahlakının çökmesi ile zayıflayıp kolaylıkla ele geçirebilmelerini temin etmesine yaramıştır. İslam ülkeleri insanlarına, batılı modern hayatın prensipleri empoze edilerek onların ahlaklarının bozulmasına çalışılmıştır. Bu çalışmalar bugün için İslam ülkelerinde istenilen sonuçları vermiştir. İslam ülkelerinde içki, fuhuş, zina ve yolsuzluk artmıştır. İslam'ın yasakladığı bu davranışlar bu ülkeleri zenginleştirmemiş, bilakis daha kolay sömürülmelerine neden olmuştur. Bugün İslam ülkelerinin sömürge haline dönüşmüş olmaları, batının empoze ettiği bu dünya görüşüne sahip olmalarının sonucudur.

Batılı ülkeler, propagandasını yaptıkları bu görüşleri kendi ülkelerinde uygulamamıştır. Batılı ülkeler, kendi içlerinde dürüst olmayanlara birçok cezalar tespit etmiştir. Batı ülkelerinde rüşvet vermek, vergi kaçırmak o kadar kolay değildir. Yakalananlar büyük cezalara çarptırılmaktadır. Bu nedenle oradaki insanlar başkalarının hile yapmalarına engel olmaları yönünde eğitilmektedir. Batı ülkelerindeki sınavlarda hiçbir öğrenci kopya çekemez. Çünkü diğer öğrenciler buna mani olurlar. Fakat bizim gibi ülkelerde sınavda kopya çekmek için öğrenciler birbirlerine yardım ederler. Bu ayrıca bir övünme nedeni de olur. Sınavlarda kopya çekmek, haksız kazanç elde etmenin bir çeşididir ve başkasının hakkına tecavüz etmektir. Bunu kendisine uygun gören öğrenci hayata atılınca, başkalarının haklarını ele geçirmek için her şeyi kendisine hak görür. Bu da toplumda adalet fikrini öldürür. İşte bu toplumumuzda namuslu olmak, dürüst olmak ve ahlaklı olmanın nasıl hafife alındığının bir işaretidir.

Batılların bize empoze ettikleri ahlak anlayışının bizleri ne hale getirdiğini her gün görüyoruz. Fuhuş, zina, içki, uyuşturucu, cinayetler, kadına şiddet ve yolsuzluklar her yerde yaygındır. Bunların toplumda yarattığı tahribatı düzeltmek için daha çok zamana ve uygun ortama ihtiyaç vardır. Bunun için İslam dinine dönmek ve Kur'an'a, sünnete dört elle sarılmak zorundayız. Bunları yapamazsak toplum olarak bütün problemlerimizi çözmemiz imkansız görünüyor.

İslam tarihi incelendiğinde, dinin ve ahlaki prensiplerin korunduğu devirlerde İslam ülkeleri güçlü ve zengin olmuşlardır. Onların dünyayı fethetmeleri ancak dürüst ve namuslu toplum olmaları sayesinde olmuştur. Bunu kimse inkar edemez. Tarihte, bunun böyle olduğunu birçok batılı bilim adamı da teyit etmektedir. Ancak batılı emperyalistler, İslam toplumlarını güçten düşürmek için bu türlü fikirleri oryantalist ve misyonerler vasıtasıyla yaymışlardır. İki yüz yıldır bu konuda başarılı olmuşlardır. Bugün için Müslüman toplumlarının ahlakı zayıflamış, bunun sonucunda ekonomik ve kültürel güçlerini kaybetmişlerdir. Fakat bunun böyle gideceğini kimse zannetmesin. Kırk yıl içinde Allah Teâlâ gerçek Müslümanları gönderecek ve bunlar İslam'ı tekrar yükselterek dünyaya hakim olacaklardır. İslam karşıtları hileler yapar, ama Allah'ın da hileleri vardır. Sonunda Allah Teâlâ onların hilelerini etkisiz hale getirecektir. Çünkü kimse Allah'ı aciz bırakamaz.

“Haberin olsun ki kâfirler hep hile kuruyorlar. Ben de hilelerine karşılık veririm. Onun için sen kâfirlere mühlet ver, onlara az bir zaman tanı.” (Tarık, 86/15,16, 17)

Müslümanın görevi, elinden geldiği kadar dürüst, ahlaklı ve namuslu olarak yaşamaya ve üretmeye devam etmektir. Gerisini Allah'a bırakıp şöyle düşünmelidir:

Görelim Mevlam neyler, Neylerse güzel eyler.

Yayınlanma Tarihi : 12.08.2020

Kaynaklar

- Abdülkerim Kuşeyrî, *Kuşeyrî Risalesi*, İlkharf Yayınevi, İstanbul, 2013
- Ahmet Davutoğlu, *Dini Tamir Davasında Din Tahripçileri*, Bedir Yayınevi, İstanbul 1997
- Ahmet Küçükağa, *Ilımlı İslam*, Ravza Yayınları, İstanbul, 2012
- Ahmet Tekin, *Diyalogculara Kur'an Dersi*, Kelam Yayınları, İstanbul, 2006
- Ahmet Ziyâüddin Gümüşhânevî, *Ehl-i Sünnet İtikadı*, Bedir Yayınevi, İstanbul, 1998
- Amin Maalouf, *Uygarlıkların Batışı*, YKY, İstanbul, 2019
- Asaf Hüseyin, *Batının İslam'la Kavgası*, Pınar Yayınları, İstanbul, 2017
- Bekir Topaloğlu, *İslam'da İman Esasları*, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, Ankara, 2015
- D.M. Doğan, *Batılılaşma İhaneti*, Rehber Yayıncılık, Ankara, 1991
- Erzurumlu İbrahim Hakkı, *Marifetname*, İbrahim Hakkı Camii Derneği, İstanbul, 1980
- F. Füredi, *Emperyalizmin Yeni İdeolojisi*, Pınar yayınları, İstanbul, 2017
- Fikri Atılbaz, *Küfre Açılan Kapı Dinler Arası Diyalog*, Berikan Yayınevi, Ankara, 2010
- Filibeli Ahmed Hilmi, *Allah'ı İnkâr Mümkün müdür?*, Çizgi Kitapevi, İstanbul, 2018
- Huriye Martı, *et-Tarîkatü'l – Muhammediyye*, Rağbet Yayınları, İstanbul, 2012

- İbn Arabî, *Fütûhât-ı Mekkiyye*, Litera Yayıncılık, İstanbul, 2010
- İbn Arabî, *Marifet ve Hikmet*, İz Yayıncılık, İstanbul, 2011
- İbn Haldun, *Mukaddime*, Dergah Yayınları, İstanbul, 2018
- İmam-ı Azam Ebû Hanîfe, *Fıkhı Ekber*, Şamil Yayınevi, İstanbul, 2010
- İmam Gazali, *Filozofların Tutarsızlığı*, Çağrı Yayınları, İstanbul, 1981
- İmam Gazali, *Kalplerin Keşfi*, Çelik Yayınevi, İstanbul, 2012
- İmam Gazali, *El Munkızu Min-Ad-Dalal*, Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları, İstanbul, 1990
- İmam Rabbânî, *Mektubât-ı Rabbânî*, Yasin Yayınevi, İstanbul, 2008
- İsmail Hakkı Bursevî, *Rûhu'l Beyân Tefsiri*, Damla Yayınevi, İstanbul, 2010
- Kaan Turhan, *İlimli İslam ve Misyonerlik*, Togan Yayınları, İstanbul, 2012
- Lütfü Özşahin, *Kaosun Jeopolitiği ve Dinler Arası Diyalog*, Rağbet Yayınları, İstanbul, 2005
- Malik b. Enes, *Muvatta*, Konya Kitapçılık, İstanbul, 2008
- Mehmet Çelik, *İlimli İslam Eldiveni*, Hayat Yayınları, Ankara, 2018
- Mehmet Doğan, *Batılılaşma İhaneti*, Rehber Yayıncılık, Ankara, 1991
- Mevdudî, *İslâm'da İhya Hareketleri*, Pınar Yayınları, İstanbul, 2016
- Muhammed Ali Aynî, *Tasavvuf Tarihi*, Kayıhan Yayınları, İstanbul, 2018

Muhammed İkbâl, *İslâm'da Dini Tefekkürün Yeniden Teşekkülü*, Araf Yayınları, İstanbul, 2017

Muhyiddîn Nevevî, *Riyazüs – Salihin*, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, Ankara, 1976

Mustafa Aydın, *Moderniteye Dışarıdan Bakmak*, Açılım Kitap, İstanbul, 2017

Mustafa Öz, *İmam-ı Azam'ın Beş Eseri*, MÜ İlahiyat Fakültesi Vakfı Yayınları, İstanbul, 2010

Necmeddîn Dâye, *Tasavvuf Yolu*, MÜ İlahiyat Fakültesi Vakfı Yayınları, İstanbul, 2013

Numan Çakır, *Kur'an-ı Kerimi Taklid Teşebbüsleri*, İFAV, İstanbul, 2018

Nûreddin El – Sabûnî, *Mâtürîdiyye Akaidi*, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, Ankara, 2005

Özcan Hıdır, *Batı'da Hz. Muhammed İmaji*, İnsan Yayınları, İstanbul, 2019

Prasannan Parthasarathi, *Avrupa Zenginleşirken Asya Neden Yoksul Kaldı?*, T. İş Bankası, Kültür Yayınları, İstanbul, 2019

Ramazan Uçar, *Dinler Arası Diyalog*, Berikan Yayınevi, Ankara, 2012

Sahih-i Müslim, İrfan Yayınevi, İstanbul, 1972

Seyyid Kutup, *Kuran'da Edebi Tasvir*, Hilal Yayınları, Ankara, 1967

Seyyid Kutup, *İslam'ın Dünya Görüşü*, Arslan Yayınları, İstanbul, 1970

Seyyid Kutup, *Yoldaki İşaretler*, Pınar Yayınları, İstanbul, 2017

Sezai Karakoç, *İslam'ın Dirilişi*, Diriliş Yayınları, İstanbul, 2017

Temel Yeşilyurt, *Çağdaş İnanç Problemleri*, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, Ankara, 2018

Yümni Sezen, *Dinler Arası Diyalog İhaneti*, Kelam Yayınları, İstanbul, 2006

Sosyal Medyada SOHBETLER

(3. Bölüm)

**Prof. Dr. Mehmet Halil Oryan tarafından
Sosyal Medyada,
www.ilimvetasavvuf.com
adlı web sitesinde yayınlanan yazıların bir
kısımını bu e - kitapta 3. bölüm olarak
yayınliyoruz.**